

Lỏa Sắc Sinh Hương

Contents

Lỏa Sắc Sinh Hương	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	9
3. Chương 3	16
4. Chương 4	23
5. Chương 5	29
6. Chương 6	37
7. Chương 7	47
8. Chương 8	55
9. Chương 9	61
10. Chương 10	68

Lỏa Sắc Sinh Hương

Giới thiệu

Edit: Baoabo. Thể loại: Hiện đại, nhất thụ nhất công, HE, 18+. Truyện Lỏa Sắc Sinh Hương của tác giả Phong Dạ Hân

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/loa-sac-sinh-huong>

1. Chương 1

Ánh đèn mờ ảo soi xuống tầng ngầm bãi đỗ xe, tiếng bước chân từng trận dồn dập từ xa tới gần, vang vọng khắp bốn phía vắng vẻ. Sau khi lấy chìa khóa mở cửa xe, Kha Vũ bước vào trong, đưa tay thô lỗ kéo cà-vạt ra.

Bầu không khí ẩm ướt sau cơn mưa khiến người ta sinh buồn bực, mà tâm tình của hắn vốn đã không tốt, bởi mới vừa rồi hắn phát hiện mình bị bắt cá hai tay.

Theo lý thuyết, chuyện như vậy không thể phát sinh trên người hắn, không nói đến khuôn mặt, dáng người đều là thượng đẳng, chỉ việc Kha Vũ năm nay chưa đến ba mươi tuổi, đã là tổng giám đốc của một công ty thiết kế rất có tiềm lực, hơn nữa còn là một trong những người sáng lập, trên cơ bản có thể nói là một mỹ nam hoàn mỹ. [Baoabo: Vậy mà còn bị cầm sừng]

Hôm nay, hắn vốn phải tăng ca nhưng cố gắng hoàn thành công việc sớm, muốn tạo sự bất ngờ cho tình nhân đã một tuần không gặp, kết quả vừa mở cửa, lại nhìn thấy cảnh tình nhân cùng một nam nhân khác đang dây dưa kịch liệt trên ghế salon ở phòng khách.

Dáng người tinh tế, làn da trắng nõn, nam nhân cả người trần trụi giạng chân ngang hông một nam nhân khác, vờn vẹo một cách dâm loạn, miệng phát tiếng rên rỉ vui thích, ngay cả biểu tình dâm đãng đó hắn

cũng chưa từng thấy qua. Kha Vũ cảm thấy có lẽ một khoảng thời gian dài sau này, nhìn thấy mẫu nam nhân như vậy hẳn sẽ rất ngán.

Đúng vậy, là nam nhân, Kha Vũ thích nam nhân, nhưng điều này cũng không có nghĩa hẳn nhất định sẽ thất cổ tử từ trên một thân cây.

Sau khi thét một tiếng chói tai, tình nhân chật vật từ trên người đối tượng yêu đương vụng trộm bò xuống, sau đó khóc lóc giải thích nói bởi vì hắn đã lâu không tới, khiến mình thực sự cô đơn lạnh lẽo linh tinh, Kha Vũ hít một hơi thật sâu, bình tĩnh mà nói: “Yêu đương vụng trộm thì có thể, nhưng để cho ta bắt gặp, giải thích chỉ càng làm ta cảm thấy ghê tởm!”

Lái xe như bay trên đường quốc lộ không người, Kha Vũ cố gắng bình phục tâm tình của mình. Hắn cũng không phải hạng người chung tình gì, tình nhân đổi thường xuyên, nhưng chỉ cần đang kết giao cùng ai tuyệt đối sẽ không lăng nhăng bên ngoài..., thẳng đến sau khi chân chính kết thúc mới tìm người khác. Tuy rằng chủ động nói lời chia tay trên căn bản đều là hắn, nhưng vòng luẩn quẩn luôn luôn là “Hảo tụ hảo tán”.

Lái xe được một khoảng thời gian ngắn, nội tâm xao động dần dần bình phục, hắn thả chậm tốc độ, đồng thời mở cửa kính, gió lạnh ban đêm lùa vào, làm cho người ta lập tức thanh tỉnh không ít, lửa giận cũng tiêu bớt.

Hắn tự hỏi bản thân phần nộ là vì bị cấm sừng hay là... bởi vì đối phương ruồng bỏ mình trước?

Gió lớn, hắn đóng cửa kính xe lại, do không muốn về nhà sớm như vậy, liền quẹo vào con đường mà ngày thường chưa bao giờ đi qua.

Đây không phải là đoạn đường náo nhiệt, xe cộ bình thường qua lại cũng không nhiều, đèn đường chiếu thẳng tắp, mưa rơi lất phất trong màn sương mỏng mỏng lung, quả là đêm khuya an tĩnh.

Ở ngã tư phía trước cách đó không xa, đèn xanh chuyển sang vàng rồi lập tức biến thành đỏ. Kha Vũ thả chậm tốc độ xe, chậm rãi dừng ở trước vạch trắng, nhìn quanh bốn phía, lúc này chỉ có một chiếc xe của hắn.

Chưa đến nửa phút đồng hồ, ngay tại thời điểm hắn nhìn về phía trước đến muốn chết vì chán thì “Cốc cốc” hai tiếng, âm thanh gõ cửa làm hắn sững sốt một chút, theo bản năng nghiêng đầu nhìn qua, ngoài cửa sổ xe một đạo bóng đen ghé vào trên cửa kính, tuy rằng mơ hồ có thể nhìn ra là người, nhưng quả thực lại dọa hắn nhảy dựng.

Người ở phía ngoài lại gõ cửa hai cái, do dự hai giây, Kha Vũ mở cửa kính xe xuống.

“Tiên sinh...” Cong thất lưng ghé vào cửa kính xe, nam nhân nhếch môi cười, mỗi cái răng ở dưới ánh đèn đều hiện ra trắng bệch, cổ ý đề thấp thanh âm làm cho da đầu người ta run lên.

Hắn mặc chiếc áo sơ mi màu xám bị dính vệt nước tương, tay áo xắn tới khuỷu tay, lộ ra làn da hơi đen vì phơi nắng, trên cánh tay là phần cơ bắp rắn chắc ngoài ý muốn, trên cổ còn treo một cái túi xách da bò cũ kĩ, nhìn qua có vẻ rất nặng.

Kha Vũ nhíu mày nhìn người trước mắt, hoàn toàn không rõ hắn muốn gì, tại đây, vào lúc này? Khuôn mặt cười cười nịnh nọt kia thoạt nhìn thật sự không giống như muốn đánh cướp, nhưng cũng không giống đang xin giúp đỡ.

Nam nhân cũng không muốn nói nhảm cùng hắn, vừa mở miệng liền đi thẳng vào vấn đề, “Có muốn mua tấm che nắng hay không a?”

Trong nháy mắt, Kha Vũ cảm thấy toàn thân đều nổi da gà, không biết là bởi vì âm thanh của người này, hay là hắn vào buổi tối mà đi bán tấm che nắng?

“Không cần.” Hắn lạnh lùng trả lời một câu, quay đầu, tiếp tục nhìn đèn xanh đèn đỏ phía trước.

“Ai, chất lượng tốt lắm đó, người dùng thử đi!” Nam nhân vội vàng quơ quơ tấm che nắng trước mặt hắn, sau đó đặt vào phía trên kính chắn gió đằng trước.

Cho dù ánh sáng không rõ ràng, Kha Vũ cũng có thể nhìn ra vật kia chất lượng thật sự không ra gì.

“Thế nào? Cảm giác không tệ có phải không? Tắm che nắng này chất lượng tuyệt đối tốt, ta giảm giá cho người —— “

“Hiện giờ không có nắng, người bảo ta thử vật này như thế nào?” Kha Vũ sắc mặt âm trầm dọa người, hần hiện tại thật sự không có tâm tư ứng phó, liếc nhìn đèn đỏ, trong lòng không nhịn được mắng một câu: sao lại chậm như vậy!

“Không có nắng cũng đừng lo, chờ ngày mai mặt trời lên không phải có thể thử sao!” Nam nhân hắc hắc cười, “Cơ hội này khó có được, có thể gặp mặt cũng xem như là duyên phận, người xem —— “

Duyên phận chó má gì chứ! Rõ ràng là hần bò tới! Kha Vũ chán ghét nhíu mày, đưa tay lấy tấm che nắng ném xuống đất, chuẩn bị lái xe bỏ chạy lấy người.

“Ai ai! Chớ đi! Chớ đi a! Ta đây còn có cái khác a!” Bất chấp tấm che nắng trên mặt đất, nam nhân kêu lên, một tay bám riết không tha lôi kéo cánh tay Kha Vũ, tay kia liền sờ soạng túi xách trước ngực hai cái, lấy ra một lọ gì đó nhét vào trong tay Kha Vũ.

“Nước hoa chính tông do Pháp sản xuất dành cho ô tô, chỉ cần có lọ này, cam đoan xe của người trong vòng một năm, mỗi lần mở cửa kính thì cách xa mười dặm cũng ngửi thấy hương thơm.” Chưa xong còn giúp hần nhấn xịt thử.

Kha Vũ cúi đầu nhìn bình thủy tinh trong tay mình, lớn như vậy, mà không có một chút tinh xảo, chất lỏng màu hồng nhạt bên trong như được nhuộm màu.

Đó rốt cuộc là cái gì, hần không có hứng thú muốn biết, bởi vì làm cho hần khó có thể chịu được không phải là cái chai được làm ầu này, mà chính là chưa được vài giây, một cỗ hương khí ngọt ngào tỏa ra từ phía bên trong xe, dung tục giống như mùi phấn son quá hạn sử dụng, làm người ta có cảm giác buồn nôn.

“Khụ!” Hần bị xông đến chịu không nổi.

“Thế nào? Đủ vị không?”

Quả thật, quá đủ vị, chỉ cần một lọ này cũng đủ làm cho xe hần trong một năm bốc mùi hôi xông thiên! Kha Vũ thầm mắng trong lòng, tâm tình càng thêm ác liệt, lực nhấn nạt rất cực cũng tới giới hạn. Hần thô lỗ mà đem cái chai ném trả về, cắn răng nói một chữ: “Cút!”

Nếu là người hiểu Kha Vũ thì đều biết, khi cái vẻ mặt và giọng nói này của hần xuất hiện, chứng tỏ hần đã phần nộ muốn bùng nổ, tiếp theo tất cả mọi người sẽ như có lửa sau mông mà bỏ chạy.

Nhưng hiển nhiên, không bao gồm nam nhân này.

Cút? Trịnh Hồng Nghiệp ở trong lòng cười lạnh một tiếng. Nực cười, chưa bán được món gì, hần làm sao có thể cút!

Vừa rồi hần đứng ở ven đường thì thấy chiếc xe thể thao màu vàng nhạt bóng loáng dừng lại, liền khẳng định chủ xe là một đại gia. Hôm nay chịu gió lạnh lâu như thế mà không bán được chút gì cho tên ngốc này, thì từ nay về sau hần không cần lăn lộn kiếm sống nữa!

Kha Vũ không biết trong lòng đối phương nghĩ gì, đèn xanh đã sáng rất lâu rồi, nếu không nhanh chóng rời đi thì lại chuyển sang đỏ —— không, cho dù là đèn đỏ, hần cũng nhịn không được muốn xông thẳng. Không thèm để ý tới nam nhân kỳ quái trước mặt, hần vừa muốn quay kính xe lên, một bàn tay lại duỗi vào.

Kha Vũ thật sự muốn chém rụng cái móng vuốt kia!

“Chớ đi, chớ đi nha! Ta còn có thứ khác nữa, khẳng định người cần!” Trịnh Hồng Nghiệp một tay nắm lấy tay áo người trong xe, hoàn toàn không thấy đối phương tức giận đến xanh cả mặt, lại cúi xuống lục lọi tìm kiếm trong túi xách, cuối cùng mắt sáng ngời lấy ra một hộp gì đó đưa Kha Vũ.

“Có cần ‘Mũ’ không?” (^_^) [=)]

Trần Kha Vũ bắt đầu nổi gân xanh —— con mẹ nó, nam nhân này rốt cuộc là bán cái gì?

Trong khi đó Trịnh Hồng Nghiệp còn đang lải nhải đẩy mạnh tiêu thụ, “Plastic nhập khẩu, siêu mỏng không có cảm giác, an toàn! Dù kịch liệt như thế nào cũng không rách, có đủ kích cỡ ——” hần liếc mắt về hướng

hạ thân Kha Vũ, sau đó cười đến lộ ra hàm răng trắng, “Mua cả hộp hoặc là mua lẻ đều được, người muốn mấy cái?”

Lúc này Kha Vũ trầm mặc, rũ mắt xuống hộp condom màu hồng nhạt trên tay Trịnh Hồng Nghiệp, lại nhìn mặt hắn, Kha Vũ phát hiện lão nam nhân này thậm chí có má lúm đồng tiền, nhìn kỹ — cũng không khó coi lắm.

Vừa rồi khi đối phương vụng trộm ngắm mình, Kha Vũ đã có cảm giác nhột nhạt. Hôm nay hắn vốn bởi vì nam nhân mà tâm tình không tốt, hiện tại không muốn về nhà, nếu không đi bar uống rượu thì cũng dẫn người thuê phòng. Nhưng hiện tại hắn phát hiện dự định so với ban đầu có chút thay đổi.

Được, muốn chơi đúng không. Vậy người cùng ta hảo hảo vui đùa một chút!

“Đại ca?” Đợi nửa ngày không thấy đối phương mở miệng, Trịnh Hồng Nghiệp nhin không được kêu một tiếng. Tay hắn nâng nửa ngày, cũng cười nửa ngày, khóe miệng đều sắp rút gân.

Kha Vũ hơi hơi nhướn mày, lửa giận nháy mắt tan thành mây khói, giọng nói có chút hứng thú: “Thật không?”

Có hi vọng! Trịnh Hồng Nghiệp lên tinh thần: “Đương nhiên, dùng không tốt người cứ đến tìm ta, bao lui bao đổi!” Mụ nội nó, nếu sớm biết thì đã trực tiếp lấy mủ ra, đỡ tốn nước miếng cùng khuôn mặt tươi cười của hắn! [Baoabo: Cái này gọi là tự tạo nghiệt thì khó sống đây]

Kha Vũ nhìn nhìn hắn, cũng không đưa tay lấy mủ, mà hất cằm với Trịnh Hồng Nghiệp.

“Lên xe.”

“A!” Trịnh Hồng Nghiệp nhắc chân đi tới vị trí bên cạnh người lái, nhưng mới được nửa bước thì cảm thấy không đúng.

“Ta lên xe làm chi?”

Kha Vũ nhếch môi, cười còn sáng lạn hơn cả khi Trịnh Hồng Nghiệp bán mấy thứ loạn thất bát tao ban nãy, vả lại diện mạo tuần tú, lực sát thương lập tức lớn hơn.

“Người không phải nói sản phẩm của người dùng tốt sao? Nơi này là quốc lộ, không xài được ta cũng không biết, chúng ta tìm một chỗ thử xem, nếu đúng như người nói, ta mua toàn bộ.”

Lúc này đến phiên Trịnh Hồng Nghiệp ngây ngẩn cả người, thử như thế nào? Không có nắng a! [Clover: ai... đi buôn bán mà sao ngây thơ vậy em =))]

“Mau lên xe! Đèn xanh rồi!” Kha Vũ không kiên nhẫn mà thúc giục, bình thường ở công ty có thói quen ra lệnh, giọng điệu khi nói chuyện luôn phảng phất một loại quyền lực không cho phép cãi lại.

Trịnh Hồng Nghiệp sững sờ lên xe, đợi đến khi cái mông đặt trên chiếc ghế da mềm mại mới kịp phản ứng.

“Cái kia —— “

“Đóng cửa!” Kha Vũ khẽ quát một tiếng.

Vì thế, Trịnh Hồng Nghiệp theo bản năng đóng mạnh cửa xe lại, bốn phía lập tức an tĩnh, bên trong xe còn phảng phất hương thơm quý dị ban nãy, trong lúc nhất thời không khí cũng quý dị theo.

Kha Vũ đạp mạnh chân ga bắt động thanh sắc mà bật khóa cửa, xe vững vàng bay nhanh trên quốc lộ, bên trong dĩ thường im lặng, về mặt không chút thay đổi nhìn thẳng phía trước lái xe trông thật sự tàn khốc, trong lòng vẫn đang suy nghĩ lát nữa dùng thử như thế nào? Các loại hình ảnh mà trẻ em không nên thấy lần lượt hiện ra trong đầu, vừa tình sắc lại bạo lực.

Trịnh Hồng Nghiệp cũng không biết hắn đang suy nghĩ gì, bất quá vẫn có thể cảm giác được giữa hai người hơi lộ ra không khí quý dị. Do thói quen ngồi xe buýt nên cái mông có chút bất an mà giật giật, hắn quay đầu nhìn Kha Vũ hỏi: “Cái kia, người muốn thử như thế nào? Giờ đâu có mặt trời a?”

Kha Vũ tiêu sái chuyển tay lái quẹo vào một con đường, sau đó giương khóe miệng, nghiêng đầu liếc nhìn nam nhân bên cạnh.

“Yên tâm, không có mặt trời, thì có cái khác.”

Nguyệt hắc phong cao, đúng là thời điểm thật tốt để làm việc cầm thú. [Nguyệt hắc phong cao = tối trăng gió mạnh]

Kha Vũ lái xe bay nhanh trên đường, không đến mười lăm phút đồng hồ đã đến một chỗ yên lặng.

Trịnh Hồng Nghiệp nhìn ngoài cửa sổ, không phải cây thì chính là đường, suy nghĩ càng ngày càng rõ ràng, cũng càng ngày càng không thấy đáy. Đầu óc hẳn tuy phản ứng chậm, nhưng không có nghĩa là hẳn không có đầu óc.

Tình huống hiện tại, nhìn thế nào cũng giống như “Không trâu bắt chó đi cày”, dùng thử tấm che nắng cũng đâu nhất thiết phải tìm một nơi đặc biệt thế này chứ? Trước mắt người này thoát nhìn có vẻ đạo mạo*, nhưng khó nói tâm lý không có vấn đề, cái gọi là “Mặt người dạ thú” — Trịnh Hồng Nghiệp càng nghĩ càng thấy không thích hợp, ngay lúc này xe dừng lại.

[*nguyên bản nhân khuôn nhân dạng thường sử dụng trong trường hợp chỉ những người hành động không phù hợp với vẻ ngoài của mình]

“Két —” Âm thanh lốp xe ma sát trên mặt đường, không khỏi khiến toàn thân hẳn theo bản năng nổi lên tầng tầng da gà.

Tắt máy rút chìa khóa, Kha Vũ nghiêng đầu nhìn Trịnh Hồng Nghiệp, mà Trịnh Hồng Nghiệp cũng ngơ ngác nhìn hẳn. Bên ngoài, ánh sáng màu vàng của ngọn đèn mông mông lung lung chiếu vào trong xe, ánh sáng chiếu trên gương mặt hai người đều giống nhau, ngay cả từng phân nhỏ trên mặt Trịnh Hồng Nghiệp cũng được tô điểm thêm duyên dáng.

Bốn phía yên tĩnh, bóng cây lay động nhẹ nhàng theo từng làn gió thổi qua, không khí thật lãng mạn. Nhưng cái không khí này lại xuất hiện giữa hai nam nhân thật sự là phí của trời, Trịnh Hồng Nghiệp vừa rồi khua môi múa mép* là thế nhưng bây giờ miệng lưỡi cứ như bị mèo tha mất, hẳn cảm thấy lúng túng, càng cảm thấy không thể tưởng. Nam nhân ở trước mắt rõ ràng không có biểu tình gì, nhưng lại khiến Trịnh Hồng Nghiệp cảm thấy hẳn dường như đang cười, hơn nữa còn là cái loại rất gian trá.

[* Nguyên bản là “tam thốn bất lạn” có ý nghĩa tương tự như câu trên nên mình mạn phép chém thành câu lầy lun]

Trong phim xuất hiện vô số tình tiết giết người phân thân nơi dã ngoại, từng cái ở trong đầu Trịnh Hồng Nghiệp hiện lên, hơn nữa kết hợp cùng với diện mạo của Kha Vũ thì chính là mười phần biến thái. Hẳn chỉ là muốn bán tấm che nắng mà thôi a!

Vào lúc Trịnh Hồng Nghiệp đang do dự không biết phải tiên phát chế nhân [đánh đòn phủ đầu] hay là địch không động ta không động, Kha Vũ mở miệng.

“Xuống xe.” Nói xong liền xuống xe trước.

Chờ sau khi Trịnh Hồng Nghiệp xuống xe, hẳn thấy Kha Vũ đã mở ra cửa xe sau và đang đứng yên nhìn hẳn.

“Người —”

“Lấy ra nào” Kha Vũ đưa tay về phía hẳn.

Trịnh Hồng Nghiệp sửng sốt một chút, sau đó kịp phản ứng, “Nga!” Cúi đầu lấy tấm che nắng từ trong túi xách ra. [Clover: =)), ngây thơ quá]

“Không phải là cái này!” Kha Vũ khoát tay, “Mũ.”

Mẹ nó, muốn mũ tới như vậy sao không nói sớm chứ, không nhin nổi a! Trịnh Hồng Nghiệp rít gào trong lòng, nhưng vẫn là đem cả hộp condom đưa tới. Thâm nghĩ quái nhân này không quan hệ tới hẳn, lấy tiền xong là được, việc buôn bán không thể chọn khách hàng.

Kha Vũ tiếp nhận hộp condom đưa đến trước mắt nhìn nhìn. Đóng gói sơ sài không nói, mặt trên còn vẽ một cái mũ dài có ngũ quan*, cho tới bây giờ hẳn chưa từng nhìn thấy — loại mũ nào buồn cười như vậy.

Ngẩng đầu nhìn Trịnh Hồng Nghiệp, đối phương cũng đang khấn trương theo dõi hắn, bộ dáng hoảng sợ thật giống như con thỏ, cũng có ý tứ. Nghĩ đến đây, Kha Vũ nhếch khóe miệng cười cười, hai ba cái liền mở hộp lấy ra vật bên trong — một cái mũ màu hồng nhạt còn phát ra huỳnh quang* quý dị, làm cho hắn nhìn không được co rút khóe miệng. Vật này tuyệt đối sẽ ảnh hưởng tính dục a![*ôm bụng gập người* ta chết mất]

“Có loại khác không?” Hắn ngẩng đầu nhìn Trịnh Hồng Nghiệp hỏi, biểu tình không vừa lòng.

Bệnh nghề nghiệp lại tái phát, Trịnh Hồng Nghiệp vội vàng nói “Có”, đi tới, một bên lục lọi túi xách, một bên hỏi: “Người muốn tắm che nắng hay là nước hoa ô tô?”

“Mũ.”

Hắn cuối cùng đã nhìn ra, vị này hôm nay tính toán mua mũ đây. Dem hộp condom cuối cùng đưa cho hắn, Trịnh Hồng Nghiệp hai tay nắm lấy túi xách, có chút lo sợ nhìn Kha Vũ.

So với Trịnh Hồng Nghiệp thì Kha Vũ bình tĩnh thản thờ rất nhiều, hắn cúi đầu nhìn nhìn vật trong tay, đóng gói tuy rằng vẫn chằng ra gì, nhưng ít nhất là loại bình thường.

“Người thường xuyên bán ở quốc lộ sao?” Hắn đột nhiên hỏi một câu.

Trịnh Hồng Nghiệp cảm thấy câu hỏi của đối phương có chút vấn đề, “Cũng không thường xuyên...” Kỳ thật hôm nay là lần đầu tiên. Mất thấy Kha Vũ lấy ra một cái condom đánh giá, hắn càng ngày càng cảm thấy bất thường.

Có người sẽ tìm một chỗ đặc biệt thế này để thử bao cao su sao? Vật này muốn thử cũng là...

“Vào đi thôi.” Kha Vũ ngẩng đầu nhìn Trịnh Hồng Nghiệp, chỉ chỉ chỗ ngồi phía sau, so với giọng nói giống ra lệnh vừa rồi, lúc này lại có cảm giác nhu hòa không rõ.

Trịnh Hồng Nghiệp giựt mình nột nột hỏi: “Để chi?”

“Thử a!”

Trịnh Hồng Nghiệp ngây ngẩn cả người, “Thử... thử cái gì?”

Nhìn vẻ mặt biến hóa của hắn trong vài giây đồng hồ, Kha Vũ nhin cười, giờ giờ thử cầm trong tay lên: “Thử mũ a.”

Trịnh Hồng Nghiệp tin rằng chính mình nghe lầm, hoặc hiểu sai rồi. Một người nam nhân làm sao có thể tại đây, bây giờ cầm mũ bảo hộ tiến vào trong xe, nói muốn thử mũ?!

Chính là không đợi hắn mở miệng hỏi đối phương rốt cuộc có ý tứ gì, người nọ trước một bước túm hắn đem quần vào trong xe.

Trịnh Hồng Nghiệp lúc này mới kịp phản ứng, nhất thời một cổ lửa giận từ lòng bàn chân chạy thẳng đến đỉnh đầu.

“Con mẹ nó, lá gan chó của người cũng lớn thật, dám giở trò với lão tử!” Quay đầu gầm lên giận dữ, vốn tưởng rằng có thể khiến cho nam nhân phía sau dừng lại, nhưng không nghĩ tới đối phương đã tiến vào trong xe.

Trong nháy mắt đó, Trịnh Hồng Nghiệp cảm giác như có một con lang chui vào, còn là con mẹ nó sắc lang! Lớn như vậy lần đầu tiên gặp phải loại tình huống này, hắn gần như theo bản năng tự bảo vệ chính mình — giờ túi xách lên nhắm ngay đầu sắc lang mà đập.

Nhưng nam nhân chỉ khẽ nghiêng đầu thực nhẹ nhàng mà tránh, mà túi xách thì bay ra ngoài xe, hắn ngay cả thời gian đau lòng cũng không có, thay đổi chiến thuật cùng đối phương xáp lá cà.

Hai người kỳ thật đều tính là đã học võ, chẳng qua Kha Vũ ở lò võ chuyên nghiệp học vài năm, để cường thân kiện thể, mà Trịnh Hồng Nghiệp thì lúc tuổi còn trẻ ở trên đường cùng người đánh nhau, đánh qua đánh lại luyện ra một thân cơ bắp, tất cả đều vì cuộc sống a.

Do không có danh sư chỉ dạy kỹ càng, trong tiếng chửi bậy của Trịnh Hồng Nghiệp, hai người người đẩy ta chần ở trong xe giằng co vài cái, cuối cùng Kha Vũ chiếm thế thượng phong, khóa chặt hai tay Trịnh Hồng Nghiệp trên đỉnh đầu, chân đè lại hai đùi hắn.

Rất nhanh, bốn phía chỉ vang lên tiếng thở dốc, bên trong xe vốn đã hẹp nháy mắt còn chật chội hơn, hai người mắt to trừng mắt nhỏ, Trịnh Hồng Nghiệp tựa như trâu bò sắp nổi điên, phun khí thô từ lỗ mũi, ngay cả cánh mũi cũng đều phập phồng lên xuống.

“Thoáng phản kháng một chút thì rất có tình thú, nhưng quá... sẽ không tốt đâu.” Kha Vũ không nhanh không chậm nói.

“Có quỷ mới tình thú với người!” Trịnh Hồng Nghiệp rống lên, “Người mau cút đi xuống!”

“Xe của ta, người kêu ta lăn xuống đâu?” Kha Vũ nở nụ cười hai tiếng, còn nói: “Người không phải có ý này sao? Buổi tối cảm loạn thất bát tao gì đó ngăn đón xe nam nhân, cuối cùng lấy ra nhiều loại mủ như vậy, không phải muốn tìm người là người sao?”

“Ta khinh, tự người ra ngoài tìm người làm thì có!” Trịnh Hồng Nghiệp bị tức đến lửa giận công tâm, cuối cùng hắn cũng hiểu được câu “thường xuyên bán” vừa rồi của đối phương là có ý gì, thao [fát (-_///)! Người làm ăn đứng đắn như hắn lại bị vu khống như vậy!

“Không phải sao?” Kha Vũ nhú mày, cầm cái condom giơ lên quơ quơ, “Vậy người đem theo mủ nhiều như vậy làm chi? Đừng nói với ta người thật sự là dùng để bán.”

“Chính là bán đó! Không được a?” Nếu không phải đồ sắc lang người không muốn mua tấm che nắng, thì ta sao lại lấy hàng trong bảo kho ra chứ!

“Được, ta mua, người đã nói là có thể thử mà, ta đây hiện tại muốn thử xem có cái gì bất thường không?” Kha Vũ hợp tình hợp lý mà nói.

Trịnh Hồng Nghiệp nghe xong thiếu chút nữa hộc máu, “Người đừng có ngại biện!” Không có gì bí hiểm hơn nữa đêm nửa hôm ở nơi hoang dã bị nam nhân đề ra nói với người muốn thử mủ!

Trái lại, Kha Vũ thực sự rất hưởng thụ không khí hiện tại, xem nam nhân dưới thân tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, hắn có loại khoái cảm trả thù. Tuy rằng hơi ác liệt một chút, nhưng nếu không phải tên này đeo bám không dứt, tâm trạng không vui của hắn cũng sẽ không nhất thời nảy lòng tham không muốn buông tha trò vui này.

Giương khoe miệng cổ ý cười đến mê đắm, Kha Vũ hỏi: “Chẳng lẽ người muốn chối cãi?”

“Chối cãi cái rắm! Ta nói muốn thử là thử tấm che nắng kìa” Trịnh Hồng Nghiệp một lần nữa ra sức giãy dụa, “Người đi siêu thị mua mủ, chẳng lẽ cũng muốn cùng nhân viên cửa hàng thử một chút ngay tại chỗ a!”

Tay Kha Vũ cũng bắt đầu dùng sức, hai người lại độ sức một hồi, cuối cùng vẫn là Kha Vũ chiếm thế thượng phong.

Nhưng Trịnh Hồng Nghiệp ngoài miệng cũng không lưu tình.

“Người là đồ hạ lưu bại hoại, biến thái dương héo! Muốn có nam nhân xuyên vào mông sao không đi bar tìm! Hơn nữa đêm ở trên đường phố gây tai họa cho nhân gian!”

Âm thanh chửi bậy vào ban đêm đặc biệt chói tai, mắt thấy ngay cả tổ tông mười đời của hắn đều được Trịnh Hồng Nghiệp thăm hỏi ân cần, lông mày Kha Vũ nhíu lại, một phát nắm được tay hắn bẻ ngược ra sau lưng, “rắc” một tiếng, Trịnh Hồng Nghiệp cả người úp sấp vào ghế, tay ngoặt ra phía sau.

“A nha! Dừng lại dừng lại!” Xương cốt đều bị xoay trật khớp, Trịnh Hồng Nghiệp đau đến chảy cả nước mắt, vênh mông gục trên ghế xe khóc thét.

Một chiều này cũng không phải là tùy tiện tiện có thể đánh ra, tên vương bát đản* này chắc chắn có luyện qua!

[*Vương bát đản tên thường gọi của rùa hay ba ba, lời mắng người có vợ ngoại tình. Quá chuẩn]

“Còn mắng ta nữa không?” Kha Vũ lười biếng mà cười cười, một bên lắc lắc cánh tay Trịnh Hồng Nghiệp, một bên dùng mu bàn tay cọ cọ vô cùng thân mật trên gương mặt hắn.

“Không, không mắng ——” người đồ cháu con rùa! “Người mau buông tay!”

“VẬY VỪA RỒI NGƯỜI MẮNG TA CÁI GÌ?” Hạ lưu biến thái chưa tính, còn dám nguyên rửa hắn dương héo?

“Ta... quên rồi!” Trịnh Hồng Nghiệp phát huy đầy đủ bản lĩnh da mặt dày, trên người uốn éo hai cái, quay đầu nhìn người phía sau nói: “Người buông ta ra trước đi, tay ta gầy tới nơi rồi.”

Sắc mặt hắn ửng đỏ, hốc mắt rung rung, bởi vì đau đớn cùng oán giận mà cắn môi, có điểm không phục nhưng chỉ có thể khép nép mà cầu xin tha thứ, Kha Vũ nhìn thấy bộ dáng chịu nhục thê thảm này, quả thật chỉ khiến người ta nổi lên dục vọng muốn chà đạp.

Kỳ thật ngay từ đầu hắn cũng không muốn làm gì người nam nhân này cả, chỉ vì tâm trạng không tốt muốn tìm người phát tiết, đối phương vừa vận dụng vào huyệt sủng, hắn cùng lắm chỉ muốn hù dọa người này mà thôi.

Những tình nhân trước kia của hắn đều là mỹ thiếu niên, diện mạo tinh xảo, trắng trẻo sạch sẽ, nếu là lúc bình thường, Trịnh Hồng Nghiệp tuyệt đối không hợp khẩu vị của hắn, nhưng hôm nay mới vừa bị người ta cho đội mũ xanh, nhớ tới thân thể trắng noãn kia dâm loạn vận vẹo trên người kẻ khác, hắn phát hiện mình cũng không chán ghét nam nhân cường tráng có làn da màu đồng trước mắt.

Lại nhìn gương mặt, kỳ thật bộ dạng cũng không kém, tuy rằng tuổi hình như hơi lớn một chút, nhưng chưa đến mức có nếp nhăn trên mặt.

Nghĩ đến đây, Kha Vũ đưa tay theo bả vai Trịnh Hồng Nghiệp chậm rãi trượt xuống dưới, bàn tay sờ đến chỗ nào, cho dù cách một lớp quần áo cũng có thể cảm giác được cơ thể nam nhân căng cứng, tràn ngập sức sống.

Trong nháy mắt, hắn tiến thêm một bước thăm dò dục vọng đối với thân thể cường tráng của nam nhân này.

Trịnh Hồng Nghiệp bị ánh mắt dạt dào hứng thú của Kha Vũ hù dọa, gấp đến độ mồm miệng không rõ, lắp bắp nửa ngày mới thốt ra một câu, “Đại... đại ca —— là ta sai rồi a!”

Bạn đang ?

“Nga?” Kha Vũ vui vẻ, đưa tay từ trên lưng hắn đi xuống phía trước thăm dò, sau khi đụng đến bộ vị trọng yếu của nam nhân, cười tà hai tiếng: “Đáng tiếc, ta rất cố chấp, hơn nữa sẽ khiến cho người thực tủy biết vị [ném qua nhớ mãi]”

Trịnh Hồng Nghiệp muốn nói người thôi lắm!

Nói thật, lưu manh hắn không sợ, bởi vì hắn cũng từng gặp qua, nhưng lưu manh lại còn biến thái thì không thể chống đỡ được, đã thế tên lưu manh biến thái này còn biết võ! Trừ bỏ xui xẻo ra, hắn không cách nào hình dung tình huống hiện tại của mình.

Lúc Trịnh Hồng Nghiệp đang oán thầm Kha Vũ, người phía sau đã mở ra một cái condom cầm ở trong tay nhìn xem lớn nhỏ.

“Mũ này quá nhỏ.” Nhú nhú mày.

Kháo! Như vậy mà còn chê nhỏ? “Con mẹ nó, cái của người có còn là của người không vậy?”[=)]] Trịnh Hồng Nghiệp ngừng khóc, quay đầu lại trừng mắt nghiêng răng nghiêng lợi với người ở phía sau, trừ bỏ phần nộ, còn pha lẫn một chút —— ghen tị. [Clover: tình huống thế này mà bạn còn ở đó ghen tị =)]

Kha Vũ đem condom kẹp ở hai ngón tay quơ quơ, cười đến gợn cảm lạnh vừa háo sắc: “Ta sẽ xem như đây là lời khen của người.”

Lần đầu nhìn thấy người vô liêm sỉ như vậy, Trịnh Hồng Nghiệp hôm nay đã được mở mang kiến thức, biết cái gì gọi là mặt người dạ thú, rõ ràng là cường gian lại có thể biến thành như đang dụ dỗ. Hắn hít một hơi

thật sâu —— lại hít một hơi, xác định vẻ mặt của mình chẳng còn đáng sợ, âm thanh cũng không run rẩy, nặn ra một nụ cười sượng ngắc.

“Chúng ta thương lượng một chút, đổi cách khác có được không?”

Kha Vũ khẽ nhú mi. Lại muốn diễn trò gì đây?

“Người thật sự muốn thử mũi đúng không, người đội vào rồi ta lấy tay giúp người, được không?”

Thật sự là ngoài dự tính, Kha Vũ ôm tâm tình vui đùa cho đến lúc này, không nghĩ tới lại chờ được kết quả như vậy. Hắn tưởng rằng nam nhân này cứng đầu lắm chứ——

“Người thật sự muốn sao?” Hắn có chút buồn cười hỏi.

“Chính là vậy đó...” Trịnh Hồng Nghiệp cố gắng làm ra bộ dáng thoải mái, “Nhưng mà người không thể...” Nhìn thấy đối phương lộ ra ánh mắt nghiền ngẫm, hắn kiên trì bồi thêm một câu: “Không thể đi vào!”

Kha Vũ rút cục nhìn không được bật cười, không khí giương cung bạt kiếm tựa hồ lập tức giảm bớt không ít, hắn thoáng buông lỏng Trịnh Hồng Nghiệp ra, bắt tri bắt giác đem thủ đoạn tán tỉnh mà thường ngày hay xài ra, hạ giọng hỏi: “Người thật sự nguyện ý?”

“Ta nguyện ý —— nguyện ý cái đầu của người!” Trịnh Hồng Nghiệp nhắc cẳng chân, đập mạnh vào giữa hai chân Kha Vũ. Bởi vì hắn đang nằm úp sấp, cho nên chỉ có thể đập ra sau.

Bất quá Kha Vũ phản ứng nhanh hơn, nhanh như chớp đỡ lấy đòn công kích của hắn.

Trịnh Hồng Nghiệp thừa dịp này dùng cả hai tay hai chân mà bò lên phía trước, bay nhanh mở cửa xe chui ra bên ngoài.

Kha Vũ hoàn toàn không lo lắng nhiều, đưa tay đã bắt được quần của hắn, giống như phía sau có cộp đuối tới, Trịnh Hồng Nghiệp có chết cũng không chịu thỏa hiệp, Kha Vũ cũng không chịu buông tay, giằng co vài giây, cuối cùng tay Kha Vũ mãnh liệt dùng lực một chút —— người thì không bắt được trở về, nhưng quần của Trịnh Hồng Nghiệp thì đã bị kéo xuống.

Trịnh Hồng Nghiệp mặc một chiếc quần tứ giác in bông tầm thường, đã bị giật xuống hơn phân nửa, nửa cái mông trắng lộ ra dưới ánh đèn u ám, Kha Vũ nhìn đến ngây ngẩn cả người.

Đúng lúc này, Trịnh Hồng Nghiệp đột nhiên xoay người, nhắc chân đạp một cước vào bụng dưới của hắn, Kha Vũ không ngờ hắn lại xuất ra chiêu này, trong óc chỉ còn lại hình ảnh cái mông trắng trắng, sau một tiếng kêu đau đớn, mồ hôi lạnh chảy đầy đầu, thân hình chớp mắt xém ngã xuống đất.

Trịnh Hồng Nghiệp sử dụng chiêu kim thiền thoát xác cộng thêm hồi mã thương, rốt cục cũng chui được ra ngoài xe tìm được đường sống trong chỗ chết, cũng chẳng quan tâm quần tứ giác, bỏ chạy như bị đốt lửa sau mông. [hồi mã thương: quay đầu lại bắt ngờ đâm ngọn thương vào kẻ địch]

Không còn cách nào khác, gặp phải biến thái, không trốn thì khí tiết tuổi già khó giữ được a!

Chờ Kha Vũ chống cửa gian nan xuống xe, cả khuôn mặt bởi vì đau đớn cùng phần nộ mà có chút vặn vẹo, nhìn bóng lưng phía xa xa của cái kẻ một tay kéo quần tứ giác, một tay che mông chạy như điên, hắn dùng lực niết mạnh cái quần trên tay.

Hảo tiểu tử —— thậm chí ngay cả quần cũng không cần, mông trần cũng muốn chạy.

Mãi đến khi Trịnh Hồng Nghiệp chạy trốn không thấy bóng dáng, Kha Vũ thật dài thở ra, chịu đựng từng trận đau đớn giữa hai chân, hắn cắn răng thề: “Đừng để ta gặp lại người —— bằng không gặp một lần, ta thao một lần!”

2. Chương 2

Khi Trịnh Hồng Nghiệp ra giang hồ, nếu theo như lời của chính hắn thì chính là “Còn chưa mọc đủ lông”

Hắn xuất thân từ gia đình mồ côi cha, từ nhỏ đã sống cùng mẹ. Điều kiện kinh tế trong nhà không được tốt, một người phụ nữ dẫn theo một đứa nhỏ thì đây không phải là vất vả bình thường, cũng may Trịnh

Hồng Nghiệp coi như nghe lời, cũng rất hiếu thuận, trừ bỏ học không giỏi, thì không có điều gì khiến mẹ hắn lo lắng.

Học không giỏi không phải do Trịnh Hồng Nghiệp dốt, thật sự mà nói tại thời điểm đó, trừ bỏ việc học hắn còn có nhiều chuyện phải làm ở bên ngoài. Hắn thường xuyên gặt mẹ đi làm thêm ở khắp nơi, chào hàng cái gì đó, sau sẽ đem số tiền ít ỏi kiếm được lén bỏ vào hộp tiền của mẹ, bây giờ nghĩ lại, đây là chuyện tốt duy nhất hắn làm trong những năm qua.

Thời gian sau hắn tìm ra phương pháp mới để kiếm tiền, tỷ như cùng một đám côn đồ thu phí bảo hộ của những người bán hàng rong, vì sức khỏe của mẹ hắn đã bắt đầu kém đi, tất cả chi tiêu trong nhà lần tiên thuốc men đều do hắn khi đó chưa tới hai mươi tuổi đảm đương.

Mười mấy năm trôi qua, hắn vẫn sống một cách mơ hồ như thế cho đến trước năm mẹ hắn qua đời, hắn mới đột nhiên thanh tỉnh. Bởi vì trước khi lâm chung nàng đã cảm ơn hắn vẫn luôn chăm sóc nàng nhiều năm như vậy, hy vọng hắn sau này có thể sống thật tốt.

Ngày đó hắn đã khóc thật lâu, hóa ra hắn vẫn luôn không biết cuộc sống mà mẹ đã nghĩ đến là như thế nào, hắn chưa bao giờ cảm thấy mình đã là một đứa con hiếu thuận cả, ngược lại, chỉ thấy mình chính là một tên khôn kiếp mà thôi.

Tinh thần sa sút suốt mấy tháng, sau đó hắn quyết định không làm lưu manh nữa, vào một đêm tối trăng gió mạnh hắn quyết định “làm lại nghề cũ”, nhưng kết quả thật sự là không như ý muốn.

Ra quân bất lợi!

Đây chính là miêu tả của Trịnh Hồng Nghiệp đối với cuộc sống mới. Thật là thời đại thay đổi mà, chỉ bán tấm che nắng thôi mà trình tiết cũng khó giữ được.

Sau khi trở lại căn phòng nhỏ đang thuê, cả một đêm hắn vẫn chưa hoàn hồn lại được, trong lòng đem tên mặt người dạ thú nào đó nguyên rửa ngàn vạn lần, đến gần sáng mới mơ mơ màng màng thiếp đi, thảng đến giữa trưa hôm sau mới tỉnh. Sau khi đánh răng rửa mặt, còn chưa kịp nghĩ xem cơm trưa hôm nay ăn món gì, thì một vài huynh đệ đi theo hắn trước kia cùng nhau kéo tới.

Trịnh Hồng Nghiệp coi trọng nhất là nghĩa khí, nên nhân duyên cũng xem như không tệ, từ sau khi hắn rời đi, đàn em của hắn luôn luôn đến nhìn coi có giúp đỡ gì được không, rồi cùng nhau uống chút rượu ăn một bữa cơm.

Một đám người nháo ầm ĩ đi vào.

Biết đêm qua là ngày đầu tiên Trịnh Hồng Nghiệp khai trương, mới vừa ngồi xuống đã có người cười hì hì hỏi: “Trịnh ca, tối hôm qua buôn bán lời bao nhiêu tiền a?”

Lời cái con buồi ông! Một xu cũng chưa kiếm được lại còn mất cái quần! Nhớ tới đêm hôm qua, Trịnh Hồng Nghiệp vẻ mặt oán hận. [Xin đừng hiểu lầm editor nha nguyên văn luôn đó]

Thấy biểu tình của hắn, những người khác rồi rít nỏ nộ cười.

“Ta đã nói rồi, hơn nửa đêm thì có ma nào mà mua tấm che nắng chứ, muốn bán thì cũng phải bán vào ban ngày!”

“Ta đã lâu không có buôn bán cái gì cả, nên mới định tìm lại cảm giác ở nơi ít người trước!” Trịnh Hồng Nghiệp phản bác, “Huống chi tên vương bát đần kia căn bản không muốn mua tấm che nắng, hắn muốn mua ——” nói được một nửa, hắn đột nhiên ngậm miệng. Loại chuyện này đánh chết hắn cũng không thể nói!

“Mua cái gì?”

Trịnh Hồng Nghiệp ghen xuống, rống to một câu, “Mua cái rắm!”

“Còn bán tấm che nắng làm gì, quay về theo tui tao tiếp tục đi bắt chẹt mấy thằng kia rồi vợ vét phí bảo hộ không phải được rồi sao!” Một nam nhân với cái đầu nhuộm vàng miệng ngậm điếu thuốc, mỗi một câu nói đều nuốt mây phun sương.

Trịnh Hồng Nghiệp thở dài, không nói gì, chỉ cười cười lắc đầu. Hắn đã hơn ba mươi, tuy không tính là già nhưng cũng không còn nhỏ nhắn gì nữa, trước đây vào thời điểm mẹ mất, hắn đã thề sẽ sống nghiêm chỉnh, bằng không thật có lỗi với người quá cố.

Tuy rằng ngoài miệng không nói, nhưng tất cả đều biết Trịnh Hồng Nghiệp vẫn luôn kiên quyết như thế, hơn nữa đây cũng không phải lần đầu tiên bọn họ đề cập đến chuyện này, mỗi lần kết quả đều giống nhau, vì vậy cũng không nói thêm nữa.

“Trịnh ca, nếu người muốn kiếm việc làm, ta có thể giới thiệu cho người.” Lúc này có người đột nhiên nói.

“Hử?” Trịnh Hồng Nghiệp ngẩng đầu, “Người có biện pháp gì?”

“Ta có người bạn đang làm ở quán bar, nghe hắn nói nơi đó đang thiếu người, ta giúp người nói với hắn một tiếng, nếu thấy được, người đi thử xem.”

“Ta có thích hợp với công việc ở đó không?” Trịnh Hồng Nghiệp nghe qua cảm thấy rất tốt, nhưng trong lòng vẫn còn chút lo lắng.

“Đó là xem Trịnh ca người muốn làm nghề gì ở đó thôi ” đối phương nháy mắt một cái, cười đến đậm đàng.”Riêng lao động cần thể lực thì có đến vài loại.”

Không đợi Trịnh Hồng Nghiệp kịp phản ứng, bên cạnh lập tức có người ồn ào, “Đương nhiên là muốn làm việc hao phí thể lực trên giường a! Trịnh ca mà treo biển chắc chắn sẽ có phú bà bao dưỡng ngay!

Mọi người được một trận cười vang.

Trịnh Hồng Nghiệp vừa bực mình vừa buồn cười, “Lão tử đều đã một bó to tuổi, có phú bà nào mà để ý chứ!” [Baoabo: Chỉ có phú ông thui hà]

“Ai nha! Hiện tại phú bà đều thích trai vừa già lại vừa cường tráng, thế mới đủ vị a!”

“Vị gì? Vị rắc thối à!”

Sau khi chấm dứt đề tài, Trịnh Hồng Nghiệp cũng không để việc này trong lòng. Không nghĩ tới một tuần sau, lại có tin tức của công việc kia, đối phương gọi điện thoại đến nói địa chỉ rồi bảo hắn buổi tối đi báo danh, còn dặn phải đến đúng giờ.

Tuy có chút bất ngờ, nhưng hắn cảm thấy cũng đáng thử một lần. Vào buổi tối hắn ăn mặc hơi diện so với bình thường một chút, tóc xịt keo dựng thẳng lên.

Đến nơi, rất nhanh tìm được người giới thiệu, là một người khoảng chừng bốn mươi tuổi, đối phương cũng không cùng hắn vô nghĩa, nói hai câu khách sáo liền đem nội quy nơi đây nói một lần, sau đó an bài cho hắn làm việc ở bãi giữ xe, đãi ngộ không tính là tốt, nhưng nghe nói sau khi làm thuần thục có thể kiếm được không ít tiền bo, hơn nữa buổi tối còn có bữa ăn miễn phí. Trịnh Hồng Nghiệp cũng không kén chọn, ở bãi đậu xe này chuyện gì với hắn mà nói cũng có thể làm.

Thay đồng phục vào, áo sơ mi trắng, quần đen dài, nhìn qua có cảm giác như là xã hội đen, nhưng dù sao Trịnh Hồng Nghiệp cũng đứng tại cổng chính thức bắt đầu làm việc.

Bãi đậu xe luôn tấp nập người ra vào, lúc cao điểm có đến ba bốn người cùng ra vào mà chỉ có một người giữ xe. Công việc này không cần kỹ thuật gì nhiều, chỉ cần nhanh tay lẹ mắt là được. Bãi đỗ xe cách bar khá xa, phàm là những người có tiền đều không muốn tự mình đi, động tác nhanh nhẹn, phục vụ ân cần một chút, tiền boa chắc chắn có.

Bởi vì đây là ngày đầu tiên Trịnh Hồng Nghiệp đi làm, người giới thiệu còn cố ý tìm một người để hướng dẫn hắn, một tiểu tử rất thông minh, đã có kinh nghiệm hơn nửa năm, mỗi khi có xe dừng trước cửa, hắn lập tức chạy ra giúp khách mở cửa xe, cười sáng lạng nịnh nọt, đựng tới khách quen sẽ kêu một tiếng Trương tiên sinh, Lý tiểu thư, khen hai câu hôm nay thật đẹp trai, xinh đẹp động lòng người, thì tiền boa hầu như đều nắm chắc trong tay.

Trịnh Hồng Nghiệp nhìn xem đến sững sờ.

Đã hơn một giờ trôi qua, hần cảm thấy đây là một công việc rất có tiền đồ, ít nhất khẳng định so với hần bán tấm che nắng kiếm được nhiều hơn.

Tiểu tử kia sau khi quay về, bởi vì đêm nay thu nhập không ít, tâm tình tốt lên nhiều, đối với Trịnh Hồng Nghiệp cũng rất khách khí, vỗ vỗ vai hần, nói lát nữa có một chiếc xe đến sẽ để cho hần ra.

Gật gật đầu, Trịnh Hồng Nghiệp bắt đầu xoa tay.

Không lâu sau đó, một chiếc xe thể thao màu vàng dừng lại, hần cảm thấy có chút quen mắt, nhưng dưới ánh đèn đủ màu sắc trước cửa bar nên không nhìn chính xác được màu của xe, bất quá hần không do dự, khuôn mặt tươi cười tiến lên mở cửa, sau khi người bên trong đi xuống, hần đang định mở miệng tiếp đón, liền ngăn người ra khi nhìn đến gương mặt của đối phương.

Không chỉ có xe nhìn quen mắt, mà cả người cũng quen mắt.

Thời điểm cùng Trịnh Hồng Nghiệp bốn mắt giao nhau, Kha Vũ kinh ngạc tuyệt đối không thua gì hần, nhưng tốc độ hoàn hồn của hần nhanh hơn Trịnh Hồng Nghiệp, cho nên khi phát hiện Trịnh Hồng Nghiệp một thân đồng phục biểu tình nhìn hần giống như nhìn thấy ruồi bọ, tự đáy lòng bật cười.

Hần muốn cảm tạ thượng đế, nhanh như vậy đã thực hiện nguyện vọng của hần.

Trịnh Hồng Nghiệp hoàn toàn không biết phải hình dung tâm trạng hiện tại của mình như thế nào, trong nhất thời chỉ cảm thấy như bị sét đánh, thật vất vả mới từ kẽ răng nói ra hai chữ, “Là... người —— “

Kha Vũ bật cười, tiếng cười này Trịnh Hồng Nghiệp cũng rất quen thuộc.

“Đúng vậy, là ta.” Bộ dáng thản nhiên làm cho Trịnh Hồng Nghiệp một lần nữa khâm phục bản mặt dày của hần.

Theo lý thuyết “cừu nhân” gặp lại hần phải hết sức đỏ mặt tía tai, Trịnh Hồng Nghiệp cũng có cảm giác muốn được rửa nhục, nhưng nghĩ đến chính mình còn đang trong giờ làm, hơn nữa đây là công việc do người khác giới thiệu, bây giờ có như thế nào cũng không thể nháo ầm ỹ.

Miễn cưỡng đem lửa giận áp chế, hần vừa định bỏ cửa chạy lấy người, thế nhưng ai ngờ Kha Vũ nói ra một câu “Người bây giờ đổi chỗ, chạy đến quán bar bán mũ hả?” Vẫn cười meo meo khi hỏi.

Trịnh Hồng Nghiệp cảm thấy bản thân mà còn nhịn nữa sẽ không phải là đàn ông.

“Ta đi với người —— “

“Kha tiên sinh, ngài tới rồi!” Một bụng thô tục còn chưa mắng ra miệng, cậu nhóc vẫn đứng phía sau bọn họ vừa thấy tình hình không bình thường, vội chạy lại chắn trước Trịnh Hồng Nghiệp hòa giải, vừa nói vừa nháy mắt ra hiệu bảo Trịnh Hồng Nghiệp đi đi.

Từ đầu tới cuối tầm mắt của Kha Vũ đều dừng trên mặt Trịnh Hồng Nghiệp, khóe môi cười nhếch lên, thoát nhìn không giống như đang tức giận, nhưng lại làm cho người ta cảm thấy nham hiểm.

Cắn răng, nắm tay rồi nhanh chóng nói lỏng, rốt cục lý trí chiếm thượng phong, Trịnh Hồng Nghiệp đang chuẩn bị xoay người đi, Kha Vũ đột nhiên mở miệng.

“Người thay ta lái ra bãi đậu xe.”

Hần chính là nhìn Trịnh Hồng Nghiệp nói, hiển nhiên cũng muốn bảo Trịnh Hồng Nghiệp đi.

Trịnh Hồng Nghiệp cùng cậu nhóc bên cạnh đều ngây ngẩn cả người, bất quá vẻ mặt của cậu ta là nghi hoặc, còn Trịnh Hồng Nghiệp thì hiểu rõ Kha Vũ có ý định gì. Hần thấy Kha Vũ ngay cả khóe mắt đều lộ ra nồng đậm kiêu ngạo cùng trào phúng, xem ra một cước giáo huấn lần trước còn chưa đủ khắc sâu trong đầu hần.

“Như thế nào? Không chịu hả?” Kha Vũ đùa cợt nói: “Hay là muốn đích thân ta đưa chìa khoá tới tay người?”

“Kha tiên sinh, hần vừa mới tới cho nên không hiểu...”

“Không cần.” Trịnh Hồng Nghiệp mở miệng, vỗ nhẹ trán cậu bé, trừng mắt nhìn Kha Vũ đang liếc mắt, một lúc sau ngồi vào chỗ người lái.

Đóng cửa lại, mắt hướng Kha Vũ đứng bên ngoài, nở nụ cười.

Kha Vũ đột nhiên có loại dự cảm bất hảo. Quả nhiên, gần như là giây tiếp theo sau khi khởi động động cơ, chiếc xe vọt chạy ra ngoài, nhưng không phải đi vào bãi đỗ xe, mà là đâm thẳng tới bức tường trước mặt.

Xung quanh vang lên nhiều tiếng thét chói tai, một tiếng “Rầm” thật lớn, làn khói trắng bốc ra từ phía đầu chiếc xe thể thao màu vàng nay đã nát bét.

Kha Vũ neho mắt lại, sắc mặt âm trầm, ánh mắt dần dần trở nên nguy hiểm.

Mà cậu nhóc kia đã sớm cứng họng, ngay cả nói cũng không nói nên lời.

Chốc lát sau, Trịnh Hồng Nghiệp mở cửa từ trên xe bước xuống, cả người tản ra phong thái thần thanh khí爽 của một tay đua sau khi đã đến đích, hần bước đi thông thả đến trước mặt Kha Vũ, thậm chí còn muốn vừa đi vừa huýt sáo. [Clover: đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ mà, ôi, khí tiết tuổi già của em sắp toi rồi =))]

“Ngại quá, ta chỉ là một người thô lỗ, cho nên không quen với loại xe cao cấp như thế này, vì vậy mới dễ dàng khấn thề, căng thẳng, ta không phân biệt không được chân ga với thắng xe.”

Kha Vũ không nói được một lời mà nhìn chăm chăm vào hần, tuy rằng không bạo phát ngay tại chỗ, nhưng sắc mặt xanh mét cùng khóe miệng cứng ngắt thế kia cũng đủ khiến tâm tình Trịnh Hồng Nghiệp tốt lên một chút.

Thù mới hận cũ xem như đã được báo, Trịnh Hồng Nghiệp có chút lâng lâng, trong xương cốt còn lưu lại dòng máu lưu manh, hần hoàn toàn không lo lắng hậu quả. Nâng tay Kha Vũ lên, hần “Hảo tâm” đem chìa khóa xe đặt vào, sau đó mang theo nụ cười thắng lợi rời đi. [Baoabo: Oai phong chưa? *(>O<)*kakaka][clover: oai=”” lần=”” cuối=””>

Vở hài kịch này làm cho những người xung quanh xem đến ngây người, nhìn theo cho đến khi Trịnh Hồng Nghiệp rời đi, ánh mắt liền chuyển sang qua một nhân vật chính khác vẫn còn ở đây.

Kha Vũ đứng tại chỗ nhìn bóng dáng Trịnh Hồng Nghiệp, cảm giác y hệt như buổi tối của một tuần trước——

Chuyện đã đến nước này, thì món nợ giữa hần và người kia cũng không thể dễ dàng giải quyết được!

Trở lại phòng nghỉ cho nhân viên, Trịnh Hồng Nghiệp từ trong thắng lợi dần dần tỉnh táo lại. Tên kia tuyệt đối sẽ không dễ dàng nuốt xuống mối nhục này, về phần đối phương sẽ làm thế nào, lấy kinh nghiệm của hần mà đoán thì đơn giản chính là tìm người dạy hần một trận, rồi bắt hần bồi thường tiền linh tinh gì đó.

Dạy dỗ thì hần không sợ, nhưng bồi thường tiền thì tuyệt đối không được, không nói đến chuyện hần không muốn trả tiền, số tiền hần gửi ngân hàng hiện nay còn chưa vượt quá năm chữ số a.

Sau khi suy nghĩ, Trịnh Hồng Nghiệp cảm thấy hay là hôm nay đi về trước sẽ tốt hơn.

Hần quyết định đi tìm người giới thiệu, kết quả mới vừa bước chân ra khỏi phòng, gặp ngay một phục vụ tiến lại, gọi hần một tiếng rồi nói: “Ông chủ sai người đi thay giấy cho nhà vệ sinh nam kia”

Từ tiểu đệ ở bãi giữ xe lập tức biến thành người đổi giấy vệ sinh, thế nhưng ông chủ lại tự mình ra lệnh, Trịnh Hồng Nghiệp cảm thấy giống như dùng dao mổ trâu giết gà, bất quá nghĩ lại, ở trong nhà vệ sinh chắc sẽ không đụng mặt cái tên kia, như vậy cũng tốt.

Vì thế, hần đang cầm một thùng giấy vệ sinh đi vào toilet nam. Từ trước đến nay WC luôn luôn là địa điểm tuyệt hảo để yêu đương vụng trộm, nhưng mà hôm nay cũng khéo, nơi đây im ắng không một bóng người.

Trịnh Hồng Nghiệp cảm thấy có chút kỳ quái, nhưng cũng không nghĩ nhiều, buông thùng bắt đầu đổi giấy vệ sinh.

Bên trong toilet nam có khoảng bảy tám phòng vách ngăn, lúc hắn đã đổi giấy đến vách thứ tư, bỗng nghe được tiếng mở cửa, rốt cục cũng có người vào. Hắn không để ý, ngồi chồm hổm đổi giấy cho xong, vừa muốn đứng lên, cửa phía sau đột nhiên bị người từ bên ngoài đập tung.

Trịnh Hồng Nghiệp không chú ý, nên cả người nhào tới trước thiếu chút lọt đầu vào bồn cầu, ổn định thân thể, vừa muốn quay đầu mắng, lại ngăn ra khi thấy người vừa tới.

Kha Vũ từ trên cao nhìn xuống người đang ngồi xổm ôm bồn cầu, trên mặt tựa tiểu phi tiểu. Vốn dĩ một gian như vậy chỉ đủ một người, hiện tại bởi vì chen vào hai nam nhân mà chật chội hẳn.

“Kịch” Âm thanh chốt cửa làm cho Trịnh Hồng Nghiệp hoàn hồn, hắn bay nhanh đứng lên, cố gắng nhẫn nhịn nhìn trừng trừng người trước mặt. “Người tại sao lại ở chỗ này?”

“Đây là toilet nam, người nói xem ta tới làm gì?” Kha Vũ dựa lưng vào trên cửa thành thoir nói.

Trịnh Hồng Nghiệp tuyệt đối không tin mục đích thật sự của hắn chỉ là đi giải quyết, hơn nữa còn cố tình chọn gian phòng có người này.

“Người muốn thế nào?” Hắn quyết định lật bài.

Trên mặt Kha Vũ vốn không có chút oán hận cùng phần nộ giống với người vừa bị phá hư xe, nghe Trịnh Hồng Nghiệp hỏi như vậy, trực tiếp nở nụ cười càng thêm sáng lạn.

“Người có biết, người ta khi tới toilet này bình thường để làm gì không?”

Chịu không nổi sự kỳ quái của hắn, Trịnh Hồng Nghiệp hung tợn nói: “WC không phải dùng để thải nước tiểu chứ còn có thể làm gì! Người có rắm thì phóng đi, đừng có theo ta đông kéo tây kéo! Muốn đánh nhau phải không, lão tử sẵn sàng phụng bồi, bằng không thì cút đi đi, là đàn ông thì nên thẳng thắn một chút!”

Nghe đến câu sau cùng của hắn, Kha Vũ nguy hiểm nheo mắt, nhếch lên khóe miệng như đang cười, lại khiến người ta có cảm giác hoàn toàn bất đồng so với khi nãy.

“Là nam nhân nên thẳng thắn một chút?” Hắn có hàm ý khác mà lặp lại những lời này, sau đó gật gật đầu, “Hảo, người đã vội vã như vậy, ta đây cũng không khách khí.”

“Tới đi!” Ta ngán người sao! Trịnh Hồng Nghiệp vỗ mạnh lên ngực, mặc dù đây không phải là nơi thích hợp để đánh một trận cho thỏa thích, nhưng rộng rãi hơn nhiều so với trong xe.

Lăn lộn nhiều năm như vậy, Trịnh Hồng Nghiệp tôn thờ quy tắc —— thắng được thì đánh, đánh không lại thì bỏ chạy. Hắn vẫn cho rằng nguyên nhân lần trước bị Kha Vũ áp đảo là bởi vì không gian bên trong xe quá nhỏ, không thể phát huy đầy đủ bản lĩnh của hắn.

Chờ Trịnh Hồng Nghiệp bày xong thế thủ, bộ dáng của Kha Vũ vẫn như ban đầu, chẳng qua khi nhìn thấy thần sắc đối phương đang muốn liều mạng, cười thầm hai tiếng.

“Ta cảm thấy hình như ngươi đã hiểu lầm ý của ta rồi” Kha Vũ than nhẹ một tiếng, đi tới một bước nhỏ, “Ta không muốn dùng bạo lực để giải quyết ân oán giữa ta với ngươi.”

Phía sau Trịnh Hồng Nghiệp là bồn cầu, hắn đã lâm vào tình trạng tiến thoái lưỡng nan, đứng tại chỗ, về mặt đề phòng nhìn chằm chằm Kha Vũ, hỏi: “Vậy ngươi có ý gì? Muốn ta đền tiền hả, không có cửa đâu!”

Kha Vũ không trả lời, chỉ nhìn hắn mỉm cười.

Nụ cười kia làm cho Trịnh Hồng Nghiệp không rõ đối phương đang nghĩ gì, bất quá khi hắn đang nghĩ đến có thể người kia muốn dùng biện pháp hòa bình để giải quyết, tay hắn đã bị bẻ ngoặt lại, người bị đè ra sau quỳ trên mặt đất, nửa người trên còn tựa vào bồn cầu, hắn phát hiện mình thật sự là quá ngây thơ rồi.

“Thao con mẹ nhà ngươi! Không phải ngươi đã nói không dùng vũ lực sao?” [Clover: chữ thấy ghê *_*///]

Sau vài tiếng cười lạnh, Kha Vũ nhìn nam nhân đang úp sấp vào bồn cầu mà giãy giụa, “Yên tâm, ta sẽ không đánh ngươi.” Nói xong khom lưng xuống đè lên Trịnh Hồng Nghiệp, hạ thân dán tại mông đối phương, hắn muốn làm cái gì không cần nói ai cũng biết.

Nguyên lai nói không dùng bạo lực nghĩa là muốn dùng sức mạnh a! Trịnh Hồng Nghiệp cảm thấy bản thân không chỉ khờ dại mà còn rất thuần khiết. Một bên cố gắng xem nhẹ cảm xúc quý dị trên mông, một bên cố gắng duỗi thẳng cổ không để cho đầu lọt vào bồn cầu, thể xác và tinh thần đều bị tra tấn, hần chán ghét gằm nhẹ một tiếng, “Cút ngay! Bằng không ta hét lên cho mọi người đều đến xem tên biến thái nhà ngươi!”

“Ông chủ quán bar này tình cờ lại là bạn của ta, chỉ cần ta nói một tiếng...” Kha Vũ nói ra lời kịch thực sự kinh điển, “Người có gào rách họng cũng không ai tới đâu.”

Trịnh Hồng Nghiệp bị làm cho ghê tởm nổi cả da gà, “Người có bản lĩnh thì buông ta ra, chúng ta một chọi một!”

“Chúng ta đơn đả độc đấu sao?” Kha Vũ “À” một tiếng, hạ thân cố ý cọ xuống, như đang nhắc nhở Trịnh Hồng Nghiệp tình cảnh hiện tại của bọn họ. “Người như vậy chẳng lẽ chưa tính thua sao?”

Tôn nghiêm của nam nhân hoàn toàn bị đập nát, Trịnh Hồng Nghiệp tức đến sôi gan.

“Người nói xem, bây giờ ta ấn ngươi vào trong bồn cầu rồi xả nước mấy lần——?” Kha Vũ đưa tay đè cái nút xả bồn cầu xuống, “Rầm” một tiếng, Trịnh Hồng Nghiệp liều mạng ngẩng đầu, Kha Vũ liền lấy tay để sau cổ hần đè xuống, làm cho Trịnh Hồng Nghiệp lại chửi bởi một trận.

Kha Vũ cười rất vui vẻ, hần thực sự hưởng thụ hành vi “tra tấn” hiện tại, nếu có thể, hần cảm thấy bây giờ mà có thêm roi nữa thì càng tuyệt vời. [Clover: ack, khoái SM]

Đợi cho nước trong bồn đầy lại, âm thanh chửi bới của Trịnh Hồng Nghiệp cũng ngừng, nằm úp sấp lâu như vậy, hần thấy cổ mình sắp rút gân đến nơi.

“Người có biết ngày đó khi ngươi đi rồi ta đã lập ra lời thề gì không?” Kha Vũ đột nhiên hỏi một câu.

Hần hỏi rất “dịu dàng”, đến nỗi Trịnh Hồng Nghiệp cảm thấy người phía sau rất có khả năng sẽ làm cái chuyện tiền dâm hậu sát gì gì đó.

Nói không sợ là gạt người a, dù sao cũng đã tìm được đường sống trong chỗ chết một lần, nhưng trên mặt Trịnh Hồng Nghiệp vẫn giữ biểu tình kiêu ngạo không sợ trời không sợ đất. “Người thề cái rắm gì thì có liên quan gì đến ta chứ?”

”Đương nhiên có liên quan đến cái ‘rắm’ của ngươi chứ” Kha Vũ đột nhiên sờ mông hần một phen, trước đó còn cười meo meo, giây tiếp theo đột nhiên thay đổi sắc mặt, đưa tay đánh mạnh mông đối phương một cái.

Âm thanh do bàn tay tạo ra hoà cùng tiếng kêu ré lên của Trịnh Hồng Nghiệp vang lên, Kha Vũ nghiêng rằng nói: “Ta đã thề, mỗi khi nhìn thấy ngươi sẽ đem cái mông già này ra thao nát!”

Lần trước, sau khi hần bị trúng một cước nguyên khí đại thương, tinh dương khoảng chừng một tuần, mỗi ngày đều thanh tâm quả dục mà trôi qua, sau khi tan tằm không đi bar lâu lỏng mà trực tiếp về thẳng nhà, ngoài xem ti vi ra đến lúc nằm trên giường ngủ hần cũng không tự an ủi, gần như sắp đặc đạo phi thiên rồi.

Cũng không phải bộ vị bị thương xảy ra vấn đề, mà là mỗi khi hần vừa đụng đến chính mình, đều nhớ tới khuôn mặt cười nịnh nọt của lão nam nhân kia cùng với bộ dáng mặc quần tứ giác in hoa chạy như điên—— quả thực rất ngán!

Bất quá hôm nay bất đồng, trai giới lâu như vậy, hần quyết định hay là dùng cái mông già này giải quyết đi.

“Lần trước ngươi đá ta một cước, ta còn chưa kịp tính sổ với ngươi, thế mà hôm nay ngươi lại phá hư xe của ta. ” Kha Vũ một bên vạch trần tội trạng của Trịnh Hồng Nghiệp, một bên cỡi bỏ dây nịch của hần. “Người phải phải mông đi rồi, tất cả mọi người đều nhìn ta như thằng ngốc, ngươi thực sự uy phong a? Hửm?”

“Lần đó rõ ràng là ngươi sai trước, lão tử đã sai rồi, khi lúc đó không phé ngươi luôn!” Trịnh Hồng Nghiệp hiện tại vô cùng hối hận tại sao đêm hôm đó không một cước đá gãy mệnh căn của tên vương bát đản này luôn cho rồi!

“Xoát” một tiếng, quần tây đen mềm trượt xuống, Kha Vũ liền nhìn thấy, lại là quần tứ giác in bông lớn, hơn nữa cái này so với lần trước còn tầm thường và nổi bật hơn, nhưng giờ phút này lại làm cho hần có chút hưng phấn.

Trịnh Hồng Nghiệp chợt cảm thấy mồ hôi lạnh, lúc này chắc trăm phần trăm người phía sau không cùng hắn nói giỡn rồi, hắn vừa xấu hổ lại tức đến mức hận không thể trực tiếp chui vào bồn cầu dội nước trôi luôn đi — bất quá điều kiện tiên quyết chính là, hắn phải cùng tên vương bát đản này đồng quy vu tận!

Cẩn rằng, Trịnh Hồng Nghiệp nâng bả vai lên hòng thoát khỏi kiểm chế của Kha Vũ, đang muốn đứng lên, hắn vừa quay đầu lại đã bị một cái gì đó thơm ngào ngạt bịt kín mũi miệng. Nháy mắt, cảm thấy một trận choáng váng mê hoặc chụp đến, sau đó lại có chút lâng lâng, cuối cùng cả người mềm nhũn. Vài giây đồng hồ mà đã có nhiều cảm giác như vậy, đây tuyệt đối là chuyện không bình thường.

“Người cho ta ngủ cái gì?” Trịnh Hồng Nghiệp trừng to mắt hỏi.

Kha Vũ nhìn hắn cười lạnh một tiếng, ném cái khăn xếp vuông góc trong tay xuống sàn.

“Một thứ có thể khiến cho người thành thật một chút.”

Vì thế, Trịnh Hồng Nghiệp nghĩ đến tình cảnh thường xảy ra trên phim, thuốc mê — sau khi ngất đi sẽ... Thì ra, hắn tính tiền đâm hậu sát thật a!

Chỉ tiếc là cho dù phần nộ như thế nào, cả người hắn như không còn một tia khí lực, mềm nhũn mà nằm úp sấp trên bồn cầu. Thuốc này hiệu quả rất tốt nha, nhưng tại sao hắn không trực tiếp ngất xỉu nhỉ?

“Yên tâm đi, loại thuốc này sẽ không làm cho người bất tỉnh nhân sự đâu, ngược lại chỉ thêm mất cảm mà thôi.” Kha Vũ “Hảo tâm” giải thích, vừa nói vừa đẩy nắp bồn cầu lại để Trịnh Hồng Nghiệp nằm úp sấp được thoải mái một chút, rồi cúi đầu dán vào lỗ tai hắn nhỏ giọng nói: “Như vậy thì lúc làm sẽ vẫn còn cảm giác, thế nào? Ta đối với người rất tốt, đúng không?”

Phi! Trịnh Hồng Nghiệp ở trong lòng hung hăng phỉ nhổ Kha Vũ, chính là không đợi hắn hăm dọa phản kháng, chợt nghe người phía sau nói một câu —

“Mông đúng là già rồi, nhưng vẫn còn chắc phết.” Kha Vũ nhíu nhíu mày, giống như đang nhìn một món hàng mà đánh giá mông Trịnh Hồng Nghiệp.

Lúc này Trịnh Hồng Nghiệp mới kịp phản ứng, quần tứ giác của hắn không biết khi nào đã bị tụt xuống!

3. Chương 3

Trịnh Hồng Nghiệp lần đầu tiên bị người khác đánh giá hạ thấp một cách trắng trợn như vậy, trong lúc nhất thời bị phân trí dậy, đồng thời cũng bắt đầu sợ hãi. Theo lý mà nói, trước kia hắn cũng xem như là một đại ca, không nghĩ tới mới về hưu vài ngày thì... Tiểu tử này nhìn qua đứng đắn như thế vậy mà lại là tên cầm thú nguy hiểm tởm ra về đạo mạo!

“Con mẹ nó người đang phạm tội cưỡng gian!” Trịnh Hồng Nghiệp cố sức mắng một câu.

“Lần trước người đá ta một cước, tới hôm nay thì phá hư xe của ta...” Kha Vũ tay dùng chút lực nâng cằm Trịnh Hồng Nghiệp, “Hai món nợ này tính làm sao đây!”

Cổ Trịnh Hồng Nghiệp duỗi thẳng tắp, giống như có thể bị vặn gãy bất cứ lúc nào.

“Người làm vậy sao có thể coi là quang minh chính đại chứ, dùng loại thủ đoạn hạ cấp như thế này còn đáng là đàn ông sao!” Hắn khinh bỉ trừng mắt nhìn Kha Vũ.

“Quang minh chính đại?” Kha Vũ chậm chọc cười cười, “Đánh nhau người đánh không lại ta, thường tiền người thường không được, món nợ này còn có thể tính như thế nào?”

Cho dù Trịnh Hồng Nghiệp biết món nợ này không dễ tính, thế nhưng cũng không cần phải lấy thân thể hắn để gán nợ chứ!

“Nếu không thì ta báo cảnh sát? Làm thế cũng chỉ có thể truy cứu trách nhiệm người phá hư xe ta, còn tổn thương ở chỗ này của ta——” Kha Vũ bắt lấy cổ tay Trịnh Hồng Nghiệp chạm tới hạ thân của chính mình. “Người nói làm sao bây giờ?”

Nơi gồ lên giữa hai chân nam nhân khiến Trịnh Hồng Nghiệp hoảng hồn, theo bản năng muốn rút tay lại nhưng không thành công.

“Bộ dáng người như vậy giống tổn thương chỗ nào!” Có thương tích thì đã sớm nằm bẹp ở nhà rồi, lấy đâu ra tinh thần như vậy chứ!

Kha Vũ cười cười, không muốn cùng hắn thảo luận chuyện này nữa. Cúi nhìn mông Trịnh Hồng Nghiệp, rồi từ thắt lưng thẳng đến chân, vóc dáng người này tốt hơn nhiều so với trong tưởng tượng của hắn, phải thường xuyên vận động mới được thế, nhất là cái mông này... Kha Vũ vuốt ve cặp mông căng tròn trước mắt.

So với những vị trí khác trên người, mông hắn thật mê người, thậm chí so với trắng trắng nõn nõn của tiểu hài tử còn hấp dẫn hơn. Kha Vũ bắt đầu hưng phấn, muốn giữ chặt cặp mông này cố định trước người, nhìn hắn bị mình xỏ xuyên qua mà dâm loạn rên rỉ.

Hoàn toàn không biết trong đầu Kha Vũ đang ảo tưởng cái gì, tình trạng hiện tại của Trịnh Hồng Nghiệp có thể dùng câu “Hai mặt thụ địch” để hình dung, bởi vì tay của nam nhân đã theo mông hắn chuyển dời đến phía trước.

Phân thân vốn đang mềm mại đổ xuống ở trong tay người kia dần dần có cảm giác, xúc cảm ấm áp từ lòng bàn tay truyền đến quả thực giống như bị trúng xuân dược, nhẹ nhàng vờn quanh — trên dưới vài lần, Trịnh Hồng Nghiệp cảm thấy chỗ đó như bị sung khí, run rẩy đứng lên.

“Buông... buông tay!” Hắn có chút nức nở lên tiếng, lại nghe thấy tiếng cười của người phía sau, mang theo nồng đậm hương vị trào phúng, làm cho hắn vừa giận lại xấu hổ muốn chết, nhưng đây cũng không phải chuyện hắn có thể khống chế, loại sự tình này khi tự giải quyết so với được người khác hỗ trợ khác nhau rất lớn! Hắn đã lâu không cùng nữ nhân làm chuyện kia, hiện tại bị nam nhân sờ ngạnh lên, thật không hiểu nên nói là “nắng hạn gặp mưa” hay là “họa vô đơn chí” đây!

Kha Vũ hết sức hưởng thụ lạc thú đùa giỡn Trịnh Hồng Nghiệp, hắn suy nghĩ một chút về bảo bối của người kia đang trong tay mình, kích thích không nhỏ, chiều dài gần bằng hắn. Bất quá, nam nhân trong lúc này mà so kích cỡ thì đúng là chỉ có mao đầu tiểu tử mới làm vậy, nam nhân chân chính cần thứ xa hơn chứ không chỉ có to mà thôi.

“Điều cương thành như vậy, còn bảo ta buông tay?” Lời nói của Kha Vũ vào trong tai Trịnh Hồng Nghiệp lại hoàn toàn biến thành châm chọc.

“Con mẹ nó! Người đừng có giống như chó cái mà sủa bậy nữa, yên chút đi!” Hắn quay đầu lại quát người phía sau.

Kha Vũ bị hắn mắng ngẩn ra, sau nhú mày, khóe miệng nhếch lên, trên tay dùng một chút lực, Trịnh Hồng Nghiệp “A” một tiếng, chợt giống như bong bóng bị xì hơi ngã xuống.

“Hảo —— hảo ——” giọng điệu như dỗ tiểu hài tử, Kha Vũ cúi đầu ở bên tai người mà miệng vừa hùng hùng hổ hổ ban nãy đắc ý nói: “Ta biết người không đợi được, muốn ta nhanh lên, đưa cái này đến.”

Ý tứ hoàn toàn bị xuyên tạc, Trịnh Hồng Nghiệp cuối cùng cũng hiểu cái gì gọi là “Có miệng khó trả lời”. Lúc này Kha Vũ nhanh chóng cởi bỏ khóa kéo, đem dụng cụ đã bán cương của chính mình dán trên khe mông Trịnh Hồng Nghiệp, cảm giác cứng lại nóng rực làm cho hắn run run.

Bất đồng với sự mềm mại của nữ nhân, nam nhân ma sát tại khe mông của hắn giống như lên đạn, tùy thời đều có thể đâm vào! Lại có cảm giác trống rỗng quỷ dị. Tính khí nóng rực của đối phương cứ cao thấp mà trượt, giây đầu tiên còn thiếu chút nữa sẽ tiến thẳng vào trong, vậy mà giây tiếp theo lại trượt ra ngoài.

Trịnh Hồng Nghiệp biết rõ bị vật kia cắm vào tuyệt đối sẽ bị lấy mất nửa cái mạng, nhưng sâu bên trong lại thấy ngứa ngứa, loại mâu thuẫn này khiến hắn giãy giụa đến muốn hôn mê, gần như sắp tinh thần phân liệt, chỉ có thể liều mạng ôm bồn cầu nhịn xuống tiếng rên rỉ, lại không biết mình trong lúc vô tình đã hơi hơi nhếch mông lên, ngẫu nhiên đóng đưa eo tựa như khước từ lại như đón ý hòa theo.

Kha Vũ cảm thấy có chút miệng khô lưỡi nóng, so với những kỹ xảo cố ý câu dẫn hắn trước kia, người trước mắt chỉ vô ý làm ra phản ứng lại khiến hắn hưng phấn.

Dâm dăng! Ở trong lòng mắng một câu, hai tay bải mở hai cánh mông Trịnh Hồng Nghiệp ra nhanh chóng cắm vào, lại đột nhiên nghĩ đến cái gì, hấn dừng lại, từ trong túi lấy ra cái condom đội vào, trên mũ có chất bôi trơn làm cho hấn tiến vào càng thêm dễ dàng.

Chính là vừa mới tiến vào chưa tới được nửa cm, Trịnh Hồng Nghiệp đã “Ngao” lên một tiếng, cũng không phải bởi vì đau, chủ yếu là do có cảm giác tức cùng sợ.[Tức ở đây giống như tức ngực vậy đó nha]

“Dừng kêu lên quỷ dị như vậy, chỉ thế này thì đàn ông ai cũng chịu được!” Kha Vũ dè chặt phần thân trên không cho hấn lộn xộn, thắt lưng chậm rãi dùng sức, từng chút tiến công, đồng thời không quên trêu chọc một câu, “Mũ của ta so với người bán còn cao cấp hơn.”

Không rảnh quan tâm này nọ, Trịnh Hồng Nghiệp chỉ cảm thấy như có cây gậy trơn trượt đâm chọc bên trong mông của hấn, đến tận ngực, nảy lên từng đợt làm người ta cảm giác muốn nôn. May mắn lúc này hấn đang quỳ trên mặt đất, bằng không chân đã sớm nhuỷ mà ngã xuống.

Bất đồng với cảm giác của Trịnh Hồng Nghiệp, Kha Vũ thoải mái thở dài, tuy rằng lúc tiến vào có chút khó khăn, nhưng hậu huyệt vừa ẩm lại nóng của người dưới thân như có ý thức mà đem hấn hút vào, loại cảm giác này càng gia tăng khoái cảm trả thù, quả thực sung sướng tới cực điểm.

Sau khi toàn bộ đã đi vào, hai người đồng thời hừ nhẹ một tiếng, Trịnh Hồng Nghiệp cả người khẽ run lên, thậm chí cảm giác được phần lông cứng của nam nhân đang ma xát trên mông, nếu không phải hấn đứng lúc cần lấy tay áo, đã sớm rên rỉ ra tiếng.

Kha Vũ tiến đến bên tai hấn thấp giọng lẩm bẩm một câu, “Yên tâm, tuyệt đối sẽ làm người thoải mái.”

Toàn thân không còn chút khí lực, Trịnh Hồng Nghiệp ở trong lòng đã thăm hỏi tổ tông mười tám thế hệ của Kha Vũ mấy lần, nhưng khi chuyện xảy ra, cũng không khó chịu như trong tưởng tượng.

Thẳng đến khi Kha Vũ bắt đầu chậm rãi di chuyển, Trịnh Hồng Nghiệp mới nhả tay áo đã sớm bị cắn nát, cắn răng lắc lư theo tiết tấu rút ra xuyên vào của nam nhân. Chuyện đã đến nước này thì còn nói cái gì nữa, nam tử hán đại trượng phu núi đao biển lửa đều có thể đi qua, quân tử báo thù mười năm chưa muộn, con mẹ nó người chờ đó!

Trịnh Hồng Nghiệp ở trong đầu vẽ ra viễn cảnh báo thù, nhưng chưa được bao lâu đã bị người phía sau xé thành từng mảnh.

Kha Vũ đột nhiên dừng lại hỏi hấn một câu, “Đây là lần đầu tiên của người hả?”

“Nói... nói nhảm!” Không hề nghĩ ngợi, hấn thở hổn hển mắng một câu.

Ai dè Kha Vũ cười quỷ dị một tiếng, tiếp theo lập tức rút ra.

Cảm giác trống rỗng khiến Trịnh Hồng Nghiệp kêu lên một tiếng, còn chưa hiểu được hấn muốn làm gì, chợt nghe Kha Vũ nói một câu, “Vậy không cần mũ nữa.”

“Không được!” Phản ứng đầu tiên của hấn chính là cự tuyệt, giây giũa nhìn lại, Kha Vũ thực sự tiêu sái cỡi mũ ném xuống đất, sau đó khối thịt hình trụ vừa thô lại vừa cứng kia cứ như vậy bại lộ ở trước mắt hấn, màu hồng tươi, hình dáng dữ tợn, còn dính chất lỏng trong suốt, tỏa sáng lấp lánh dưới ánh đèn mờ mờ của WC.

Vừa nghĩ tới đây chính là thứ đã cắm vào thân thể mình lúc nãy, Trịnh Hồng Nghiệp đại ra, quên cả kháng nghị, chỉ có thể trợn mắt há hốc mồm mà nhìn chăm chăm nơi đó của đối phương.

Phản ứng của hấn làm cho Kha Vũ thực sự vừa lòng, thừa dịp hấn ngẩn người lập tức xuyên vào, không có condom cách trở, cảm giác “trần trụ” làm cho Trịnh Hồng Nghiệp cơ hồ rên rỉ ra tiếng.

“Con mẹ nó người có bệnh không đó... A!”

Kha Vũ hung hăng đâm mạnh, trực tiếp dùng hành động trả lời hấn. Nếu không phải nắp bồn cầu đã khép lại, Trịnh Hồng Nghiệp chắc chắn sẽ lọt vào.

Lập tức hai người cũng không nói nữa, Kha Vũ chuyên tâm trêu sấp, trong lúc nhất thời tiếng cơ thể va chạm tràn ngập không gian nhỏ hẹp, xen lẫn tiếng thở dốc trầm thấp, ngẫu nhiên còn có âm thanh chửi bậy

của Trịnh Hồng Nghiệp, nhưng trên cơ bản khi hấn mới vừa mắng xong, ngay sau đó chính là một trận nước nỏ thống khổ.

Giằng co nửa ngày, rơi vào cảnh đẹp, Trịnh Hồng Nghiệp chìm nổi trong bể dục, gần như đã quên mình đang ở chỗ nào. Đột nhiên, Kha Vũ giơ tay vỗ mạnh lên cánh mông của hấn, Trịnh Hồng Nghiệp hừ nhẹ hai tiếng, không rõ là đau hay bị kích thích, thiếu chút nữa tưởng mình có khuynh hướng bị ngược.

“Thao người như vậy dễ chịu lắm đúng không?” Kha Vũ âm thanh có chút khàn khàn hỏi.

Những người xung quanh Kha Vũ đều cảm thấy hấn là một quý công tử, mà hấn cũng theo bản năng duy trì loại hình tượng này, mặc dù có nhiều thủ đoạn trên giường, nhưng tối đa chỉ nói vài lời ngọt ngào lừa người, chưa từng giống như bây giờ, lời lẽ thô tục sẵn sàng nói ra miệng. Chính Kha Vũ cũng phát hiện, vào thời điểm thao Trịnh Hồng Nghiệp, nhìn bộ dáng nghiêng rằng nghiêng lợi của hấn, thì nhin không được muốn dùng lời nói kích động người này.

Sau đó, chính hấn cũng cảm thấy thực sự kích thích.

Chẳng lẽ miệng của hấn trở nên nặng mùi như vậy?

Trịnh Hồng Nghiệp nhong mông ôm bồn cầu, toàn bộ tư thế nhìn qua thực sự buồn cười, nhưng cũng thật dâm dăng.

Không biết là do thuốc, hay tại vì nam giới không tự chủ được nửa thân dưới, tóm lại hấn có khoái cảm. Trịnh Hồng Nghiệp nghĩ đến một ví dụ rất buồn nôn, hấn như là một con cá, lặn lộn trong biển dục, khi người từ phía sau cố gắng đẩy tới, hấn lại cảm thấy mình y hệt một con cá bị xuyên trên vĩ nướng, lật qua lật lại trên lửa.

Đang mê man, nghe được Kha Vũ hỏi hấn, miễn cưỡng tìm về một chút ý thức, hấn cảm giận mà trả lời một câu, “Không, cảm, thấy, gì, hết!”

“Không có cảm giác sao?” Kha Vũ châm chọc cười, bỗng nhiên rút ra sau đó ngồi lên bồn cầu, đem Trịnh Hồng Nghiệp đặt lên đùi của mình, đỡ thắt lưng của hấn hướng phía trên tính khí của mình ngồi xuống, toàn bộ động tác lưu loát liền mạch như hành văn.

“A...” Trịnh Hồng Nghiệp cả người không còn một chút khí lực, sau khi đem vật lớn kia nuốt trở lại vào trong cơ thể, mới phát hiện bọn họ lúc này đang trong tư thế mặt đối mặt, nhất thời không biết phản ứng thế nào, chỉ có thể cùng Kha Vũ mắt to trừng mắt nhỏ.

Hai người nhìn đối phương, thỉnh linh xảy ra loại trầm mặc khó nói thành lời.

Thẳng đến khi Kha Vũ phản ứng trước tiên, hấn đưa tay cầm lấy phần thân của Trịnh Hồng Nghiệp lúc này đang bị kẹp giữa hai người mà cao cao ngẩng đầu, nhếch khóe miệng hỏi: “Như thế này gọi là không có cảm giác sao, vậy ở đây có chuyện gì vậy?” Nói xong dùng một chút lực, khiến người đang ngồi trong lòng một trận run rẩy.

Trịnh Hồng Nghiệp trọng sĩ diện, sợ là cho dù chỉ còn một hơi cũng phải ở ngoài miệng chiếm chút tiện nghi, kỳ thật nói trắng ra chính là miệng tiện, bị Kha Vũ làm đến thở hổn hển, không thể nói liền mạch vẫn cố: “Cái đó, chính là cơ bụng thứ bảy của Lão Tử!”[Clover: đang ăn muốn sặc vắng ra lỗ mũi ==))=))=))]

Kha Vũ lập tức phì cười. Lời này thật sự có chút phá hỏng không khí.

“Hảo, để ta xem thử coi miếng cơ bụng này có cứng hay không? Ân...” Hấn làm bộ làm tịch mà vừa nắm vừa nhào nặn lại niết phần thân đối phương một trận, khiến cho Trịnh Hồng Nghiệp vừa đau lại sáng khoái, gần như muốn rơi lệ đầy mặt.

Cuối cùng, hấn buông tay ra gảy nhẹ trên đỉnh trụ thịt một chút, nhìn Trịnh Hồng Nghiệp mỉm cười khen ngợi, “Không tệ, cứng lắm.”

Trịnh Hồng Nghiệp gần như đỏ mặt, tuy rằng không có thói quen bị cầm thứ gì đó vào mông, nhưng phía trước của hấn căn bản vẫn bình thường, bị nắm lấy nhào nặn cả nửa ngày, làm sao có thể không cứng chứ?

“Người muốn làm liên làm đi, đừng có nhiều lời vô nghĩa nữa!” Cảm giác được vật kia của nam nhân ở trong người mình chậm rãi ma sát, hấn rít lên hai tiếng “Tê tê” qua kẽ răng.

“Có chuyện người tựa hồ còn chưa phát giác ——” Kha Vũ đột nhiên không nhanh không chậm mở miệng, cùng lúc đó, vẫn mạnh mẽ mà di chuyển ở trong hân.

Tim đập mạnh như muốn nhảy ra khỏi ngực, Trịnh Hồng Nghiệp thở hổn hển, hai tay vô ý mà khoát lên trên vai Kha Vũ, cúi đầu có chút mờ mịt nhìn hân.

“Người thích bị nam nhân xuyên vào, đêm hôm đó khi người hỏi ta có muốn mua mũ hay không, ta đã cảm nhận được.”

Trịnh Hồng Nghiệp vừa nghe thiếu chút nữa mềm nhũn, kéo mũi chân muốn đứng dậy, “Cái rắm! Con mẹ nó, người mới thích bị nam nhân xuyên vào!”

Cùng nam nhân làm mà có cảm giác đó là do vấn đề sinh lý, nhưng nếu thích cùng nam nhân làm thì đó lại là vấn đề nguyên tắc, hai cái này hoàn toàn khác nhau.

Hân vừa động liền liên lụy đến cả hai, lúc này đến phiên Kha Vũ bị Trịnh Hồng Nghiệp kẹp vừa đau lại sướng khoái, đơn giản nắm thắt lưng hân mạnh mẽ thúc vài cái, đâm đến mức thắt lưng Trịnh Hồng Nghiệp đều mềm nhũn, nghĩ muốn kêu dừng lại, nhưng bảo bối phía dưới không nghe lời, hơn nữa cảm giác thật sự —— rất kích thích.

Trịnh Hồng Nghiệp tuy rằng đã từng làm cùng nữ nhân, nhưng cùng nam nhân thì tuyệt đối đây là lần đầu, so với Kha Vũ thân kinh bách chiến, hân chỉ là một lão “Xử nam”.

Kha Vũ nghĩ thầm, nếu lão nam nhân này không tin lời của mình, vậy dùng hành động làm cho hân tin tưởng. Đùa như vậy nửa ngày, hân vẫn chưa chân chính hưởng thụ, sau khi quyết định liền không hề kiêng nể, nâng thắt lưng Trịnh Hồng Nghiệp lên, bắt đầu sử dụng tiết tấu như địa chấn.

Trịnh Hồng Nghiệp cảm thấy bụng cơ hồ bị chọc thủng, chỗ đó của đối phương cứ như cây thiết nóng rực, tiến tiến xuất xuất bên trong mông hân, ngay cả não cũng sắp biến thành sữa đặc.

Âm thanh kêu la của Trịnh Hồng Nghiệp không tính là dễ nghe, nhưng lại làm cho Kha Vũ dị thường hưng phấn, cho dù quan hệ cả hai không được tốt lắm, nhưng thân thể lại rất ăn ý.

Cao trào tới làm cho người ta có chút trở tay không kịp, chưa kịp chấm dứt đã bắt đầu một hiệp khác.

Một khắc kia, Kha Vũ đột nhiên đình chỉ động tác, ôm Trịnh Hồng Nghiệp nhấc lên trên rồi ấn mạnh xuống người mình, tính khí của nam nhân nháy mắt đâm đến vị trí sâu nhất, Trịnh Hồng Nghiệp cả người buộc chặt, hai tay nắm lấy áo Kha Vũ run rẩy một trận, cảm giác được trong thân thể có một cỗ dịch nóng nóng phun ra, biết là đối phương đã bắn, mà hân cũng bắn, tinh dịch trắng đục phun tung tóe trên người Kha Vũ, toàn bộ đều dính trên áo sơ mi của hân.

Đợi cho cao trào giảm bớt, Trịnh Hồng Nghiệp cảm thấy khí lực lập tức bị rút cạn, cả người mềm nhũn, vật kia của Kha Vũ vẫn còn cắm bên trong hân, hưởng thụ dư vị còn lại. Trong lúc nhất thời, không gian nhỏ hẹp tràn ngập mùi mồ hôi cùng tinh dịch, tiếng thở dốc dồn dập của nam nhân biểu hiện đã thỏa mãn sau khi dục vọng được phát tiết.

Nửa ngày sau, Kha Vũ giúp đỡ Trịnh Hồng Nghiệp nâng lên thắt lưng chậm rãi hướng về phía trước, tính khí chôn ở bên trong cơ thể hân cũng trượt ra, một tiếng vang lên khi cái đó rút ra cùng với một dòng chất lỏng trắng mịn chảy xuống, chỉ một giây tiếp theo, liền biến thành một vũng bạch trọc trên sàn.

Kha Vũ nhếch khóe miệng, điều chỉnh để đối phương ngồi ở trên chân của mình, Trịnh Hồng Nghiệp từ từ nhắm hai mắt lâm vào trạng thái bán hôn mê. Chung quanh mùi tình dục còn chưa tán đi, Kha Vũ cũng có chút lười, từ từ nhắm hai mắt vẫn không nhúc nhích mà đợi một hồi, suy nghĩ dần dần thanh minh, đưa tay ở trên mông người nào đó mà xoa nắn, khiến cho chất lỏng bên trong chảy ra đều dính cả trên đùi hân.

“Ân!” Lúc này đã hoàn hồn, Trịnh Hồng Nghiệp nhú nhú mày, đột nhiên cảm giác được ngón tay Kha Vũ cắm vào hậu huyệt của mình, hân cứng người một chút.

“Người làm cái gì đó?”

“Im lặng!” Kha Vũ chậm rãi quấy bên trong hậu đình ẩm ướt lại nóng của hân, “Đem thứ ta bắn ở bên trong người lấy ra sạch sẽ mà thôi, đương nhiên, nếu người muốn mang về, ta cũng không ý kiến.”

Đến vậy mà còn chưa chịu ngừng nữa, Trịnh Hồng Nghiệp tức đến ngực thở phập phồng, vừa định mở miệng

“Đúng rồi, ” Kha Vũ đột nhiên ngẩng đầu nhìn hắn, “Người tên gì?” Bạn đang ?

Câu này nghe vào tai thế nào cũng giống như ăn cháo đá bát, Trịnh Hồng Nghiệp lông mày nhíu lại, từ trong kẽ răng rít ra hai tiếng “Cha người!”

Kha Vũ lông mày vừa nhíu, biểu tình có chút tối tăm, Trịnh Hồng Nghiệp nghĩ hắn đang tức giận, kết quả nam nhân nhìn hắn về mặt nghiêm túc nói: “Làm sao bây giờ? Người lại làm cho ta hưng phấn.”

Trịnh Hồng Nghiệp ngậy người, Kha Vũ nở nụ cười, sau đó một đợt hao phí thể lực hòa với tiếng mắng chửi người được tiến hành lần hai. Một khoảng thời gian rất dài sau này, Trịnh Hồng Nghiệp đều bị ám ảnh khi nhìn đến WC có vách ngăn.

Sau khi đại chiến chấm dứt, Trịnh Hồng Nghiệp nguyên khí đại thương. Lần trước hắn một cước làm cho Kha Vũ tỉnh dưỡng một tuần, lần này đến phiên hắn nằm bẹp ở nhà gần nửa tháng. Thể xác và tinh thần đều bị tra tấn, vài ngày đầu khi ngủ đều nằm úp sấp, tư thế đó làm cho hắn mỗi buổi tối đều mơ thấy chính mình đang ôm lấy bồn cầu, sau đó sẽ nghiêng răng nghiêng lợi mà tỉnh lại.

Ngoài tinh thần bị tra tấn, thân thể tổn thương khiến hắn khó có thể chịu được. Mấy ngày nay, hắn mỗi ngày đều phải nằm úp ở trên giường nhắm mắt, lấy ngón tay tự mình bôi thuốc, tư thế này làm hắn nhớ đến việc xảy ra tại WC hôm nào.

Mỗi lần như thế, hắn đều nguyên rửa cái tên nam nhân không biết tên kia, trong đầu tưởng tượng ra các loại thủ đoạn tra tấn, cũng ở trong lòng một lần lại một lần mà mặc niệm: người chờ đó cho lão tử.

Mà sự thật chứng minh, trên đời này luôn có sự công bằng. Nguyên vọng của hắn đã nhanh chóng có thể thực hiện.

Lúc trời nhá nhem tối, Trịnh Hồng Nghiệp lái xe rác đến khu vực được chỉ định gom rác. Đây chính là công việc mới của hắn, hắn đã bị quán bar sa thải ngay ngày hôm sau, trước không nói đến việc hắn phá hư xe của khách, chỉ vì mỗi lần nhìn thấy cái WC kia thì hắn không thể chịu được.

Đãi ngộ của việc lái xe gom rác thế này cũng không tính là tốt, nhưng được cái thời gian làm việc cố định, tóm lại cũng xem như thoải mái. Trịnh Hồng Nghiệp biết trình độ học vấn của mình không cao, cũng không có sở trường gì, cho nên đối với công việc này cũng rất hài lòng.

Ngày đầu tiên đi làm, hắn ghi nhớ rõ cái nút trên xe rác, lúc đầu hắn đi theo một tiền bối qua vài khu nhà, lúc sau khi đã quen việc, tiền bối có việc nên về trước, chỉ còn lại khu nhà cuối cùng này nên hắn lái một mình.

Khu nhà này không tính là quá lớn, một nửa là nhà lầu, còn lại đều là biệt thự sân vườn hai tầng. Thu xong vài căn, Trịnh Hồng Nghiệp đem xe đỗ trước cổng một ngôi biệt thự, mới vừa xuống xe đi đến chỗ cái thùng rác, đột nhiên cửa lớn biệt thự mở toan, một người đi ra.

Trịnh Hồng Nghiệp ngẩng đầu nhìn lên, cùng đối phương đồng thời sững sờ ba giây.

“Tại sao lại là người!” Hắn hô lên một tiếng.

Kha Vũ cầm trong tay một túi rác nhìn nam nhân ở trước mặt, sau khi lấy lại tinh thần, tựa tiểu phi tiểu mà nhìn Trịnh Hồng Nghiệp. “Những lời này phải là ta hỏi người mới đúng.” Nhưng lúc nói, biểu tình trên mặt có chút tức giận.

Nam nhân xuất hiện thật sự quá mức đột ngột, Trịnh Hồng Nghiệp hiện tại vừa nhìn thấy đối phương mừng rỡ lập tức đau một trận, muốn đem thùng rác trực tiếp ném qua.

Lúc này Kha Vũ đi đến, nhìn thoáng xe rác phía sau hắn, hỏi: “Tại sao người lại bỏ việc?”

Trịnh Hồng Nghiệp thật sự không muốn nói đến chuyện này, cũng không muốn phủ nhận chữ “Bỏ việc” kia, hắn sao có thể giải quyết tại cái nơi tràn đầy bóng ma kia a! Không lẽ bắt hắn đi toilet nữ? Bất quá mỗi lần Trịnh Hồng Nghiệp đổi công việc mới thì ngay ngày đầu tiên mở hàng đều gặp được tên hỗn đản này, sau đó lập tức bị thất nghiệp, tên này đúng là tai họa ngàn năm.

Trịnh Hồng Nghiệp ở trong lòng mắng một câu “Xui”, tức giận trừng mắt nhìn Kha Vũ, liếc một cái, “Liên quan cái rắm gì đến người!” Nói xong xoay người bước đi.

“Không thu rác sao?”

Phía sau truyền đến âm thanh mang theo ý cười của Kha Vũ.

Nhìn lại, nam nhân đang đứng tại thùng rác bày ra tư thế pose [làm dáng khi chụp hình ấy mà], Trịnh Hồng Nghiệp hung hăng xì một cái, “Người để dành ăn đi!”

Vốn tưởng rằng Trịnh Hồng Nghiệp sẽ môi thương khẩu chiến cùng hắn một phen, ai ngờ đối phương hôm nay căn bản không để ý đến hắn. Mắt thấy dê béo đưa lên cửa muốn bay đi, hắn vừa định gọi người quay trở về, trong phòng đột nhiên truyền ra tiếng chuông điện thoại, do dự một lát, quyết định đi nghe, trước khi đi mắt còn nhìn biển số xe rác đậu cách đó không xa.

Tránh trời không khỏi nắng thôi!*

[*nguyên bản chạy trốn hòa thượng, chạy không được miếu!]

Chờ Trịnh Hồng Nghiệp đi đến bên cạnh chiếc xe quay đầu lại xem, Kha Vũ đã vào nhà. Hắn đứng tại chỗ nhú mày nhìn cánh cổng biệt thự đang đóng, trong lúc nhất thời như nghĩ tới cái gì.

Kỳ thật cũng không phải suy nghĩ sâu xa gì, đơn giản chỉ muốn phóng hỏa đốt nhà, bắt quá xe của tên kia đã bị hắn làm nát bấy, nếu còn phóng hỏa nữa thì sẽ bị xem là phạm pháp.

Ngay tại thời điểm hắn đang do dự rốt cuộc sẽ làm gì tiếp theo, đột nhiên có tiếng người gọi hắn.

Một người đưa thư chạy xe máy dừng lại ngay sát bên cạnh, đưa tới mấy phong trước mặt hắn, “Huynh đệ, giúp giùm cái, ta đang vội a!” Nói xong dùng cầm chỉ hộp thư nhà Kha Vũ.

Tuy rằng trong lòng hoàn toàn bất mãn, nhưng người ta đang vội nên Trịnh Hồng Nghiệp cũng khó cự tuyệt, nhìn thoáng qua mấy lá thư vừa tiếp nhận, mới biết tên biến thái kia tên là Kha Vũ.

Tên thì rất đứng đắn, nhưng mà con mẹ nó người thì không phải vậy!

Nộ tông tâm trung khởi, ác hướng đảm biên sinh, Trịnh Hồng Nghiệp nhìn nhìn bốn phía, người đưa thư đã đi xa, trơ mắt nhìn bốn bề vắng lặng, hắn liếm liếm môi, nổi lên một miếng nước miếng, vừa muốn cúi đầu định phun vào xấp thư trên tay ——[nộ tông tâm trung khởi, ác hướng đảm biên sinh: bực tức dâng lên trong lòng, nảy sinh can đảm làm chuyện ác]

“Người làm gì đó?”

“Khụ!” Hắn sợ tới mức xém sặc chết, nước miếng phun ra bắn tung tóe trên phong thư, hắn không thể dừng lại được.

Kha Vũ nói xong điện thoại, nghĩ đến rác còn chưa bỏ, kết quả vừa ra tới thì thấy Trịnh Hồng Nghiệp đang đứng trước cửa nhà hắn lén lút lút lút, không khỏi có chút ngoài ý muốn, hắn thế nhưng còn chưa đi sao? Tự kỷ mà đoán rằng, chẳng lẽ là bởi vì không nỡ?

“Người đang làm gì đó?” Hắn gơ lên khoe miệng cười meo meo hỏi, mắt lại nhìn thứ trên tay Trịnh Hồng Nghiệp. “Người cầm thư của ta làm gì?”

Trịnh Hồng Nghiệp hắng giọng một cái, đúng lý hợp tình mà nói: “Người đưa thư nhờ ta bỏ vào trong hòm kia, con mẹ nó đúng là hảo tâm lại bị xem là lòng lang dạ thú! Cầm!” Nói xong đem thư hướng trong lòng Kha Vũ nhét vào, xoay người bỏ đi.

“Chờ một chút!” Kha Vũ đưa tay bắt lấy cánh tay hắn, “Nếu hiểu lầm người, thì cho ta một cơ hội bồi tội đi.”

Sau đó không đợi Trịnh Hồng Nghiệp cự tuyệt, túm hắn lôi vào trong nhà.

“Buông tay, bồi tội cái rắm gì chứ!” Trịnh Hồng Nghiệp một bên giãy giụa một bên rống to, nghĩ thầm nếu muốn bồi tội thì lấy cái chết tạ tội đi! Song, sau khi do dự một phen, hắn vẫn bị kéo vào trong biệt thự của Kha Vũ.

4. Chương 4

Kha Vũ đang ở tại căn biệt thự mà hắn mua trả góp vào ba năm trước, không gian không tính lớn, nhưng vị trí địa lý vô cùng tốt. Mặc dù một lần thanh toán tiền đối với hắn mà nói chỉ là hơi cổ hết sức một chút, nhưng cũng không phải không làm được, nhưng Kha Vũ có một sở thích ác liệt, so với chỉ một lần đã có được, hắn thích phương thức từng chút từng chút đoạt lấy cho đến cuối cùng hoàn toàn thuộc về mình. [Clover: anh cũng thiệt biến thái =))]

Việc trang hoàng phòng ốc Kha Vũ cũng có tham dự, bản thân hắn có học thiết kế, mặc dù không phải chuyên nghiệp, nhưng hiểu sơ kiến thức căn bản. Cho nên khi Trịnh Hồng Nghiệp đi vào nhà, lập tức nhận ra khí tức trên người Kha Vũ như dung nhập vào phong cách bài trí, cảm giác đầu tiên chính là... Muốn co giò bỏ chạy.

Nhất là ở bức tường chính giữa phòng khách còn treo một bức tranh khổng lồ, trên đó là một người đàn ông Phương Tây khỏa thân nằm nghiêng, ngay cả đám mao kia cũng thấy được nhất thanh nhị sở, phong cách tả thực này cơ hồ nhanh chóng làm hắn lóa mắt.

Nghệ thuật cùng biến thái quả nhiên chỉ cách nhau một đường chỉ, hắn vĩnh viễn không lý giải được.

Thấy Trịnh Hồng Nghiệp đứng trước cửa không nhúc nhích nhìn chăm chăm vào bức tranh, Kha Vũ không nhận được ở trong lòng cười cười. Hắn chính là thích xem bộ dạng ngốc ngốc như thế của người này, chính vì như vậy, trừ bỏ thể nghiệm tốt đẹp ngày đó, Trịnh Hồng Nghiệp luôn làm hắn nhớ mãi không quên.

Hắn thừa nhận, mình khi dễ người nam nhân này đến nghiện rồi, tựa như đang đùa một Lão Miêu đang phê phờn phơi nằng giữa sân, thỉnh thoảng trêu chọc làm hắn tức giận đến không thể nhận được, hướng về phía mình mà giương nanh múa vuốt, mỗi khi thấy bộ dáng Trịnh Hồng Nghiệp thở hổn hển, hắn liền cảm thấy khoái cảm dâng trào. (Baoabo: Anh bt quá _-///)

Bất quá hắn không cho rằng mình như thế chính là “Lấy sự thống khổ của người khác làm niềm vui”, bởi vì hắn biết mình cũng làm cho đối phương rất hưởng thụ. Nghĩ đến đây, liền nhớ lại ngày đó nam nhân với vẻ mặt dâm loạn đang động tình thở dốc, còn có cái mông cực phẩm kia hiện ra trong đầu hắn.

Không biết mình đang bị người khác ý dâm, Trịnh Hồng Nghiệp chỉ cảm thấy căn nhà cùng Kha Vũ đều tràn ngập hơi thở biến thái, hắn vô cùng muốn lập tức bỏ chạy. Song vừa quay người lại, Kha Vũ không biết lúc nào đã vô thanh vô tức đứng phía sau hắn.

“Người làm gì?” Vội vàng lui về phía sau mấy bước, hắn vẻ mặt phòng bị ngó chừng Kha Vũ.

Kha Vũ nhìn hắn cười cười, “Không làm gì cả, chỉ là muốn mời người ngồi xuống mà thôi.”

“Không cần! Bây giờ ta lập tức đi ngay.”

Kha Vũ nhíu mi, “Vay khoản nợ của chúng ta làm sao bây giờ?”

“Khoản nợ?” Lúc này đến phiên Trịnh Hồng Nghiệp cau mày.

“Người tính không trả sao?”

“Ta nợ người cái gì?” Trịnh Hồng Nghiệp cảm giác tốc độ tu duy của mình không theo kịp đối phương.

“Phí sửa chữa cái xe kia của ta là mấy chữ này đây.” Kha Vũ đưa tay làm ra hình dạng một vài chữ, Trịnh Hồng Nghiệp biết đây tuyệt đối không phải lấy trăm làm đơn vị.

“Người lừa gạt a!”

“Đương nhiên, nếu người có thể trả đủ cho ta, chuyện này coi như xong. Nếu như không thể...” Kha Vũ nhếch khóe miệng, lại nói ra lời kịch kinh điển, “Mượn thân thể của người tới trả a...”

Nháy mắt Trịnh Hồng Nghiệp nổi da gà đầy người, có chút lắp bắp nói: “Lần trước, lần trước không phải là...” Nhưng làm sao cũng nói không ra sự kiện kia.

Nhìn nam nhân đang lúng túng, Kha Vũ ở trong lòng đắc ý cười cười, còn nói: “Người thành thật nói xem, lần trước có thoải mái không? Cũng là người bắn đầy tường đầy thôi.”

“Câm miệng!” Cái mặt mo của Trịnh Hồng Nghiệp đều đỏ cả lên. Lần trước, ở trong wc, hắn bị Kha Vũ làm cho bắn đến hai lần, lần đầu tiên bắn trên quần áo tên kia, sau đó hắn úp vào tường vênh cái mông lên, Kha Vũ ở phía sau hắn chạy nước rút khiến hắn sáp vào tường mà bắn.

“Trả nợ mà cả hai người cùng hưởng thụ... dĩ nhiên không được gọi là trả nợ rồi.” Kha Vũ cười cười, đi tới một bên ghế sa lon ngồi xuống, nhìn Trịnh Hồng Nghiệp nói tiếp: “Hơn nữa rõ ràng lần đó, ta hầu hạ người tương đối tận tâm tận lực, vừa ra tinh vừa xuất lực, người chỉ việc ôm bồn cầu rồi kêu lên, ngay cả thất lưng cũng chưa xoay lần nào.”

“Phóng người mẹ kiếp cái rắm!” Trịnh Hồng Nghiệp rống lớn một tiếng, “Nếu không phải người bỏ thuốc, ta —— “

“Lần trước, cái kia căn bản không phải xuân dược.” Kha Vũ cắt đứt hắn.

Trịnh Hồng Nghiệp thoáng cái ngây ngẩn cả người.

“Thứ đó chẳng qua để người tạm thời mất khí lực mà thôi, hơn nữa dược hiệu rất nhanh mất đi, hắn có thể coi như làm tăng tình thú.” Kha Vũ hướng hắn trừng mắt “Tình nhân trong lúc chơi SM đều dùng.”

Là tên khốn nạn nào đã phát minh ra cái thứ thuốc tình thú khốn khiếp này chứ!

“Cho nên người ngày đó kêu thoải mái như vậy hoàn toàn là phát ra từ nội tâm, ta nói rồi, người thích...” Mắt thấy Trịnh Hồng Nghiệp đang nghiêng răng nghiêng lợi như muốn cùng hắn liều mạng, Kha Vũ vội vàng đổi cách nói, “Ít nhất thân thể của người không bài xích nam nhân, ta nói không sai chứ?”

Chỉ vài giây an tĩnh ngắn ngủi, Trịnh Hồng Nghiệp đã trải qua từ tức giận đến xấu hổ rồi đến im lặng, mặt không thay đổi nhìn nam nhân trước mắt, dùng ngữ khí bình tĩnh gấp mấy lần so với ban nãy trả lời, “Cha mày!”

Từ nhà Kha Vũ trở về, Trịnh Hồng Nghiệp vừa lái xe về công ty vệ sinh vừa nguyên rửa người nào đó, nộ xe xong, hắn thu dọn một chút. Thật ra thì nửa giờ trước đã có thể nghỉ, cũng tại cái tên vương bát đản kia làm hắn trễ nãi!

Về đến nhà, tâm tình không tốt, dẫn đến khẩu vị cũng tệ, chẳng muốn ra ngoài ăn cũng không muốn tự nấu, cởi quần áo rồi nằm dài trên giường bắt đầu đi vào cõi thần tiên. Chẳng qua dù suy nghĩ lung tung thế nào, cuối cùng đều nghĩ đến Kha Vũ.

Hiện tại, tên biết rồi, nhà ở đâu cũng biết rồi, muốn báo thù... điều kiện căn bản coi như có. Nhưng điều khiến cho Trịnh Hồng Nghiệp buồn rầu chính là làm sao trả thù đây. Mặc dù hiện tại hắn đã “Hoàn lương” rồi, nhưng tìm mấy người đánh hội đồng Kha Vũ một trận, tuyệt đối không thành vấn đề, chỉ là muốn đến đánh người thì phải nêu ra cái nguyên nhân chẳng lẽ nói mình bị người đó xuyên qua cái mông sao, điều này làm cho hắn bất kể như thế nào cũng không có thể quên được.

Chẳng lẽ đi cắt phía dưới của tên kia? Tóm lại cũng không thể bảo hắn ăn miếng trả miếng mà đi cường bạo lại tên kia?

Nói thì nói vậy thôi, nhưng trong đầu Trịnh Hồng Nghiệp cũng không nhin được mà tưởng tượng ra hình ảnh mình ấn Kha Vũ xuống mà giày xéo, hắn nhướng mày —— nói thiệt, thật đúng là con mẹ nó có chút đã nghiêng!

Nam nhân cùng nam nhân cùng một chỗ làm với nhau, Trịnh Hồng Nghiệp cũng không phải không tiếp xúc qua. Đại ca trước kia của hắn thích nam nhân, hơn nữa hai người đều theo trường phái hào phóng, trước mặt mọi người mà lười vẫn đưa đi đưa lại đến nỗi đáy quần cũng khua lên là chuyện thường xảy ra, có khi ở trong phòng làm việc cũng có thể làm được hồn nhiên quên mình, bị bắt gặp cũng không dừng lại một lần, hai lần.

Trịnh Hồng Nghiệp từng mở cửa, nhìn thấy hai cái chân dài trên không trung loạn quơ loạn đá cùng một cái mông bên chắc không ngừng nhún nhún, không biết có phải hay không do mưa dầm thấm đất, chính hắn mặc dù không thích nam nhân, nhưng cũng không cảm thấy nam nhân cùng nam nhân ở chung một chỗ là ghê tởm, dù sao đó là tự do của người ta, cùng hắn nửa điểm quan hệ cũng không có.

Nhưng cho đến khi sự tình rơi xuống đầu mình, thì lại là một chuyện khác.

Nghĩ nghĩ đến trước kia đại ca hấn ngay tại hiện trường mà kích tình diễn xuất, Trịnh Hồng Nghiệp không thể tránh khỏi hồi tưởng lại một màn đêm hôm đó mình và Kha Vũ ở trong nhà cầu, tuyệt đối chỉ có hơn chứ không kém. Vừa ảo tưởng một chút bộ dạng Kha Vũ khi gục ở dưới người mình khóc rống, nước mắt đầm đìa không ngừng cầu xin tha thứ, sau thượng trung hạ ba pha hành động, Trịnh Hồng Nghiệp phát hiện mình đáng xấu hổ lại cứng lên.

Đột nhiên xuất hiện dục vọng giống như hồng thủy vỡ đê hùng hổ địa tịch quyền liễu toàn thân, hấn hô hấp có chút không yên, liếm liếm đôi môi khô khốc, khom lưng từ dưới tủ đầu giường trong ngăn kéo lấy ra tạp chí A+ trân quý, chuẩn bị “Tự cấp tự túc” đảm bảo no ấm một phen.

Giật xuống quần tứ giác, phóng xuất ra dục vọng đã muốn rục rịch, hấn một tay cầm tạp chí, nhìn hình màu các mỹ nữ nuy, vừa nắm tính khí bắt đầu từ từ xoa nắn.

Nữ nhân có thân thể trắng nõn non mềm từ trước đến nay đều hấp dẫn lấy ánh mắt của hấn, kích thích tuyến thượng thận, Trịnh Hồng Nghiệp nhìn chăm chú hình ảnh nữ nhân đang làm động tác tao thủ, động tác tay dần dần tăng nhanh.

Nhưng một đoạn thời gian rất dài trôi qua, hấn cúi đầu nhìn chăm chăm tiểu đệ đệ giữa hai chân mình, sấp cả nửa ngày mà cũng không có nhiều biến hóa gì mấy so với ban đầu, khí thể chờ phát động so với dĩ vãng hoàn toàn khác nhau.

Dù cho hấn không nghĩ rằng mình có khuynh hướng bị liệt dương, nhưng cảm giác thấy thiếu một cái gì đó — chẳng lẽ lên cao trào cũng phải nhờ vào cái mông bị sấp sao?

Cái ý nghĩa nguy hiểm này trong nháy mắt bị hấn đập rụng, đang lúc hấn cắn chặt răng chuẩn bị vận động toàn bộ sức lực mở ra thời điểm hùng phong, điện thoại đặt bên cạnh gối đầu đột nhiên vang lên, dọa hấn nhảy dựng.

Tức giận nắm điện thoại trong tay, hấn thả vào bên tai nghe “Này” một tiếng, “Có rắm mau thả!” Người như vậy không cần khách sáo! [Clover: thiệt là quần quai với ngôn ngữ thô bỉ của bạn Nghiệp -_-///]

Đối phương tựa hồ sững sốt, vài giây đồng hồ sau, Trịnh Hồng Nghiệp nghe được đầu kia có người hắng giọng một cái, nói: “Nhĩ hảo, đây là cục cảnh sát.”

Đột nhiên Trịnh Hồng Nghiệp cảm giác cả người mềm nhũn.

Mặc dù đã từng làm lưu manh, nhưng Trịnh Hồng Nghiệp chưa từng qua đêm tại cục cảnh sát, càng không có tiền án, không nghĩ tới khi mình “Hoàn lương”, cảnh sát ngược lại tìm tới cửa!

Đang lúc hấn thấp thỏm đến quên cả kéo quần lên, vị cảnh sát đầu bên kia điện thoại đơn giản rõ ràng tóm tắt thuyết minh lại, ở đó có người cần hấn đi nhận lãnh, tên gọi là gì cũng không biết, cụ thể căn cứ tình huống chờ hấn tới rồi hãy nói.

Nguyên lai là sợ bóng sợ gió một hồi. Trịnh Hồng Nghiệp nhanh tỉnh táo lại, nhưng sau khi cúp điện thoại, cảm thấy hơi kỳ quái, hấn là một tên lưu manh, thân thích nội ngoại hai bên đều đã sớm không có liên lạc, cho dù trước kia còn tại giang hồ, huynh đệ xảy ra chuyện cũng không tới phiên hấn đi dẫn người!

Nghĩ nửa ngày cũng nhớ không nổi có ai cần để cho hấn nhận lãnh, vội vã thay đổi y phục, đi xuống lầu đón taxi chạy thẳng tới đồn cảnh sát.

Sau khi nói rõ ý định với vị cảnh sát có trách nhiệm, đối phương dẫn hấn vào phòng làm việc. Bên trong có một vị cảnh sát trung niên đang xem văn kiện, thấy hấn, đặt hồ sơ trên tay xuống hỏi: “Là Trịnh Hồng Nghiệp tiên sinh sao?”

Lần đầu tiên bị cảnh sát gọi tiên sinh, Trịnh Hồng Nghiệp có chút không được tự nhiên, gật đầu, “Dạ.”

Trung niên cảnh sát đứng lên dẫn hấn đến ghế salon bên cạnh, nói: “Chúng ta ngồi xuống hãy nói đi. Chạng vạng hôm qua tại khu vực thành phố xảy ra tai nạn giao thông, nạn nhân đang đợi xe bus thì bị một chiếc xe mất khống chế đụng phải, mặc dù không có vết thương gì nghiêm trọng, nhưng bởi vì va chạm vào đầu, tạm thời mất đi trí nhớ, chúng ta phát hiện có thể người biết người này, cho nên tìm người tới đây.”

Trịnh Hồng Nghiệp cảm thấy cốt chuyện quá cũ, tình tiết cứng ngắt, nhưng từ trong miệng cảnh sát nói ra, tính chân thật không thể nghi ngờ. Người nào xui xẻo như vậy chứ, chờ xe cũng có thể bị đụng cho mất trí nhớ a?

“Vậy các người làm sao biết hắn quen ta?”

“Chúng ta tìm thấy trên người hắn có cái bóp da, bên trong là mấy tờ biên lai cùng thẻ căn cước của người. Chúng ta nghĩ bóp da hắn là của người.” Trung niên cảnh sát vừa nói vừa đứng lên đi tới bên cạnh bàn, mở ra ngăn kéo lấy ra một bóp da màu đen đưa tới trước mặt Trịnh Hồng Nghiệp.

Trịnh Hồng Nghiệp vừa nhìn, thật đúng là của hắn, nhưng kinh ngạc hơn, hắn thế nhưng không phát hiện mình làm rơi bóp! Mẹ kiếp, tất cả đều là do tên họ Kha kia làm cho tức chết mà!

Trịnh Hồng Nghiệp còn chưa tức giận xong, hắn đã đi theo vị cảnh sát trung niên kia qua hành lang, vị kia chỉ vào nam nhân đang ngồi trên ghế dài, nói: “Hắn đó.”

Đối phương cúi đầu, thấy không rõ mặt trông thế nào, trên đầu quấn một vòng băng gạc, chỉ có thể nhìn được một bên mặt, Trịnh Hồng Nghiệp cảm thấy có chút quen mắt, trong lòng nảy lên một trận khẩn trương, hắn từ từ đi tới gần người nọ.

Kết quả khi đang đi được nửa đường, nam nhân đột nhiên ngẩng đầu, tầm mắt hai người đột nhiên giao nhau, Trịnh Hồng Nghiệp thoáng cái ngây ngẩn cả người. Thao! Tất nhiên là tên Kha Vũ kia!

Song lửa giận trong lòng còn chưa kịp bùng nổ, hắn phát hiện nam nhân trước mắt cùng trong trí nhớ có chút bất đồng.

Trừ bỏ trên đầu quấn băng gạc, trên mặt Kha Vũ còn dán vài miếng băng cá nhân, y phục vừa bẩn vừa nhàu, còn dính vết máu, bộ dạng nghèo túng cộng thêm trên người hắn còn tản mát ra hơi thở chán chường, so với bộ dáng hăng hái trước đó quả thực tưởng như hai người.

Trịnh Hồng Nghiệp đã tưởng tượng rất nhiều lần bộ dáng này của Kha Vũ, hôm nay lại chân chân thật thật hiện ra trước mắt, trong lúc nhất thời hắn phân vân không biết nên cười to hay là đồng cảm đây.

Bất quá nghĩ là nghĩ như vậy, khoe miệng cũng đã bắt đầu không khống chế được mà nhếch lên, có thể tưởng tượng mới vừa rồi vị trung niên cảnh sát nói gì... Vũ... gặp gỡ, hắn cơ hồ muốn lăn chã rơi lệ.

Lão Thiên có mắt a! Tên vương bát đản này rốt cục nhận được báo ứng rồi!

Lúc này Kha Vũ khẽ nhú nhú mày, vẻ mặt mờ mịt nhìn nam nhân xa lạ đang đứng trước mặt mình.

“Người biết hắn sao?” Trung niên cảnh sát hỏi Trịnh Hồng Nghiệp.

“Biết ——” Trịnh Hồng Nghiệp cảm giác mình không có cách nào nói không nhận ra.

Trung niên cảnh sát vừa chỉ vào Trịnh Hồng Nghiệp hỏi Kha Vũ, “Hắn là bằng hữu của người sao?”

Kha Vũ nhìn Trịnh Hồng Nghiệp một hồi, cuối cùng lắc đầu, “Không nhớ rõ, nhưng mà...” hắn dừng một chút, “Hình như có chút quen thuộc.”

“Nếu là người quen vậy thì tốt rồi.” Sau khi vị trung niên cảnh sát thở phào nhẹ nhõm, nói với Trịnh Hồng Nghiệp: “Giờ người có thể đem hắn về nhà. Chúng ta đang toàn lực đuổi bắt thủ phạm, tại hiện trường có rất nhiều nhân chứng cung cấp đầu mối, có tin tức, chúng ta sẽ lập tức báo cho các người.”

Vốn còn đang đắm chìm trong vui sướng khi người gặp họa, Trịnh Hồng Nghiệp hoàn toàn quên mất chính mình bị gọi tới để làm gì, hắn nghe nói thế mới hồi phục hồi tinh thần.

“Cảnh sát tiên sinh, người mới vừa nói cái gì?”

“Có tin tức, ta sẽ báo cho —— “

“Không phải là, người mới vừa nói để cho ta đem hắn mang về nhà?”

“Đúng vậy.” Trung niên cảnh sát gạt đầu một cái, đương nhiên thuyết: “Người là bạn hắn, đem hắn mang về có cái gì không đúng sao?”

“Ta ——” mới không phải bạn bè của hần! Trịnh Hồng Nghiệp rất muốn rống lên như vậy, nhưng đến khoe miệng liền nuốt trở về. Hần mới vừa rồi cũng thừa nhận biết Kha Vũ, hiện tại phủ nhận đã không còn kịp nữa.

“Hần cũng đủ xui xẻo rồi, có lẽ bị đụng lúc đang trên đường tới trả bóp da cho người.” Trung niên cảnh sát thở dài, đi tới trước mặt Kha Vũ vỗ vỗ vai hần, “Yên tâm đi, chúng ta nhất định sẽ bắt được thủ phạm, đòi lại công đạo cho người, sau khi trở về hảo hảo nghỉ ngơi, rất nhanh sẽ khôi phục.” Sau đó trước khi đi nói một cái công đạo với Trịnh Hồng Nghiệp, “Đừng quên tuần tới dẫn hần tới bệnh viện tái khám.”

Chờ sau khi vị cảnh sát kia rời đi, Trịnh Hồng Nghiệp cùng Kha Vũ vẫn một đứng một ngồi, không nói lời nào nhìn đối phương, tựa hồ ai cũng không biết phải nói gì. Cộng thêm lần “Gặp lại” này, tổng cộng bọn họ gặp nhau bốn lần, mà tình cảnh mỗi một lần so với một lần càng quỷ dị hơn.

Nói thật, Trịnh Hồng Nghiệp cũng không tin tưởng Kha Vũ có hảo tâm đem trả hần cái bóp da, cho dù vậy, cũng có thể chỉ là lấy cớ, đến lúc đó nói không chừng lại muốn hần lấy cái khác ra đáp trả.

Còn việc mang Kha Vũ trở về, hần một ngàn một vạn lần không muốn. Vốn đã đủ phiền rồi, bây giờ còn muốn hần đem người mang về, đây không phải là tự làm khổ chính mình sao?

Chờ một chút! Tự làm khổ?

Hai chữ này khiến hần đột nhiên nghĩ đến điều gì, nhìn về mặt mờ mịt của Kha Vũ, một ý niệm tà ác hiện ra trong đầu Trịnh Hồng Nghiệp, hơn nữa rất nhanh lại bắt đầu mọc rễ nảy mầm —— này thật là đáp phá thiết hài vô mịch xử, hoàn toàn không tốn chút sức nào. (Đáp phá thiết hài vô mịch xử, đắc lai toản bất phí công phu = xa tận chân trời gần ngay trước mắt)

Hần sao lại muốn tự ngược chứ? Trước mắt không phải có sẵn người cho hần ngược sao?

Trong đầu hiện ra ảo tưởng mình cầm roi quật Kha Vũ, Trịnh Hồng Nghiệp mừng rỡ cơ hồ muốn há miệng cười toe toét. Đừng trách ta, đây là vận mệnh!

?

Nhìn nam nhân vốn hai mắt đang rưng rưng lại cười đến “Dâm dăng”, Kha Vũ vẫn trầm mặc cuối cùng mở miệng, “Người làm sao vậy?”

Kèm chế nội tâm cuộn cuộn, Trịnh Hồng Nghiệp lau nước mắt vui sướng nơi khóe mắt, quay đầu cười “Quyền rũ” với hần một tiếng, “Không có gì, người không có chuyện gì là tốt rồi.”

Kha Vũ khóe miệng co quắp, nói không rõ cái tư vị gì trong lòng.

Mặc dù mắt ký ức, phản ứng đối đáp của Kha Vũ vẫn tỉnh táo lý trí. Ở bệnh viện lúc bác sĩ nói cho hần biết, hần chỉ bị chứng mất trí nhớ tạm thời, nói hần đừng khẩn trương và lo lắng quá độ, an tâm dưỡng bệnh, rất nhanh sẽ khôi phục.

Chẳng qua khi không có trí nhớ, hần giống như người phiêu bạt đến một địa phương xa lạ, đối với chung quanh hết thấy đều hoàn toàn không biết rõ. Không biết lúc trước ở đâu, đến chuyện đang làm nghề gì, rồi người thân giờ ra sao, thậm chí ngay cả mình là ai cũng không biết.

Mà người nam nhân trước mắt này tựa hồ biết hần, hần cũng có cảm giác quen thuộc, nhưng bằng trực giác hần biết bọn họ cũng không phải có quan hệ bằng hữu bình thường.

Đã quyết định ra phương pháp tuyệt diệu để báo thù, Trịnh Hồng Nghiệp đột nhiên trở nên thân thiện, kéo Kha Vũ đang hướng ngoài. “Đi thôi, đừng ngồi ở đây nữa, chúng ta đi về.” Sau đó người làm trâu làm ngựa cho lão tử!

Khẽ nhếch lên khóe miệng, Kha Vũ cũng không cự tuyệt, tùy ý hần lôi kéo cánh tay của mình, hai người ra khỏi cửa đồn cảnh sát, hần gọi Trịnh Hồng Nghiệp một tiếng.

“Này!”

Trịnh Hồng Nghiệp quay đầu lại nhìn.

Kha Vũ khóe miệng vung lên vẻ cơ hồ không nhìn thấy độ cong, hỏi: “Người tên là gì?”

Nụ cười quá thuần khiết, tựa như tên Kha Vũ biến thái kia biến thành một người khác vậy, Trịnh Hồng Nghiệp nghĩ mình nên giới thiệu bản thân trước đã, nghĩ là nghĩ vậy, tên đã bật thốt lên ——

“Trịnh Hồng Nghiệp.”

Nam nhân lại cười đến sáng lạng, thậm chí còn mang theo vài phần hồn nhiên, trong nháy mắt Trịnh Hồng Nghiệp cảm thấy mình như một người cha tới đồn cảnh sát đón con lạc đường về.

“Tên rất hay.”

Trịnh Hồng Nghiệp nghĩ thầm, con mẹ nó người cười cái rắm a! Đừng tưởng rằng lão tử dễ lừa gạt, người là mặt hàng gì, ta đã sớm nhất thanh nhị sở rồi!

Một đường trở về Trịnh Hồng Nghiệp luôn mặc niệm trong đầu cho dù khuôn mặt thuần khiết tươi cười đó cũng che dấu không được bản chất cặn bã của tên kia, hắn không ngừng tự nói chớ có bị nụ cười đó lừa gạt.

Mang theo Kha Vũ trở lại căn phòng đang thuê, sau khi vào cửa, Trịnh Hồng Nghiệp đặt mông ngồi vào trên ghế sa lon thở dài, ngẩng đầu nhìn nam nhân còn đứng trước cửa, thấy bản thân cũng nên khách khí một chút, tránh đem người dọa chạy mất sẽ không còn tuồng hay để xem nữa, bất quá tiểu tử này đứng ở trong nhà mình cảm giác thật đúng là đột ngột. Hắng giọng một cái, hắn hướng Kha Vũ hất hất cằm.

“Đi vào a, khách khí cái gì.”

Kha Vũ không nói, đánh giá bốn phía, sau đó đem tầm mắt dừng trên người Trịnh Hồng Nghiệp.

Cùng cảm giác mới vừa rồi hình như bất đồng, Trịnh Hồng Nghiệp bị hắn nhìn như đứng trong đồng lửa, ngồi trên đồng than, cơ hồ cho là hắn nhớ tới cái gì.

“Làm sao vậy?”

Kha Vũ không nói chuyện, đi tới bên cạnh hắn ngồi xuống, ghế sa lon hơi cũ lại nhỏ, hai đại nam nhân ngồi cùng một chỗ càng chen chúc, ngay cả đùi cũng phải chạm vào nhau. Trịnh Hồng Nghiệp cả người cố gắng lui sang bên cạnh, hai người như vậy là quá gần, nhìn bản mặt xanh tím của đối phương trông có chút buồn cười, nhưng vẫn có cảm giác bị áp bách.

“Ta tên là gì?” Kha Vũ đột nhiên hỏi.

Trầm mặc ba giây, “Nhị Cầu —— “

Kha Vũ lông mày vừa nhíu vừa trừng mắt, Trịnh Hồng Nghiệp lập tức đem tên thật của hắn báo ra.

Khí thế này, vô luận mất trí hay không cũng sẽ không biến mất.

Mất thấy Kha Vũ lại nheo mắt về mặt trở nên vi diệu, Trịnh Hồng Nghiệp vội vàng giải thích lung tung, “Nhị Cầu là biệt danh của người, ta nói ra để xem người có thể nhớ ra chút gì không.” Hắn có chút hối hận, sớm biết thế hắn đã dùng cái tên có chút độ tin cậy như Trương Đại Ngưu, Lý Vượng Tài..., nói không chừng hắn sẽ tin. Nhị Cầu thật sự là không có sức thuyết phục a!

“Nga?” Kha Vũ tựa hồ đã trầm tĩnh lại, gác một chân lên, tay đặt trên đầu gối vỗ nhẹ nhẹ. “Vậy biệt danh của người là gì?”

Hắn tuyệt đối là cố ý! Trịnh Hồng Nghiệp trừng mắt liếc hắn một cái, đứng lên nói: “Chính người từ từ nghĩ đi! Ta đi tìm chăn cho người đắp.”

Kha Vũ không nói gì, ngẩng đầu một lần nữa đánh giá căn phòng đơn sơ một lượt. Giường để dựa vào tường, bàn đặt bên cửa sổ, phía trên bày một lò vi ba, xem ra được coi như là phòng bếp, góc tường dùng thủy tinh công nghiệp phân ra, là phòng tắm cùng nhà cầu, một cái tủ treo quần áo cũ cùng cái ghế sa lon này, còn có một cái áo khoác vắt trên ghế sa lon tỏa ra mùi mồ hôi, khắp nơi đều là dấu vết của nam nhân độc thân.

Trịnh Hồng Nghiệp lục tung tủ treo quần áo hồi lâu, tìm ra được một cái mền đã lâu không dùng tới, mặc dù có mùi nấm mốc, bất quá cho Kha Vũ đắp cũng được. Hắn cầm lấy chăn xoay người, thấy Kha Vũ về mặt như có điều suy nghĩ.

Không đợi hấn mở miệng, Kha Vũ đột nhiên ngẩng đầu, nhìn hấn hỏi: “Tại sao không đưa ta về nhà?”

Trịnh Hồng Nghiệp ngẩn ra, cũng không thể bảo là muốn hành hạ hấn được?

“Nhà người cách đây xa lắm, trong nhà cũng không còn ai, ở chỗ này của ta tương đối tiện hơn, cũng có thể chiếu cố lẫn nhau, hơn nữa nhà người hay nhà ta cũng không khác biệt gì lắm”

“Ta cũng sống ở căn phòng như vậy sao?” Kha Vũ cau mày, thật giống như đang cố gắng nhớ lại cái gì.

“Nhà người cũng có phòng. Được rồi, người trước tắm rồi thay quần áo đi!” Trịnh Hồng Nghiệp lung tung tìm có áp đảo vấn đề này đi. Bất quá lời vừa ra khỏi miệng lại cảm thấy chính mình nói cũng không sai, vừa rồi do khẩn trương, nên không có phát hiện quần áo của người không chỉ bẩn, cẩn thận người còn có mùi vị cổ quái.

Ghét bỏ mà phát phát tay, hấn chỉ vào phòng tắm cách vách bằng thủy tinh thúc giục, “Nhanh đi tắm đi, vừa hôi vừa thối khó ngửi chết được!”

Kha Vũ gờ gờ lên khoe miệng, từ từ đứng lên hỏi: “Người không cảm thấy như vậy rất có hương vị nam tính sao?”

Không biết có phải bản thân bị lỗi giác hay không, Trịnh Hồng Nghiệp cảm thấy hấn đang đùa giỡn mình. Ngay cả đầu cũng bị đụng hư mà vẫn không quên chiếm tiện nghi, bội phục!

“Ta không có đồ thay.” Kha Vũ chỉ chỉ người mình nói.

Há hốc miệng! Trịnh Hồng Nghiệp trừng mắt liếc hấn một cái, từ tủ quần áo lục ra cái T-shirt xoay người muốn đưa cho hấn, lại phát hiện Kha Vũ đã cởi quần áo ra đứng ở tại chỗ chờ hấn.

Thao! Nhìn cái quần tam giác màu đen bó sát trên thân nam nhân, con người Trịnh Hồng Nghiệp đều nhanh trừng ra ngoài. Hấn hoài nghi đồng vác vác kia có đủ cho mình làm đôi vợ hay không.

Bình tĩnh xem xét, mặc dù hiện tại gương mặt đang bị thương, nhưng thật ra Kha Vũ lớn lên không tệ, vóc người cũng tốt, từ đầu đến chân nhìn một lần cũng không tìm ra khuyết điểm, đặc biệt là phần hạ thân nam nhân phình ra một khối, nhớ tới vật kia từng... Trịnh Hồng Nghiệp không biết ánh mắt hấn đang chăm chú nhìn về nơi đó.

Thấy trên mặt hấn hiện lên một tầng ửng đỏ khả nghi, Kha Vũ đột nhiên tâm tình tốt lên. Cảm giác của hấn không sai, hấn và người nam nhân này cũng không phải quan hệ bằng hữu bình thường đơn giản như vậy, rốt cuộc quan hệ gì, tin tưởng rất nhanh sẽ biết rõ thôi.

Vì có hứng thú, nên cho dù bị đụng đến mất trí nhớ cũng không làm cho người ta phiền não bất an nhiều. Vì vậy, Kha Vũ yên tâm thoải mái cởi xuống mảnh vải cuối cùng trên người, nâng cao “Súng” đi tới bên cạnh Trịnh Hồng Nghiệp.

“Người làm cái gì...?” Trịnh Hồng Nghiệp hoảng hồn, cho là đối phương nhanh như vậy đã lộ ra bản tính cầm thú.

Kết quả Kha Vũ chẳng qua là từ trong tay của hấn lấy đi quần áo, cười với hấn, nói “Ta đi tắm, người không được nhìn lên nga.”

Trịnh Hồng Nghiệp chỉ ngây ngốc mà nhìn nam nhân trần trụi đi vào phòng tắm, hồi lâu mới lấy lại tinh thần, kế hoạch trả thù còn chưa bắt đầu, hấn liền có chút hối hận.

Mẹ kiếp, tại sao mặt bị thương đến vậy, mà nơi đó một chút cũng không có gì!

5. Chương 5

Buổi tối hôm đó, Trịnh Hồng Nghiệp nghỉ chân từ nghiêm [đầy lý do thuyết phục lẫn nghiêm khắc] mà cự tuyệt đề nghị ngủ chung của Kha Vũ, hấn đá đối phương lên ghế sa lon.

Kha Vũ thật sự mệt mỏi, nên cho dù trên ghế sa lon nhỏ hẹp cũng ngủ vô cùng an ổn. Cách đó không xa, Trịnh Hồng Nghiệp nằm lỳ trên giường, trong bóng tối hai mắt mở lớn lấp lánh hữu thần, nhìn thân hình cao lớn uốn mình tại ghế sa lon, cơ hồ muốn cười ra tiếng.

Tuy chuyện này không có tiền đồ cho lắm, chỉ có thể dựa vào loại tiểu xảo này đạt được một chút khoái cảm trả thù, hấn muốn sự việc tiến hành có chất lượng hơn cơ. Trịnh Hồng Nghiệp nhìn Kha Vũ trong đầu thâm tính, phải rửa hận trước khi đối phương khôi phục trí nhớ. [Clover: bác ấy chỉ giỏi đánh du kích =))]

Vì thế, chờ Trịnh Hồng Nghiệp mở mắt ra, trời đã sáng choang, mắt đầy tơ máu chứng tỏ chủ nhân nó ngủ không yên ổn. Dem qua hấn đều suy nghĩ làm sao để đối phó với Kha Vũ, sau nửa đêm hấn ở trong mộng làm thực tế, chẳng qua là càng về sau tình huống có chút mất khống chế, quả thực cuối cùng biến thành phim truyền hình dài tập, và diễn viên chính đương nhiên là hấn cùng Kha Vũ.

Ác mộng!

Khẽ nguyên rửa một tiếng, Trịnh Hồng Nghiệp chậm chạp từ trên giường ngồi dậy, ngủ không ngon, ngay cả động tác rời giường đơn giản cũng giống đang bị hành hạ. Đột nhiên nghĩ đến nhân vật chính trong phim dài tập, hấn ngẩng đầu nhìn về phía trên ghế sa lon — người ta đang ngủ say kìa! Hơn nữa tướng ngủ còn đặc biệt tốt, chần quăn ở trên người, lộ ra tứ chi cùng bả vai, cặp chân một cái gác lên trên ghế sa lon, cái còn lại duỗi thẳng thùy hạ trên mặt đất, tư thế đó đúng là có mấy phần hương diễm.

Năng lực khôi phục của người trẻ tuổi đúng là mạnh thật, tối ngày hôm qua khi tắm, Kha Vũ đem mấy miếng băng cá nhân trên mặt tháo toàn bộ, hôm nay vết thương đã tốt hơn nhiều.

Trịnh Hồng Nghiệp tinh thần phấn chấn, nhảy xuống giường với một đầu tóc rối bời cùng mắt còn dính ghèn đi làm ác bà bà.

“Đứng lên! Mau đứng lên cho ta!” Đạp lên bắp chân Kha Vũ hai cái, trong lúc ngủ mơ Kha Vũ nhú nhú mày, “Ừ” một tiếng, vẫn không có ý tứ tỉnh lại.

Trịnh Hồng Nghiệp cắn răng khom lưng nắm lấy cái chăn mềm trên người Kha Vũ dùng sức giật.

“Xoát” một tiếng, chăn bị kéo ra, cả người Kha Vũ từ trên ghế salon lăn xuống, nằm bên chân Trịnh Hồng Nghiệp.

Trịnh Hồng Nghiệp cúi đầu nhìn. Hay lắm! Thật có tinh thần a!

“Chào buổi sáng!” Kha Vũ mở mắt ra, mang trên mặt sương mù cười cười, còn đưa tay sờ sờ bắp chân của người kia.

Giống như bị điện giật, Trịnh Hồng Nghiệp nhảy dựng lên, đồng thời ném cái chăn trên tay trở về trên người Kha Vũ, vội vã hướng về phía nhà cầu, chạy.

“Mau, mau dậy đi! Mặt trời cũng phơi đến mông rồi!”

Nhìn hấn chạy trốn chết, Kha Vũ nhếch khóe miệng, từ từ đứng lên. Hấn cảm thấy quan hệ giữa mình và người nam nhân này trên thực tế còn muốn phức tạp hơn một chút, chẳng qua... Nghĩ đến cái quần tứ giác in hoa trên người Trịnh Hồng Nghiệp, Kha Vũ chắc lưỡi hít hà, gu thưởng thức của mình độc đáo như vậy sao? [Clover: ta khoái nhất cái quần tứ giác đó Đc =))]

Trịnh Hồng Nghiệp có câu nói như vậy, cho dù mất đi ký ức, bản chất cũng sẽ không thay đổi.

Nhưng cũng không lâu sau đó, hấn liền phát hiện mình sai lầm rồi, hơn nữa còn sai thái quá như vậy, hấn vốn tưởng sẽ khiến Kha Vũ làm trâu làm ngựa cho mình, lại phát hiện đối phương chính là hoàn toàn mang mệnh thiếu gia.

“Nấu cơm đi! Đừng tưởng rằng mất ký ức là có thể làm mẽ trùng ăn báo giống phé vật!”

Khi hấn chỉ vào mũi Kha Vũ, cố gắng chà đạp lòng tự trọng nam nhân, Kha Vũ mặt không chút thay đổi nhìn hấn một hồi, cuối cùng vẫn là yên lặng xoay người đi tới phòng bếp bên cạnh nổi lửa nấu cơm. Lúc này Trịnh Hồng Nghiệp phảng phất tìm được một chút cảm giác “Nhất gia chi chủ”.

Nhưng... thắng lợi vui sướng mới ngán ngủ làm sao. Năm phút đồng hồ sau, Kha Vũ đập vỡ một cái chén, hai cái vá cùng thiếu chút nữa làm nổ bay cái chảo duy nhất của hắn.

Đệt mẹ nó! Đem Kha Vũ với vẻ mặt vô tội đá bay ra khỏi phạm vi phòng bếp, Trịnh Hồng Nghiệp vừa làm thức ăn vừa mắng, hắn mang Kha Vũ về để đảm đương chức vụ đầy tớ mà sai phái, nào biết lại mang phải một tiểu tổ tông về chứ!

Kha Vũ ngồi ở trên ghế sa lon xem TV, thỉnh thoảng ngắm bóng lưng Trịnh Hồng Nghiệp bận rộn tại phòng bếp, âm thanh binh binh bang bang của tiếng thái rau xen lẫn tiếng chửi bậy của đối phương thỉnh thoảng vang lên, khiến hắn nhin không được vung lên khóe miệng.

Cũng không phải hắn không biết nấu cơm, chẳng qua đã bị gán cho câu “phế vật ăn không ngồi rồi”, vì vậy hắn phải làm tốt cái chức danh phế vật a.

Nghĩ tới đây, giả hoạt cười một tiếng, ngẩng đầu hô lớn với người trong bếp, “Phần của ta đừng cho nhiều tội quá.”

“Bớt nói nhảm đi!” Một trận âm thanh bầm chặt mãnh liệt vang lên, “Cho dù có thuốc chuột người cũng phải ăn cho ta!”

Kha Vũ không nói gì, cúi đầu cười cười. Ủ, hắn thích tội.

Để Kha Vũ làm chuyện nhà xem ra không có hy vọng rồi, cơm nước xong, Trịnh Hồng Nghiệp hai tay khoanh trước ngực, vẻ mặt ngưng trọng đi tới đi lui.

Còn Kha Vũ thì thích thú ngồi trên ghế sa lon xem TV.

Có một số việc nghĩ thì dễ, đến lúc muốn hành động thì ngược lại không biết phải hạ thủ như thế nào. Hiện tại Kha Vũ cho Trịnh Hồng Nghiệp cảm giác giống như đã đổi thành một người khác, ánh mắt thuần khiết kia, vẻ mặt mờ mịt kia cùng với cái mặt hạ lưu trước đó hoàn toàn khác nhau một trời một vực, đến nỗi lúc Kha Vũ mỉm cười với hắn, hắn cảm giác bản thân mình mới chính là tên tội phạm trong giấc mộng truyền hình dài tập kia!

Vì vậy bất kể là đánh hay mắng Kha Vũ, Trịnh Hồng Nghiệp cũng không thể làm được, chứ đừng nói đến “ăn miếng trả miếng” a. Quả nhiên, hắn già rồi, ngay cả tâm cũng mềm nhũn cả ra.

Đợi đến khi Trịnh Hồng Nghiệp sắp đi qua lại đến vòng thứ hai mươi, Kha Vũ cũng tắt TV, ngẩng đầu nhìn hắn hỏi: “Người không định cho ta biết một chút về chuyện của ta sao?”

Trịnh Hồng Nghiệp sững sốt, có chút chột dạ, xoay người, ra vẻ tỉnh táo nhìn hắn, “Người muốn biết cái gì?”

“Tỷ như...” Kha Vũ suy nghĩ một chút, “Quan hệ bình thường của chúng ta như thế nào?”

Vấn đề này quá sắc bén rồi! Trịnh Hồng Nghiệp âm thầm cắn răng, một hồi lâu từ trong kẽ răng nặn ra ba chữ, “Rất thân mật.”

Thân mật? Cái từ này làm mắt Kha Vũ ánh lên tia ngoạn ý.

Mà Trịnh Hồng Nghiệp sợ hắn hỏi nữa sẽ chống đỡ không được, nên vội lấp liếm lung tung. Tỷ như, nhân cách của Kha Vũ có vấn đề, bình thường phong lưu lạt tênh, hết ăn lại nằm vân vân, trên căn bản tìm không ra ưu điểm gì.

Kha Vũ nghe hắn nói, nếu đúng như vậy, thì mình nên sớm đi tự sát để trừ họa cho nhân gian.

“Ta làm nghề gì?”

Lại vấn đề hơi có vẻ sắc bén đây, bất quá Trịnh Hồng Nghiệp đã sớm có chuẩn bị trước. Hắn nhìn Kha Vũ cười đến tâm hoa nở phóng, “Cùng đi theo ta bán tấm che nắng a.”

Tấm che nắng? Kha Vũ khê cau mày, trong trí nhớ loáng thoáng đúng là có vật này, bất quá...

“Ta nhớ hình như ta có một chiếc xe —— “

“Người nhớ lắm rồi, chúng ta ngày ngày chào mời mọi người mua tấm che nắng, nên người thấy xe nhiều quá mà thôi.” Trịnh Hồng Nghiệp giọng đầy chất thuyết phục giảng: “Mặc dù hiện tại đầu óc của người đã bị hỏng, nhưng yên tâm, ta sẽ dạy người một lần nữa.”

Kha Vũ rất muốn nói mình cũng không phải là “Đầu óc hỏng”, nhưng hắn càng muốn biết, Trịnh Hồng Nghiệp muốn dạy hắn cái gì? Nói tỷ dụ như —

“Người cùng theo ta đi làm ăn.” Ôm chặt ý nghĩ phát sinh thêm một phần chỉ tiêu cho một người, Trịnh Hồng Nghiệp quyết định trước hết để cho Kha Vũ làm người hầu của hắn.” Ta không thể như một tên đại ngốc mà uống công nuôi người!”

Kha Vũ muốn trợn trắng mắt, nhưng khi nhìn bộ dạng vênh vác tự đắc kia của Trịnh Hồng Nghiệp, hắn trầm mặc vài giây sau gật đầu, “Tốt.”

Trịnh Hồng Nghiệp vốn cho rằng phải tận tình khuyên bảo, cứng mềm đều dùng một phen mới có thể làm cho Kha Vũ gật đầu, không nghĩ tới hắn dễ dàng như vậy đã đáp ứng, một bụng chuẩn bị cuối cùng không dùng đến, tỷ như người bị mất trí nhớ phải thường xuyên đi dạo, tìm người nói chuyện, biết đâu bất chợt nghĩ ra chuyện cũ.

Lúc chạng vạng, Trịnh Hồng Nghiệp thu dọn mọi thứ, đem mấy tấm che nắng lúc trước chưa bán hết cùng với mấy bình nước hoa và vài thứ linh tinh cất vào trong túi xách, mang theo Kha Vũ ra cửa.

Hôm nay vốn là một ngày đầy mây, bầu trời u ám, Kha Vũ đi theo phía sau Trịnh Hồng Nghiệp hỏi: “Bán tấm che nắng vào thời điểm thế này có thích hợp không?”

“Người thì biết cái gì! Mấy thứ này dù lúc nửa đêm cũng có thể đem bán!” Trịnh Hồng Nghiệp quay đầu trừng mắt liếc hắn một cái, chẳng qua có chút chột dạ thôi, nhớ tới tình hình thực tế nửa đêm bán đồ lần trước của mình. Nhưng lúc này không giống ngày xưa, tên nam nhân ngồi chiếc xe hơi xa xỉ ngày đó bây giờ đang cùng hắn bán tấm che nắng, đây chính là “Phong thủy luân chuyển” sao?

Rốt cục cũng tìm về được một chút cảm giác ưu việt, lão đại Trịnh Hồng Nghiệp mang theo Kha Vũ đi tới chỗ bọn họ gặp mặt lần đầu tiên, sắc trời vừa nhá nhem, đèn đường hai bên từ từ bật sáng, trừ bỏ xe qua lại nhiều hơn, tình hình cơ hồ giống y hệt đêm đó.

Kha Vũ ngược nhìn cầu vượt thẳng tắp trên đầu, trong lòng nảy lên cảm giác quen thuộc, tuy không phải là cảm giác tốt đẹp gì cho cam. Hắn thật sự không cảm thấy dưới loại tình huống, thời gian cùng sắc trời như vậy mà bán tấm che nắng lại là hành động bình thường, lại càng không nguyện ý tin tưởng trước kia mình làm như vậy.

Hắn thậm chí hoài nghi Trịnh Hồng Nghiệp có phải cố ý trêu đùa hắn không, bất quá, đối phương không có ý tứ này.

“Tới đây!” Trịnh Hồng Nghiệp ngoắc tay với hắn, sau đó đi đến phía sau bồn cây ven đường, nhìn từ phía sau, cả người đều tản ra một cỗ hơi thở tội phạm.

Nhìn nam nhân bộ dáng lén lút, Kha Vũ nhíu nhíu mày, vẫn đi qua. Tới bồn cây, thì thấy Trịnh Hồng Nghiệp đang ngồi chồm hổm trên mặt đất lục túi xách, hắn hỏi: “Chúng ta sắp đánh cướp sao?”

Trịnh Hồng Nghiệp thăm mắng một câu, hắn cũng không định làm lại nghề cũ, ngẩng đầu, cầm tấm che nắng trong tay quơ quơ trước mặt Kha Vũ, “Con mẹ nó người cầm mấy món này mà đánh cướp a?”

Nhìn tấm che nắng chất lượng chỉ tạm được, Kha Vũ thở dài đầu hàng. Hắn có cảm tưởng mình đang theo tiểu hài tử chơi đùa, nghĩ như thế, cũng có thể chấp nhận.

Hắn biết Trịnh Hồng Nghiệp giấu diếm một ít chuyện, tỷ như quan hệ của bọn họ, từ thái độ của đối phương hắn cảm nhận được, suy nghĩ một chút, hắn thử dò xét hỏi: “Có phải người đang giận ta không?”

Trịnh Hồng Nghiệp sững sờ, nháy mắt liền phản ứng lại, dè chừng nói với Kha Vũ, “Cái gì a? Được rồi, được rồi, chớ có nói hươu nói vượn, nhanh lên một chút cầm hàng lên chào bán đi a!”

Nhìn phản ứng của hắn, Kha Vũ chắc mẫm rằng mình đã đoán đúng tám chín phần, dù sao, có tình yêu với người này thì — không hợp đạo lý tỷ nào.

Bên kia Trịnh Hồng Nghiệp vừa rống lên một tiếng, Kha Vũ nhún nhún vai, cười cười đi tới.

Hai người đứng phía sau bồn cây nhìn người xe thừa thớt qua lại, trời bắt đầu chuyển mưa, từng hạt rơi lất phất dưới ánh đèn đường, mặc dù Kha Vũ cảm thấy bọn họ giống như hai đứa hâm, nhưng trong cơn mưa bụi như thế này cũng có mấy phần ý thơ.

Bất quá Trịnh Hồng Nghiệp hiển nhiên không hiểu cái gì gọi phong tình, thấy ở ngã tư đường, đèn vàng đã đổi sang đỏ, hấn ghì chặt cổ Kha Vũ, cúi đầu nói: “Nghe kỹ, đợi lát nữa có xe dừng lại, là nữ người đi, là nam để ta đi!”

Kha Vũ liếc xéo hấn một cái, “Ý của ngươi là ngươi có thể hấp dẫn nam nhân?”

“Cái rắm! Ta là mẫu người tạo cảm giác thân thiết, có thể hoà đồng với mọi người!” Trịnh Hồng Nghiệp “Phi” một tiếng.

“Ngươi phải lợi dụng triệt để gương mặt này, mặc dù đang bị thương, nhưng nhờ vậy lại có thể tranh thủ sự đồng cảm, nếu cần thiết thì để cho các nàng sờ sờ một chút, chỉ cần có thể bán hàng là được! Nhớ cười tươi một chút!” Vừa nói vừa đùa giỡn nhéo nhéo gương mặt đối phương.

Kha Vũ vẫn không nhúc nhích, mặc hấn nhéo mấy cái, nhìn Trịnh Hồng Nghiệp, cúi đầu ghé vào lỗ tai hấn nhẹ giọng trả lời.

Chỉ một đơn âm “Ừ.”

Một tiếng này quá ôn nhu rồi, khiến toàn thân Trịnh Hồng Nghiệp đều nổi da gà.

Trịnh Hồng Nghiệp nhìn người đang mặc quần áo của hấn, đeo túi xách của hấn, tiến tới chiếc xe đang dừng trước vạch trắng, hấn cảm thấy hình ảnh trước mắt có một cổ quý dị không nói nên lời, người kia rõ ràng phải là mình mới đúng...

Không bị mất trí nhớ Kha Vũ là một tên khốn kiếp, nhưng người nam nhân trước mắt này, không còn nhớ gì về chuyện trước kia.

Mặc dù có chút do dự và bất an, nhưng rất nhanh Trịnh Hồng Nghiệp đem chút ít tâm tình đồng cảm vứt bỏ sau ót. Ba ngày dẫn theo Kha Vũ bán tấm che nắng, hiệu quả so với tưởng tượng của hấn tốt hơn rất nhiều, Kha Vũ với ngoại hình hoàn hảo, không nói đến toàn bộ hàng Trịnh Hồng Nghiệp trữ trước kia đều được bán sạch, ngay cả mấy lọ nước hoa có mùi buồn nôn cũng bán được không ít. Về phần bao cao su, hấn không dám đem ra ngoài bán, ngày đó bị Kha Vũ nói như vậy, chính hấn cũng cảm thấy hơn nửa đem bán thứ kia sẽ làm cho người ta nghĩ bậy nghĩ bạ.

Đợi đến khi công việc kiếm tiền kết thúc, Trịnh Hồng Nghiệp thấy ngay cả khuôn mặt từng làm hấn hận đến nghiêng răng nghiêng lợi của Kha Vũ, cũng trở nên khả ái lên nhiều.

Vốn bị cừu hận làm mờ trái tim, hiện tại còn bị tiền tài che mắt. Cho nên, Trịnh Hồng Nghiệp cảm thấy trước tiên nên lợi dụng tiểu tử này kiếm chút tiền, về phần báo thù, có lẽ hấn sẽ thừa dịp chụp ít ảnh nude của Kha Vũ, tương lai lấy ra bắt chẹt người kia.

“Ngươi cười cái gì vậy?”

Trịnh Hồng Nghiệp hoảng hồn, quay đầu nhìn lại, Kha Vũ không biết lúc nào đứng phía sau nhìn hấn.

“Ngươi trở lại làm gì?”

Kha Vũ đem xấp tiền thả vào tay Trịnh Hồng Nghiệp, “Toàn bộ đã bán hết.”

“Toàn bộ?” Trịnh Hồng Nghiệp có chút khó tin, còn chưa được một tiếng đồng hồ a! Bất quá cảm giác cầm tiền trong tay hoàn toàn chân thật nha.

Kha Vũ cười một tiếng, ngồi trên bậc thềm còn vương chút nước bùn, từ trong túi móc ra một điều thuốc, hút một hơi, ngắt đầu lên chậm rãi phun ra vòng khói.

Một loạt động tác lưu loát, Trịnh Hồng Nghiệp cảm thấy thật giống như đang xem phim.

Những vết thương trên người Kha Vũ đã lành, mị lực càng ngày càng tăng, cho dù mặc bộ quần áo rẻ tiền do Trịnh Hồng Nghiệp mua, cũng không lộ ra chút nghèo túng nào. Ngay cả hắn cũng cảm thấy để cho nam nhân này đi ra ngoài chào hàng chuyên này, có chút đại tài tiểu dụng nha. (đại tài tiểu dụng = dao mổ trâu giết gà)

Hắn đi tới bên cạnh Kha Vũ ngồi xuống, đối phương đưa điều thuốc trong tay cho hắn, Trịnh Hồng Nghiệp rất tự nhiên cúi đầu ngậm lấy.

“Ta nói, hay là ngươi đi làm Ngưu Lang đi?” Hắn nửa đùa nửa thật cười nói: “Như ngươi, chắc chắn giá thị trường rất tốt.” Vừa nói vừa cúi xuống nhổ khói về phía miệng Kha Vũ.

Nhìn hắn nhích tới gần, Kha Vũ nhếch miệng, sau khi Trịnh Hồng Nghiệp lui về hít một hơi thuốc, hắn khẽ sát hạ giọng nói: “Ngươi thừa dịp ta mất trí nhớ khi dễ ta nga...” Trong giọng nói tựa hồ có chút mùi vị làm nũng. [Clover: ack, nổi da gà da vịt lên hết 8-X]

Khóe miệng Trịnh Hồng Nghiệp run lên, thiếu chút nữa nuốt luôn khói thuốc. Không biết có phải do ảo giác hay không, hắn cảm thấy Kha Vũ đối với hắn càng ngày càng —— mập mờ hơn!

Mặc dù từ này dùng ở trên người hai nam nhân rất oải (ORZ), nhưng hắn không tìm ra từ nào chính xác hơn.

Lúc này Kha Vũ đang theo dõi hắn, thuốc ở môi lúc hút lúc không, tựa hồ đang nhắm từng ngụm rượu, Trịnh Hồng Nghiệp cảm thấy có chút chống đỡ không được, hắn có một tật xấu, người khác đối với hắn xấu xa như thế nào, hắn cũng có thể ứng phó, nhưng đối tốt với hắn, thì lại phân không rõ Đông Nam Tây Bắc. Bạn đang ?

“Cái kia, chúng ta đi ăn cơm đi!” Muốn dời đi lực chú ý, hắn đứng lên đề nghị.

Kha Vũ cười, cũng đứng lên. “Trở về ăn mì?” Sở trường duy nhất của Trịnh Hồng Nghiệp chỉ có nấu mì.

Bất quá để cho Kha Vũ mấy ngày nay đều ăn mì với tỏi phi, lương tâm Trịnh Hồng Nghiệp chột áy náy.

“Không ăn mì, mấy ngày qua kiếm không ít tiền, hôm nay dẫn ngươi đi ăn một bữa cho ra trò!” Hắn hào sảng bá vai Kha Vũ, cười đến răng đều lộ ra.

Hai người kẻ vai sát cánh càng đi càng xa, bất kể như thế nào, mấy ngày sống chung cũng đủ để bọn họ hiểu rõ nhau. Còn đối với trong lòng mỗi người, có cái gì đó tựa hồ đã quên, lại giống như có thứ gì đó đang từ từ hình thành.

Thứ mà Trịnh Hồng Nghiệp gọi là “Ra trò”, chính là quán ăn ven đường, thời gian này khách khứa không nhiều lắm, Trịnh Hồng Nghiệp mang theo Kha Vũ tìm bàn trống ngồi xuống, la lớn với chủ quán: “Ông chủ, cho hai chén tạc tương diện*, hai chai bia, cùng với một phần hắc bạch thiết*!” Hô xong đột nhiên lại nhớ tới cái gì, bồi thêm một câu, “Trong đó một chén đừng lấy nhiều tỏi a!”

Kha Vũ đang đánh giá hoàn cảnh chung quanh, nghe được Trịnh Hồng Nghiệp nói như vậy, dời ánh mắt về, tự tiểu phi tiểu nhìn hắn.

Trịnh Hồng Nghiệp cũng nhận ra, hình như mình nói dư nhiều quá rồi.

Mặt còn chưa tự nhiên lại, thức ăn cùng bia đã dọn ra, bia ướp lạnh đã mở nắp, trên miệng chai còn úp một cái ly, Trịnh Hồng Nghiệp lấy ly xuống rót đầy cho mình và Kha Vũ.

“Trước kia chúng ta có thường đi ăn chỗ này không?” Kha Vũ đột nhiên hỏi.

Động tác tay chợt ngừng chút, sau đó Trịnh Hồng Nghiệp để chai bia xuống lắc đầu: “Không có, người trước kia chưa từng tới nơi này.”

“Tại sao không đến nơi này?”

“Ngươi không thích.” Trịnh Hồng Nghiệp uống một ngụm bia lớn, lạnh như băng thấu đến trong lòng. Nửa ly xuống bụng, cũng thanh tỉnh không ít, để ly xuống, hắn nhìn Kha Vũ nói: “Mấy bữa nữa, ta dẫn ngươi đi bệnh viện.”

Có đôi khi, mất trí nhớ cũng giống như loại bệnh hay quên vậy. Trịnh Hồng Nghiệp mấy ngày này giống như ở cùng người khác, người nam nhân trước mắt không phải là cái tên mà hắn chặn lại chào hàng ở ven đường đêm hôm đó — tự bản thân hắn đã quá đỗi ý vênh váo, rồi sẽ có một ngày Kha Vũ khôi phục trí nhớ, đến lúc đó nhớ tới mình ngày ngày cho hắn ăn tối, để cho hắn hy sinh nhan sắc đi bán tẩm che nắng thay mình kiếm tiền, không biết hắn sẽ dùng cách gì trả thù mình?

Bằng không, hắn tiên hạ thủ vi cường?

Ý nghĩ này đột nhiên từ trong đầu toát ra, hắn theo bản năng liếc mắt nhìn Kha Vũ, trùng hợp đối phương cũng ngẩng đầu lên nhìn hắn. Sự ăn ý này làm cả hai sửng sốt, sau đó, vẻ quỷ dị đồng thời bò lên khóe miệng bọn hắn. Trịnh Hồng Nghiệp cười lên không gọi cảm như Kha Vũ, nhưng thắng ở thật thà, cho nên, dựa vào nụ cười thật thà này, hắn càng không ngừng rót bia cho Kha Vũ.

Kha Vũ cũng không cự tuyệt, bất động thanh sắc uống một chén lại một chén.

Sau khi cả hai dừng lại ăn mì xong, tiếp tục uống, vừa uống vừa hàn huyên đủ thứ thiên nam địa bắc, nam nhân nữ nhân, nhà cửa xe cộ, chờ đề tài chuyển tới hòa bình vũ trụ, trên bàn vỏ chai bia cũng bày la liệt. Lấy tiền trong túi đối phương ra thanh toán, Kha Vũ mặt mỉm cười nhắc người đang không ngừng nói sảng – Trịnh Hồng Nghiệp – đứng lên đi về.

Thật ra thì tửu lượng Trịnh Hồng Nghiệp cũng không tệ như vậy, đáng tiếc hắn đựng phải một con sâu rượu.

Nhưng cũng may Trịnh Hồng Nghiệp uống rượu vào cũng không náo loạn âm ỉ, phần lớn thời gian giống như kẹo da trâu* dính chặt vào người Kha Vũ. Riêng chuyện này thì không tính, dù sao Kha Vũ rất vui nha, chỉ là hắn hết lần này tới lần khác ngoài miệng không đành hoàng chút nào.

“Tiểu thư, da của ngươi thật mịn màng a ——” hắn chà lưng tung lên trên cổ Kha Vũ, những “Tật chiều”* lúc trước khi đi cùng đám anh em tán gái tại bar hắn đều mang ra dùng. [Baoabo: là tật (ngồi) nha hông phải tuyệt đâu]

Trên mặt Kha Vũ dù đang cười, nhưng khóe miệng đã cứng lại, Trịnh Hồng Nghiệp ghé vào lỗ tai hắn hôn nhẹ, bảo bối, tiểu tâm can thay phiên gọi ra, cuối cùng hai cái tay cũng không an phận mà vuốt loạn xạ trước ngực hắn, trong miệng còn phát ra một trận nghi vấn.

“Sao ngươi không có ngực a?”

Chịu đựng lửa giận bị đương sự coi như nữ nhân mà đùa giỡn, Kha Vũ trấn an nam nhân trên người, như đang dỗ dành một đứa bé. “Được rồi, chớ lộn xộn nữa, ngoan ——” hoàn hảo hiện tại trên đường không có người nào.

“Đến, đại gia ta hôn một cái!” Kẹo da trâu Trịnh Hồng Nghiệp lại mở kim khâu, sau đó không đợi Kha Vũ trả lời, há mồm lớn làm vài ba ngụm trên mặt Kha Vũ.

Mấy lần như vậy, Kha Vũ bị hôn dính nước miếng đầy mặt, cảm giác như là bị một đại cầu đang liếm mặt.

Buổi tối tuy ít người, nhưng cũng không phải là không có, những người đi đường nhìn bọn họ ôm ôm ấp ấp mà chỉ trỏ, cười trộm.

Mất thấy đối phương sắp hát hò, Kha Vũ thật sự không thể nhịn được nữa, khẽ cong thắt lưng vác Trịnh Hồng Nghiệp lên vai.

“Ồi cha mẹ ơi! Sao đầu ta lại chúi xuống đất thế này?”

“Câm miệng!”

“Thật choáng váng a! Ta muốn ói —— “

“Chịu đựng!”

“Oe —— “

Thật vất vả về đến nhà, Kha Vũ ném tên đang ngủ thẳng cẳng lại còn ngáy pho pho lên trên giường, đứng ở bên giường thở hổn hển.

Dù hai người đều không thấp, nhưng so ra Trịnh Hồng Nghiệp cao hơn Kha Vũ tới nửa cái đầu, muốn khiêng được nam nhân bự con này về, vẫn cần một chút thể lực.

Lấy tay lau mồ hôi trên mặt, Kha Vũ nhìn nam nhân nằm lỳ ở trên giường, suy nghĩ kế tiếp làm gì bây giờ.

Trịnh Hồng Nghiệp còn chưa say đến bất tỉnh nhân sự, cũng không lâu sau đó liền tỉnh dậy, mở mắt ra, hần đầu tiên là vẻ mặt mờ mịt, sau đó vừa nghiêng đầu thấy Kha Vũ đang nhìn hần, liền nhếch môi cười ngây ngô một tiếng.

Kha Vũ nhìn hần một hồi, cũng cười. Hần ngồi xuống bên cạnh Trịnh Hồng Nghiệp, sát vào đối phương, cúi người xuống ghé vào lỗ tai hần hỏi: “Lần trước, người nói quan hệ của chúng ta rất thân mật có phải hay không?”

“Ừ...” Trịnh Hồng Nghiệp vừa cởi nút áo sơ mi, vừa giật giật muốn tìm tư thế thoải mái một chút.

Kha Vũ đứng lúc đưa tay giúp hần mở nút áo.

Có người phục vụ, Trịnh Hồng Nghiệp đơn giản phó mặc, nút áo toàn bộ đều giải khai, Kha Vũ cũng thuận tay cởi dây nịch của Trịnh Hồng Nghiệp, đồng thời hỏi một câu, “Thân mật như thế nào?”

“Hôn, hôn ——” hần mơ màng nhắm mắt lại.

“Hôn rồi?” Kha Vũ giúp hần trả lời, thậm chí có chút hướng dẫn.

Lúc này Trịnh Hồng Nghiệp cười khanh khách, híp mắt nhìn Kha Vũ, vẻ mặt khinh thường, “Chỉ hôn thì có gì ghê gớm...” Nói xong còn “Phong tình vạn chủng” liếc hần một cái.

Kha Vũ khiêu mi, hai tay dừng ở trên lưng quần hần, hỏi: “VẬY còn gì nữa?”

Lại là một trận cười khúc khích, Trịnh Hồng Nghiệp chỉ chỉ đáy quần Kha Vũ nói: “Thứ đồ chơi kia của người không nhỏ không nhỏ...” [Clover: tự chui đầu vào miệng cộp =)]

Trong nháy mắt, một ngọn lửa khô nóng dâng lên, Kha Vũ cảm thấy đáy quần có chút căng cứng. Thân thể giống như còn lưu lại chút khoái cảm, cơ hồ theo bản năng, trong đầu hần hiện lên hình ảnh mình và Trịnh Hồng Nghiệp xích lõa dây dưa, rõ ràng chỉ là tưởng tượng của hần, nhưng lại có cảm giác chân thật.

“Chúng ta đã làm sao?” Kha Vũ nhìn chằm chằm nam nhân, ánh mắt lộ ra một tia nguy hiểm.

Đáng tiếc Trịnh Hồng Nghiệp đang nằm lỳ ở trên giường hết sức chăm chú quan sát bộ vị nào đó của Kha Vũ, hoàn toàn không hề nhận thấy được không khí khác thường, thậm chí còn chép chép miệng, nghe Kha Vũ hỏi, rất tự nhiên gật đầu.

“Đã làm, mẹ kiếp lần đầu tiên rất đau... Ai da? Nơi đó của người lại lớn...”

Kha Vũ nhắm mắt lại vuốt vuốt thái dương, nhất thời không biết là nhức đầu hay là phía dưới đau.

“Người tại sao không sớm nói cho ta biết những thứ này?”

Trịnh Hồng Nghiệp nhìn cũng nhìn đủ rồi, trở mình lui tới giữa giường, trong miệng lẩm bẩm nói: “Nói cho người biết làm gì, cũng không phải không biết...”

Nghe giống như đang giận dỗi? Kha Vũ lẳng lặng nhìn Trịnh Hồng Nghiệp một hồi, sau đó ngang nhiên xông qua nhỏ giọng nói: “Đừng ngủ, quần còn chưa cởi ra.” Nói xong cũng không đợi hần có phản ứng, nâng eo đối phương lên kéo quần.

Cúi đầu, Kha Vũ lần đầu tiên cảm thấy quần tứ giác in hoa lòe loẹt kia cũng rất có sức hấp dẫn.

“Ngồi dậy!” Hần vỗ vỗ cái mông ai đó.

Trịnh Hồng Nghiệp bất mãn giật giật, quay đầu lại nhìn hần hỏi: “Để chi?”

“Ta không nhớ rõ lúc chúng ta làm lần đầu tiên, người giúp ta nhớ lại.” Nói là nói như vậy, hần đã áp đến trên người Trịnh Hồng Nghiệp, hôn xuống cái miệng đang muốn mở ra mắng chửi người.

Nam nhân vừa vói lưỡi vào, một hơi thở nóng còn mang theo mùi rượu tản ra, Trịnh Hồng Nghiệp hoàn toàn không cự tuyệt, thậm chí cảm thấy rất thoải mái, theo bản năng đưa lưỡi tới dây dưa.

Mấy bữa nay hai người đều không có làm, mặc dù chưa đến nỗi đến nhịn không được, nhưng đối với người có đời sống tình dục đầy màu sắc như Kha Vũ cùng người mới vừa khai bao không lâu như Trịnh Hồng Nghiệp mà nói, quả thực là Thiên Lôi động đến địa hỏa, càng không thể thu thập! (Thiên Lôi động đến địa hỏa = sét đánh trúng trái bom)

Rất nhanh, nước miếng không kịp nuốt xuống chảy dọc theo khoe môi Trịnh Hồng Nghiệp, Kha Vũ xuất ra hết tất cả kỹ thuật, đồng thời dùng cả hai tay cởi xuống áo sơ mi cùng quần tứ giác trên người đối phương, đợi đến khi Trịnh Hồng Nghiệp trơn tuột nằm trên giường, tiểu đê phía dưới đã sớm nhếch lên.

Rời khỏi môi đối phương, Kha Vũ thẳng người bắt đầu thoát y phục của mình, vừa cởi vừa ngó chừng Trịnh Hồng Nghiệp.

Trịnh Hồng Nghiệp thở dốc nằm ngửa, chỉ chốc lát sau giống như không biết bên cạnh có người, đưa tay nắm tính khí của mình bắt đầu khuấy động.

Một người đàn ông trần như nhộng, ở trước mặt người tự nhiên như chốn không người vươn tay tự an ủi mình, hình ảnh dâm dăng này kích thích Kha Vũ hô hấp dồn dập, thoát cái đem quần chính mình xuống xuống dưới giường, đưa tay nắm lấy bàn tay không yên phận của Trịnh Hồng Nghiệp, lúc đối phương ánh mắt mờ mịt cúi đầu cười —

6. Chương 6

Nếu như biết rõ hiện tại đang làm cái gì, Trịnh Hồng Nghiệp tuyệt đối sẽ tự đập chết chính mình. Trên chiếc giường nhỏ hẹp, hai thân thể xích lòa dây dưa chung một chỗ, Trịnh Hồng Nghiệp nằm ngửa ý thức hỗn độn, hai chân mở lớn tùy ý để nam nhân gục ở giữa giúp hấn khẩu giao.

Kha Vũ chậm rãi nuốt vào tính khí nam nhân, dùng đầu lưỡi trêu chọc lỗ nhỏ trên đỉnh, sau đó nhả ra toàn bộ, từng điểm từng điểm liếm từ dưới lên trên, ngay cả hai khóa cầu bên dưới cũng không bỏ qua. mấy lần liên tiếp, Trịnh Hồng Nghiệp sáng đến run rẩy, một tay nắm chặt ra giường, một tay nắm lấy tóc Kha Vũ, tiếng rên rỉ thoải mái thỉnh thoảng từ trong miệng phát ra.

Đồng thời Kha Vũ cũng đã bắt đầu khai phá phía sau của Trịnh Hồng Nghiệp, khiến đối phương vừa hưởng thụ cảm giác ngón tay đi vào từ đằng sau khuyếch trương vừa thư thái vì phía trước được phục vụ, Trịnh Hồng Nghiệp cũng không hay biết hậu huyệt có dị vật đi vào, cho đến khi hấn kêu lên hai tiếng, cả người căng thẳng đạt tới cao trào, Kha Vũ rút ngón tay ra, ngắt đầu lau bạch trọc dính trên khoe miệng.

“Thoải mái không?” Hấn hỏi.

Trịnh Hồng Nghiệp không trả lời, nằm ở trên giường thất thần vì thở gấp.

Khẽ nhếch khoe miệng, Kha Vũ sờ sờ tính khí đã mềm rụng, dùng cái của mình chọc nhẹ vào cửa huyệt của đối phương. “Có muốn thoải mái hơn không?” Trời mới biết Kha Vũ muốn lập tức bừa bãi cắm vào rồi rong ruổi nhiều như thế nào, nhưng hấn lại muốn xem Trịnh Hồng Nghiệp rốt cuộc có bao nhiêu dâm dăng.

Mà Trịnh Hồng Nghiệp không để cho hấn thất vọng.

Chỉ nghỉ ngơi chốc lát, Trịnh Hồng Nghiệp tựa hồ đã hoàn hồn, trước cái nhìn soi mói của Kha Vũ từ từ bò dậy, xoay người vểnh cái mông lên, cả người nằm lý trên giường, hai tay đưa ra phía sau bài khai khe mông chính mình ra hai bên, lộ ra huyệt động kín đáo ở giữa, thanh âm mơ hồ lại yếu ớt nói: “Tiến vào...”

Con mẹ nó! Kha Vũ cuối cùng không nhịn được mắng một câu, thấy mũi mình ngứa ngứa, cảm giác có chất lỏng chảy ra. Đồ lẳng lơ!

Một tay đặt trên eo Trịnh Hồng Nghiệp, tay còn lại giữ lấy huỳnh đê của mình còn dính chút tinh dịch, sau đó mãnh liệt thúc hông dùng lực đi vào.

Động tác khuyếch trương lúc này lập tức phát huy tác dụng, Trịnh Hồng Nghiệp kêu rên một tiếng, cả người bổ nhào tới trước, Kha Vũ đã đâm vào toàn bộ, sau khi dừng ở bên trong hưởng thụ tràng vách ẩm ướt ẩm nóng bao quanh một lúc, hấn bắt đầu dùng phần mao bên ngoài chậm rãi ma sát mông đối phương.

Trịnh Hồng Nghiệp từng ngum từng ngum thở hào hển, cảm thấy phía sau vừa trướng vừa ngứa, không nhận được co rút lại một chút.

“Ahhh, đừng kẹp!” Không ngờ tới hần sẽ hạ thân xuống như vậy, Kha Vũ dùng sức vỗ mạnh xuống mông Trịnh Hồng Nghiệp!

Trịnh Hồng Nghiệp bị đánh thất lưng vắn vẹo hai cái, hắc hắc cười, “Ta kẹp! Ai bảo người đang ở trong địa bàn của lão tử!”

Kha Vũ cả người khẽ run rẩy, thiếu chút nữa không kềm được mà bắn ra. Sau khi ổn định lại, tay đặt tại thất lưng đối phương dùng chút lực kéo người về phía sau, đồng thời nghĩ thầm, chẳng lẽ trước kia bọn họ dùng tư thế này ân ái sao?

Không lâu sau đó, Trịnh Hồng Nghiệp bắt đầu lằm bằm, nhờ tác dụng của rượu, mơ mơ màng màng mà lắc lư, tay Kha Vũ đặt trên mông hần thỉnh thoảng sờ một phen niết một chút, khiến cho hần cảm thấy rất ngứa, liền có ý co người hạ mông xuống.

“Ấn!” Kha Vũ bị kẹp chặt đến trên trán nổi đầy gân xanh, lại giơ tay lên vỗ mạnh xuống mông Trịnh Hồng Nghiệp một cái. “Người làm sao mà học được chiêu này?”

Trịnh Hồng Nghiệp nức nở một trận, không nói gì chỉ vắn vẹo uốn éo cái mông. Hình tượng này làm Kha Vũ có một loại cảm giác rất quen thuộc. Quả nhiên, hần trước kia đã cùng người nam nhân này làm qua rồi.

Đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve nơi hần vừa đánh qua, cúi xuống, gục trên người Trịnh Hồng Nghiệp cắn cắn vành tai hần nói: “Ngoan, đừng khóc, làm người đau sao?” Vừa nói hông vừa dùng lực, đi sâu vào một chút.

Trịnh Hồng Nghiệp cảm thấy nơi đó bị nhét đến tràn đầy, vừa trướng vừa đau, sau mỗi động tác của Kha Vũ, hần nghĩ muốn dùng cái mông kẹp chặt tiểu huynh đệ của tên vương bát đản kia để hần không động loạn nữa.

Không lâu sau đó, Kha Vũ cũng không còn sức mà trên chộc người dưới thân, ấn chặt lấy Trịnh Hồng Nghiệp mà ra sức tiến tiến lùi lùi.

Trong lúc nhất thời, bốn phía chỉ có tiếng thở dốc của nam nhân cùng tiếng thân thể va chạm vang lên, thời điểm kích tình gần tới, Kha Vũ chuyển động càng lúc càng nhanh, càng dùng sức đâm mạnh vào bên trong, Trịnh Hồng Nghiệp kêu càng ngày càng to, đến cuối cùng hai người cơ hồ ngay cả tư thế cũng không giữ vững được.

Trịnh Hồng Nghiệp cảm giác phía sau bị mài đến đau rất, phân thân phía trước cũng bắt đầu tích nước, theo bản năng bò về phía trước chạy trốn, kết quả vừa động một chút, đã bị nam nhân phía sau đặt tại trên giường đâm càng mạnh hơn.

Thật vất vả mới đợi được người phía sau bắn ra, hần sớm đã bị sáp đến độ bắn trước rồi.

Kha Vũ chau mày ở trong cơ thể Trịnh Hồng Nghiệp xuất “Bình”, bị cú huyết đối phương xoắn vắt đến không còn một giọt dư thừa, sau khi bắn xong chậm rãi rút tính khí lúc này đã mềm một nửa, nhìn tình dịch của mình từ cửa huyết sưng đỏ của nam nhân chảy ra ngoài, rơi vào trên chăn đơn, không nhận được dùng ngón tay vói vào ngoáy ngoáy hai cái, khiến cho nơi đang kẹp ngón tay của hần lại một trận co rút.

“Cái mông đâm đang này! Hôm nay chỉ sợ uy người không no.” Cố sức rút ngón tay ra, Kha Vũ vừa bực mình vừa buồn cười, nắm tiểu đệ của mình, hướng về phía lỗ nhỏ kia, động thân một cái, liền đút vào.

Làm âm ỉ cho đến trời tờ mờ sáng mới dừng lại, khi lần cuối cùng kết thúc, Trịnh Hồng Nghiệp đã sớm nhắm đôi mắt thâm quầng ngủ đến bất tỉnh nhân sự, ngay cả Kha Vũ cũng cảm thấy sắp tỉnh tân nhân vong, hai cơ thể đầy mồ hôi tựa sát vào nhau, cùng đắp một cái chăn mà ngủ. [Baoabo: Minh chết mất, trời ơi cười đến đau bụng rồi ~(*3*)~; Clover: bình tĩnh bình tĩnh, màn vui còn phía sau =))]

Trịnh Hồng Nghiệp bị ánh mặt trời chói mắt phơi tỉnh, cảm giác đau nhức quỵ dị lẫn vô lực truyền khắp cả người khiến hần nhúu mày, miệng phát ra mấy tiếng bất mãn mơ hồ. Cho đến khi mắt mở hần ra, nhìn thấy Kha Vũ hầu như đang cùng hần mũi đối mũi cả người tựa vào nhau, toàn bộ thế giới dường như an tĩnh không một tiếng động, chỉ có điều trong lòng hần lại giống như vạn mã bồn dâng!

Đây là một sai lầm, nhưng dù thế nào thì cũng là người trưởng thành, Trịnh Hồng Nghiệp hiểu bản thân ở cái tuổi này thì say rượu làm loạn không thể trở thành cái cố, liều mạng nhin xuống mong muốn mắng chửi người, hấn nhắm mắt lại tạm thời không nhìn mặt Kha Vũ. Nhưng từng đoạn ký ức mơ hồ tối hôm qua lần lượt hiện lên, bao gồm cả khúc hấn vênh mông lên bảo Kha Vũ nhanh đi vào... Hấn không biết phải hình dung tâm tình hiện tại của mình như thế nào, nhớ tới lúc sau bọn họ còn một tiếng “Bảo bối”, hai tiếng “Tiểu tâm can”, hấn liền có cảm giác muốn bóp chết ai đó.

Một lần tiếp một lần tự nói chính mình phải tỉnh táo, Trịnh Hồng Nghiệp nằm im như chết một hồi, sau đó cẩn thận lấy cánh tay Kha Vũ đang khoác trên hông mình ra, từ từ ngồi dậy, đột nhiên từ giữa đùi truyền đến một cảm giác trơn trượt làm hấn lập tức dừng động tác, vài giây sau, một cổ dịch dính dính từ hậu huyệt chảy ra.

Trợn trắng mắt, Trịnh Hồng Nghiệp cũng không thèm quản chuyện gì nữa gằm thét ầm lên.

“Đứng lên!” Hấn xoay người, hai tay bóp cổ Kha Vũ lắc lắc một trận.”Con mẹ nó, người đứng lên cho ta, đứng lên!”

Kha Vũ bị bạo lực lay tỉnh, mở mắt ra thấy đối phương đang nhe răng trợn mắt, cười khi khi nói: “Tình thần tốt như vậy, chẳng lẽ còn muốn?”

“Muốn cái rắm! Mau đứng lên cho ông!” Trịnh Hồng Nghiệp rống xong liền chỉ vào chân mình, nghiêng rống nghiêng lợi hỏi: “Chuyện gì đã xảy ra?”

Kha Vũ ngồi dậy, gỡ gỡ đầu tóc rối bời, một bộ dạng vẫn đang buồn ngủ, cúi đầu liếc nhìn một mảnh hỗn độn giữa hai chân người kia, đưa tay sờ sờ bấp chân đang duỗi ra đặt cạnh người hấn.

“Chuyện gì xảy ra? Tối ngày hôm qua còn chưa thỏa mãn người sao? Nơi đó của người cũng đã chứa không nổi nữa rồi mà.”

“Người... người —— người cầm miệng cho ta!” Trịnh Hồng Nghiệp xấu hổ mà giận dữ rống to.

Nhưng Kha Vũ lại đột nhiên cầm tay hấn, nói: “Hiện tại, cũng đến lúc người nói với ta sự thật đi?”

Trịnh Hồng Nghiệp sững sốt, chẳng lẽ Kha Vũ đã nhớ ra, hấn khẩn trương muốn rút tay về. “Sự... sự thật gì chứ?”

“Chúng ta là tình nhân đúng không?”

Trịnh Hồng Nghiệp cảm thấy vô cùng may mắn khi lúc này mình không uống nước, nếu không chắc chắn đã phun đầy mặt tên kia.

“Oát đờ phát???” Hấn có phải đang nghe lầm hay không.

Nhìn vẻ mặt trợn mắt há mồm của đối phương, Kha Vũ nhíu mày hỏi: “Chẳng lẽ không đúng?”

“Không!” Không biết cái gì khiến tên kia hiểu lầm như vậy, Trịnh Hồng Nghiệp nhẹ giọng nói, “Tại sao người lại cho là như thế?”

“Chúng ta ở trên giường phối hợp ‘chặt chẽ’ như vậy.”

Trịnh Hồng Nghiệp cảm thấy tuyệt vọng vô cùng, hấn cắn răng nhìn Kha Vũ nói: “Tin tưởng ta, cùng người phối hợp ‘chặt chẽ’ như vậy chắc chắn còn một xấp đầy”.

”Ta trước kia rất lạm tình sao?”

Nhớ tới đức hạnh thuộc hàng Hoa Hoa công tử (Play boy) trước kia của Kha Vũ, Trịnh Hồng Nghiệp cảm thấy đáp án dĩ nhiên là chắc chắn rồi.

“Tuy vậy ta chỉ có cảm giác làm cùng mỗi mình người...” Về mặt Kha Vũ vẫn mờ mịt.

Trịnh Hồng Nghiệp rất muốn ới mà nghĩ: đại ca, người cho dù mất ký ức cũng đừng có bày ra bộ dáng đơn thuần như thế a!

“Thật ra thì..., chúng ta... cũng chỉ làm như thế mấy lần thôi.” Hấn châm chước nói, hình dung quan hệ giữa bọn họ như vậy chắc cũng không sai.

Ai ngờ Kha Vũ thẳng thắn hỏi tới, “Cho nên, chúng ta là niệm hữu?” [Hai người nam có quan hệ XXX với nhau ấy mà]

Vốn từ của Trịnh Hồng Nghiệp rất nghèo túng, phân tích xem nó là cái gì thì cũng chả biết nói thế nào, hẳn muốn phản bác cũng không tìm được từ thích hợp.

Bất quá, may mà Kha Vũ không tiếp tục truy hỏi vấn đề này nữa, do tối hôm qua vận động quá nhiều, nên vừa tỉnh lại Trịnh Hồng Nghiệp liền cảm thấy đói bụng, Kha Vũ rất sẵn sóc mà để hẳn ngủ tiếp còn bản thân thì ra ngoài mua thức ăn.

Chờ sau khi Kha Vũ ra khỏi cửa, Trịnh Hồng Nghiệp kéo lê tấm thân đau nhức, mang tâm tình nặng nề vọt vào nhà tắm, mặt đỏ bừng dùng ngón tay đem thứ nam nhân lưu lại trong thân thể móc ra ngoài.

Rửa xong, hẳn thay quần áo tựa vào đầu giường bắt đầu hút thuốc, tâm tình rất phiền muộn. Mặc dù không phải lần đầu tiên, nhưng bị ép buộc là một chuyện, bản thân chủ động lại là một chuyện khác.

Nói thật ra, chuyện cùng Kha Vũ ở trong WC lần trước, hẳn thật sự cũng có hưởng thụ, khi đó hẳn đã cảm dục một thời gian, bình thường cũng không có gì, nhưng khi bị kích thích lên, thì cũng không quản được chuyện gì nữa

Đôi khi hẳn nghĩ, nếu như ngày đó người ở mặt dưới là Kha Vũ —— hay mình chủ động kéo quần nằm úp sấp để hẳn thượng v.v., nói không chừng hẳn cũng sẽ không tức giận như vậy.

Thao! Hẳn không nhận được cho mình một cái tát. Người đứng là một tên không có tiết tháo!

Bình thường khỏi càng phải ra thì tinh thần càng lên, hôm nay càng hút càng phiền. Hẳn đem Kha Vũ về với mục đích là tra tấn, cũng không phải đem đối phương về làm công cụ giải quyết nhu cầu của mình a! Chưa kể đến, chuyện này thấy như thế nào bản thân cũng là người chịu thiệt, nhưng sao hẳn lại có cảm giác mình đang chiếm tiện nghi của người ta vậy chứ?

Nghĩ như thế nào cũng không đúng, Trịnh Hồng Nghiệp cảm thấy nếu còn nghĩ nữa nhất định sẽ gặp chuyện không hay, vẫn nên đem tất cả bóp chết lúc còn trong trứng nước như lúc này.

Chờ Kha Vũ trở lại, thì nhìn thấy Trịnh Hồng Nghiệp nương mảy tựa vào đầu giường thôn vãn thổ vự, vẻ mặt u buồn.

“Sao vậy?”

Trịnh Hồng Nghiệp không trả lời, Kha Vũ cũng không hỏi tiếp, đi tới bỏ túi thức ăn xuống.

Khi Kha Vũ đem cháo nóng vẫn đang bốc hơi đưa tới, Trịnh Hồng Nghiệp đột nhiên nói một câu: “Xế chiều ta dẫn người đi bệnh viện.”

Chuyện rửa hận phải nghĩ lại cẩn thận, trước tiên đem Kha Vũ trị hết bệnh, hẳn mới có thể tìm được cảm giác báo thù! Dĩ nhiên, nếu như Kha Vũ không giúp hẳn kiếm tiền, hẳn sẽ không hảo tâm tự bỏ tiền ra giúp tên kia đi khám bệnh.

Nghe được người này muốn dẫn mình đi bệnh viện, vẻ mặt Kha Vũ vẫn nhàn nhạt, cứ như cùng hẳn không quan hệ, ngược lại nhìn về phía Trịnh Hồng Nghiệp, có chút mập mờ hỏi: “Người có thể cử động được sao?”.

“Nói nhảm! Ta cũng không phải bị què!” Trịnh Hồng Nghiệp biết hẳn ám chỉ điều gì, mặc dù chân hẳn có chút nhuyển, nhưng chuyện như vậy sao có thể thừa nhận chứ!

Kha Vũ không nói gì, cười cười, coi như đã hiểu.

Suy nghĩ một chút, Trịnh Hồng Nghiệp lại hỏi: “Sao người không khẩn trương chút nào vậy?” Hẳn không biết tâm trạng khi bị mất ký ức như thế nào, nhưng khẳng định sẽ không giống như vị trước mắt này bình tĩnh như vậy.

“Thật ra cũng không phải không gấp...” Kha Vũ thông thả ung dung cúi đầu hớp miếng cháo, sau đó nói: “Cho dù có gấp, ta cũng không thể nhớ lại ngay lập tức, huống chi...” Hẳn không nói tiếp, mà có thâm ý khác nhìn Trịnh Hồng Nghiệp.

Trịnh Hồng Nghiệp cảm thấy chuyện càng ngày càng phát triển theo hướng không kiểm soát được.

Đến bệnh viện, bác sĩ thay Kha Vũ kiểm tra thân thể, xác định không có dị thường còn khôi phục rất nhanh. Về phần trí nhớ, Kha Vũ cũng có thể nhớ được mấy thứ linh tinh, bác sĩ tựa hồ rất hài lòng, nói đây là một khởi đầu tốt, bảo Trịnh Hồng Nghiệp tiếp tục dẫn hắn đi đến nơi trước kia bọn họ thường xuyên đi, làm một ít chuyện trước kia bọn họ thường xuyên làm.

Lúc nghe tới ‘Chuyện thường xuyên làm’, Kha Vũ mập mờ nhìn hướng người nào đó, khiến Trịnh Hồng Nghiệp bị một trận ác hàn.

Ra khỏi cửa lớn của bệnh viện, đèn hai bên đường từ từ sáng, Trịnh Hồng Nghiệp hỏi Kha Vũ, “Người không nhớ được chút chuyện nào trước kia sao?”

Kha Vũ không đáp, hỏi ngược lại: “Hiện tại nhớ cùng không nhớ có gì khác biệt không?”

“Đương nhiên là có! Chúng ta ——” Trịnh Hồng Nghiệp kêu một tiếng, nhưng nhìn đến vẻ mặt như xem trò hay của Kha Vũ, nên nuốt câu kể tiếp trở lại.

Kha Vũ rất hiểu lòng người, xem như không có chuyện gì xảy ra hỏi sang chuyện khác “Buổi tối ăn cái gì”.

Nếu như bình thường, Trịnh Hồng Nghiệp khẳng định sẽ đáp trả “Chỉ có biết ăn thôi, về nhà ăn mỳ đi!” Nhưng đã bị đề tài ban nãy ảnh hưởng nên không nói lời nào, lát sau hữu khí vô lực mà thốt được một câu “Trở về ăn mỳ”.

Kha Vũ cũng không có ý kiến gì, hai người sống vai trở về, Trịnh Hồng Nghiệp luôn luôn tiết kiệm nên không ngồi xe.

Nghĩ đến những lời mới vừa rồi của Kha Vũ, Trịnh Hồng Nghiệp có lỗi giác mình vừa “Tấy nảo” Kha Vũ. Mặc dù chưa tới trình độ hắn nói gì Kha Vũ cũng đều tin, nhưng hắn phỏng đoán, nếu như mình thêm mắm dặm muối vào quan hệ giữa bọn họ, Kha Vũ cũng không hoài nghi.

Kha Vũ nghiêng đầu nhìn nam nhân bên cạnh. Thật ra thì, cũng không phải hắn hoàn toàn không nhớ được. Cùng Trịnh Hồng Nghiệp bán tẩm che nắng nhiều ngày như vậy, hắn càng thêm khẳng định mình trước kia không phải là cái dạng sĩ nhục này, hắn còn nhớ mình có một chiếc xe thể thao màu vàng sáng bóng, nhưng mà xe đang ở đâu thì không nhớ rõ, khi cùng Trịnh Hồng Nghiệp lên giường, hắn cũng có thể nhớ lại hình ảnh lúc trước khi bọn họ ân ái, ừ, vừa hương diễm vừa kích thích.

Hắn có thể khẳng định mình cùng người nam nhân này không phải là quan hệ bạn bè bình thường, nhưng đúng như theo lời Trịnh Hồng Nghiệp nói, bọn họ cũng không phải là tình nhân.

Cả hai đều cùng đắm chiều suy nghĩ, dọc đường đi không nói tiếng nào. Song khi bọn họ sắp về tới nhà, chuyện không tưởng đã xảy ra.

“Derek!” Không biết từ nơi nào nhảy ra một người thanh niên, kêu lên một tiếng liền bổ nhào đến bên người Kha Vũ.

Kha Vũ sửng sốt một chút, bất quá cũng không làm ra phản ứng gì quá lớn, hắn nhú nhú mày, mà ở bên cạnh Trịnh Hồng Nghiệp đã bị dọa sắp mất hồn.

Định thần nhìn lại, một nam nhân tuổi còn trẻ đang ôm eo Kha Vũ, đầu đặt trên ngực hắn mà cọ a cọ, bộ dáng thân mật cứ như thể tìm thấy người thân thất lạc đã nhiều năm á. Dĩ nhiên, Trịnh Chậm Nghiệp* không cảm thấy vị thân nhân này của Kha Vũ chỉ đơn giản tới tìm hắn như vậy, bất quá cái gì mà “Đề gì đó đó” là đang gọi Kha vũ sao?

[* Trịnh Hồng Nghiệp

Trịnh Chậm Nghiệp

Khác nhau có nét đầu của chữ chính giữa hà các bạn (^_~)]

Hiển nhiên Kha Vũ cũng không nhận thức được người trước mắt này, cũng không biết Derek là tên tiếng anh của hắn. Hắn vẻ mặt mờ mịt ngẩng đầu nhìn hướng Trịnh Hồng Nghiệp, như đang hỏi: ai vậy?

Ta làm sao biết a! Trịnh Hồng Nghiệp ở trong lòng mắng một câu.

“Tìm thấy người thật là tốt, sao người không nhận điện thoại của ta? Đến nhà của người thì không có ai, bar người hay đi thì cũng không thấy người đến, người thật sự muốn tránh mặt ta sao?” Nam nha trẻ tuổi nghẹn ngào nói liên tục, dường như đang kể khổ đồng thời lại như làm nũng.

Kha Vũ nhú nhú mày, không nói gì.

Mà khi nam nhân kia ngừng đầu nói chuyện, Trịnh Hồng Nghiệp mới nhìn rõ hắn, vóc người cũng thanh tú, da mặt non mịn tưởng có thể bấm nổi ra nước, chẳng qua người kia có dáng vẻ giống các cô gái quá khiến hắn có chút chịu không được. Nhìn kỹ chút, phát hiện Kha Vũ bị ôm đến bây giờ cũng không có đẩy đổi phương ra, hai người ôm ôm ấp ấp hết một đôi “Cầu Nam Nam” chường mắt y như nhau.

Không nhiều nghĩ, tay của hắn so với đại não phản ứng nhanh hơn, tiến lên nắm lấy tay Kha Vũ kéo về phía sau, liếc nhìn nam nhân trẻ tuổi kia hỏi: “Người là ai?”

Người kia nhìn chằm chằm hắn hỏi ngược lại: “Người là ai?”

“Ta...” Trịnh Hồng Nghiệp thật không biết phải giới thiệu mình như thế nào.

Bất quá người ta cũng không còn để ý đến hắn, thanh niên kia nhìn Kha Vũ phía sau hắn, vẻ mặt lo lắng nói: “Derek, người đừng có không để ý tới ta, ta biết lần trước là ta không đúng, ta cùng người kia chẳng qua chỉ là vui đùa mà thôi, người mới là người ta yêu a!”

Lời này vừa nói ra, cho dù người ngu cũng hiểu. Trịnh Hồng Nghiệp bưng tỉnh đại ngộ, nguyên lai vị này là tình nhân cũ của Kha Vũ, còn cho hắn đội nón xanh, nhìn tình hình này, xem như mọi chuyện đã xong.

Trịnh Hồng Nghiệp theo bản năng quay đầu lại, chỉ thấy Kha Vũ khẽ nhú mày, giống như là đang suy tư về độ tin cậy trong lời nói của người thanh niên này.

“Derek——” thấy Kha Vũ không lên tiếng, nam nhân làm ra vẻ muốn đi qua.

Trịnh Hồng Nghiệp tiến lên, che trước mặt hắn, có chút phong thái của lưu manh đang muốn trấn lột.

Bất quá đối phương căn bản không đem hắn để vào trong mắt, liếc hắn một cái, đưa tay tới đẩy ra.

“Tránh ra, chuyện của ta cùng hắn không tới phiên người nhúng tay vào!”

“Sao lại không?” Trịnh Hồng Nghiệp như tảng đá đứng yên tại chỗ. Thanh niên này cùng Kha Vũ trước kia nảy sinh chuyện gì, hắn không quan tâm cũng không muốn quản, nhưng hiện tại hắn không ưa nổi bộ dáng không xem ai ra gì của người kia.

Lúc này Kha Vũ vẫn trầm mặc cuối cùng cũng mở miệng: “Người có nhận lầm người không?”

Người thanh niên kia cùng Trịnh Hồng Nghiệp đồng thời sửng sốt.

“Người đang nói đùa cái gì vậy?” Về mặt người kia trở nên đáng thương, “Cho dù người giận ta, cũng không cần nói đùa kiểu này chứ?”

Kha Vũ không nói gì, nhìn Trịnh Hồng Nghiệp một cái.

Cái nhìn kia tựa hồ mang loại đặc ý đặc thù, Trịnh Hồng Nghiệp không nghĩ nhiều, cũng không dám suy đoán điều gì. Hắn khoát tay với nam nhân trẻ tuổi kia, “Được rồi, được rồi, ai mà có thời gian nói giỡn chứ, ý của hắn không phải rất rõ rồi sao, tình huống như thế nào người còn nhìn không ra hả?” Cũng đã cảm sùng cho người ta rồi, còn muốn diễn vở mối tình đau khổ.

Thanh niên kia nhìn hắn một cái, lại nhìn Kha Vũ một chút, tầm mắt ở giữa hai người qua lại mấy lần, vốn không nghĩ đến phương diện kia, cho đến lúc Trịnh Hồng Nghiệp nói mới bừng tỉnh đại ngộ.

“Các người ——” thanh âm cất cao, nhìn Trịnh Hồng Nghiệp, vẻ mặt khó có thể tin.

“Làm sao?” Trịnh Hồng Nghiệp lông mày ngửng lên, có chút khoái cảm đang bắt nạt người ta.

“Hừ!” Thanh niên giống như nghe được chuyện đáng cười mà bật ra tiếng mỉa mai, chằm chọc nhìn Trịnh Hồng Nghiệp, sau đó nhìn Kha Vũ nói: “Người đổi khẩu vị khi nào vậy? Loại đàn ông vừa xấu vừa già này mà người cũng nuốt được sao?”

Fắt! Trịnh Hồng Nghiệp nổi giận rồi, cho dù hắn không phủ nhận mình vừa già vừa xấu, nhưng lời này từ miệng tên ẻo lả này nói ra, chính là sự sỉ nhục đối với hắn.

Tiểu tử ngươi hôm nay may mắn gặp lúc lão tử đã chậu vàng rửa tay, nếu không hiện tại phải thấy máu!

Kèm chế lửa giận trong lòng, Trịnh Hồng Nghiệp cuộn cuộn tay áo, đang định hảo hảo dạy dỗ người trước mắt một chút, Kha Trạch* đột nhiên tiến lên khoát vai hắn.

[* Kha Vũ

Kha Trạch, trạch trong từ trạch nam hay trạch nữ đó, chỉ những người không thích ra ngoài ru rú ở nhà á mà... Còn ý nữa là gì mỗi người tự hiểu ha]

Đây rõ ràng đang nói cho người khác biết quan hệ của bọn họ, hơn nữa còn giống như sợ không đủ thuyết phục, hắn dùng ngón tay miết hai cái lên mặt Trịnh Hồng Nghiệp, sau đó nghiêng đầu ghé vào lỗ tai người bên cạnh mỉm cười nói: “Được rồi, đừng nóng giận mà, ta hiện tại chỉ có mình ngươi thôi.”

Chỉ hai câu ngắn ngủi, đã bao hàm thâm tình, sủng nịch, mập mờ, lúc này không chỉ có một bên “Tiền nhiệm” bị sợ hãi, cả vị “Tân hoan” là Trịnh Hồng Nghiệp đây cũng bị dọa, mặc dù cả người đều nổi da gà, nhưng trong lòng vẫn bội phục khả năng diễn xuất của Kha Vũ.

“Ngươi, các ngươi...” Nam nhân trẻ tuổi kia có chút thổ hổn hổn mà nhìn bọn họ, cuối cùng quay người lại, trước khi đi lưu lại một câu: “Thật ghê tởm”.

Đừng nói hắn cảm thấy ghê tởm, Trịnh Hồng Nghiệp cũng cảm thấy gớm. Loại hành động cùng lời nói buồn nôn này khi trên người hắn đúng là khiến nhân thần phẫn nộ mà. Nhìn thân ảnh người kia càng ngày càng xa, hắn hỏi một câu: “Ngươi có cần thiết phải diễn màn kịch mắc ói như vậy không?”

Kha Vũ “Ân” một tiếng, trả lời, “Ta không có diễn a.”

Trịnh Hồng Nghiệp sửng sốt, quay đầu lại.

Kha Vũ nhìn hắn mỉm cười, trên mặt không có chút chột dạ. Muốn nói biến hóa lớn nhất khi Kha Vũ mất trí nhớ, đại khái chính là không hề tiểu lý tàng đao nữa.

Bị hắn nhìn chằm chằm như thế có chút không tự nhiên, Trịnh Hồng Nghiệp ngoảnh mặt sang chỗ khác, suy nghĩ một lát không nhận được liền hỏi: “Ngươi có nghĩ rằng ngươi và người kia thật sự là tình nhân không?”

“Hử?”

“Đúng vậy, tình chưa dứt, tiền duyên tiếp tục a”.

Kha Vũ phì cười, ôm lấy thắt lưng Trịnh Hồng Nghiệp nói: “Ta với ngươi đang ở cùng một chỗ, còn tiền duyên gì nữa chứ?”

Trịnh Hồng Nghiệp nghe xong bỗng thấy trong lòng trống rỗng, “Làm sao ngươi biết ta không gạt ngươi?”

Lúc này Kha Vũ không trả lời ngay như lần trước, sau khi suy nghĩ mới nói: “Cảm giác.”

“Cảm giác gì?” Trịnh Hồng Nghiệp hỏi tiếp, trong lòng vẫn còn mấy phần chờ mong. Nếu Kha Vũ có thể nói ra vài câu cảm động nào đó, cũng sẽ cho hắn có chút cảm giác ưu việt.

Kết quả Kha Vũ nhìn hắn cười cười, sát vào bên tai hắn thầm thì: “Là cảm giác rục rịch góc đầu dậy a”.

Quả nhiên, hắn không nên ôm mong đợi đối với người này, tuyệt đối không.

Bất quá lúc Trịnh Hồng Nghiệp ở trong lòng tự chửi mình quá ngây thơ, Kha Vũ bổ sung một câu: “Ta thích ngươi”.

Trịnh Hồng Nghiệp trừng mắt, trong tích tắc cảm thấy trong lòng có một loại cảm xúc không hiểu được đang đánh trống reo hò. Nói khó nghe một chút, giống như trước cao trào có hàng tỷ tình trùng đang kêu gào muốn được giải phóng, còn giải thích bình thường, chính là xuân tâm nảy mầm a. [Clover: ẹc, cảm giác gì kinh dị (-_-)]

Sống hơn ba mươi năm, người nói thích hần chỉ có mấy em trong bar, nhưng phải nhìn tiền chi ra là bao nhiêu, vậy mà Kha Vũ nói thích hần, nếu không phải đây là nói đùa, thì hần cũng không tìm ra lý do nào khác. Trước đây không lâu, hần nhớ rõ Kha Vũ không chỉ chán ghét còn khinh miệt hần, hiện tại người kia vẫn đang đứng trước mặt hần, dùng vẻ mặt chân thành nói thích mình, Trịnh Hồng Nghiệp càng nghĩ càng cảm thấy không đúng sự thật.

Hần có cảm giác bản thân đang tự mua dây buộc mình, bắt đầu hoài nghi có phải hay không đã quyết định sai lầm.

Vừa nghĩ đến đó, đột nhiên tay bị nắm lấy. Hần ngẩng đầu lên, Kha Vũ cầm tay hần quơ quơ, giống như đang khích lệ. "Đi thôi, về nhà."

Nhìn nụ cười của người kia, Trịnh Hồng Nghiệp cảm thấy trong lòng rất khó chịu. Người phía trước chính là Kha Vũ, nhưng hần không có trí nhớ, nếu nói hần không phải là Kha Vũ, vậy cũng không đúng, thậm chí trong nháy mắt, Trịnh Hồng Nghiệp nghĩ nếu như từ đầu Kha Vũ đã như thế, bọn họ có thể... có thể ra sao hần cũng không chắc chắn nữa.

Bản thân cũng không ngờ Kha Vũ lại nói thích hần, nhưng với tình cảnh hai người thì nói thích vẫn chưa đủ. Hần thừa nhận, mình đã quen có người này bên cạnh, ngoại trừ cả hai đều là nam, thì cuộc sống của bọn họ không khác vợ chồng là mấy, chuyện nên làm cũng làm, mà chuyện không nên làm cũng đã làm.

Nhưng thời gian càng lâu, hần lại càng lo lắng, vạn nhất ngày nào đó Kha Vũ đột nhiên nhớ lại tất cả, nói xui xẻo một chút, khi bọn họ đang ở thời điểm kia mà... Quả thật không thể tưởng tượng nổi mà! [Baoabo: ý anh là lúc hai người đang cùng nhau vận động đó]

Trịnh Hồng Nghiệp một đường khổ não, đôi khi Kha Vũ đi ở bên cạnh liếc hần một cái, thỉnh thoảng hai người bốn mắt giao nhau, Trịnh Hồng Nghiệp liền quay mặt chỗ khác.

Một bầu không khí mập mờ tràn ngập.

Cho đến khi cả hai đã về tới dưới sân khu nhà trọ, một đám người từ xa đi về phía cả hai. Sau khi nhìn rõ đối phương là ai, Trịnh Hồng Nghiệp mặt liền biến sắc, thấp giọng nói: "Hồng rồi".

"Sao vậy?" Thấy hần đột nhiên dừng lại, Kha Vũ nghi ngờ hỏi, sau đó cũng thấy những người kia với sắc mặt bất thiện, rõ ràng đang hướng về phía bọn họ, hoặc nói là hướng về phía Trịnh Hồng Nghiệp đi tới.

"Người biết bọn họ?"

Trịnh Hồng Nghiệp nhíu nhíu mày. Thay vì nói là biết, chẳng bằng nói đã từng đụng qua.

Thời điểm còn lẩn lộn ngoài giang hồ, thường xuyên cùng người khác tranh giành địa bàn, nên xung đột thường xảy ra, mặc dù hần không phải là đại ca lên đài cùng người ta đàm phán, nhưng đàn em bên dưới đánh nhau hần vẫn phải ra mặt, mặc dù coi như là ân oán giang hồ, song có đôi khi cũng có thể biến thành ân oán cá nhân, tỷ như cái tên đầu trọc đang tới kia kia.

Không biết bây giờ chạy còn kịp không ta? Đang lúc Trịnh Hồng Nghiệp đang do dự, đối phương đã trước một bước.

"Trịnh Hồng Nghiệp!" Tên đầu trọc cầm đầu hô to một tiếng, đầu đã bóng loáng lại thêm cái vẻ mặt hung thần ác sát đó rất có lực chấn nhiếp. Mấy tháng trước, tóc của hần vẫn mượt rượt dày cui cả lớp, chẳng qua sau một trận hỗn chiến, bị một tên đập vỡ đầu, thật ra mà nói cũng không phải chuyện lớn lao gì, vấn đề ở đây chính là nơi bị đánh lên sẹo tóc không mọc được, mà người đánh hần lại chính là... Trịnh Hồng Nghiệp.

"Tiểu tử ngươi làm con rùa rút đầu lẩn đông trốn tây lâu như vậy, hôm nay rốt cục cũng bị lão tử bắt được!" Đi tới đứng trước mặt cừu nhân, đầu trọc nghiêng răng nghiêng lợi nhìn chằm chằm Trịnh Hồng Nghiệp.

Trịnh Hồng Nghiệp gãi gãi mặt, trào phúng nói: "Ta mỗi ngày đều ra ngoài buổi sáng khuya về nhà ngủ, làm việc hay nghỉ ngơi đều bình thường, bất quá người nói xem trốn chỗ nào?"

"Mẹ nó cái bản mặt cợt nhả của ngươi! Lão tử hôm nay tìm ngươi để tính sổ, không phé một cái cánh tay, lão tử sau này sẽ không đi nữa mà lẩn trên đường!"

Quá dễ bị khiêu khích. Trịnh Hồng Nghiệp ở trong lòng nói thầm, nhưng trên mặt vẫn là cười hì hì nói: “Ta nói, đánh nhau bị thương là chuyện bình thường, tóc không mọc nữa, đó cũng là chuyện chẳng đáng gì, hơn nữa bộ dáng trọc đầu của người thoát nhìn không phong nhã sao! So với lúc người có tóc nhìn có cá tính hơn nhiều —— “

“Phóng con mẹ nó cái rắm nhà ngươi!” Đầu trọc thở hổn hển rống lên, “Dám nói với ta cái kiểu khốn đó, Lão Tử hôm nay đem mao trên mao dưới của ngươi nhổ sạch sẽ, để coi con mẹ nó ngươi đẹp trai cỡ nào!”

“Không nghiêm trọng như thế chứ?” Hướng bên cạnh ngăn Kha Vũ đang muốn tiến lên, Trịnh Hồng Nghiệp thu hồi khuôn mặt tươi cười nói: “Chuyện này cũng đã qua lâu rồi, ta đã sớm rửa tay gác kiếm —— “

“Chậu vàng rửa tay?” Đầu trọc nhìn Trịnh Hồng Nghiệp cùng Kha Vũ phía sau hắn, ngửa đầu cười ha hả, “Xem ra người đang sống cùng tên mặt trắng ốm yếu kia sao?”

Nghe hắn nói như vậy, Kha Vũ mặt không chút thay đổi nhìn Trịnh Hồng Nghiệp một cái. Ánh mắt thật giống như đang hỏi: người không phải nói trước kia chúng ta bán tằm che nắng đấy sao?

Trịnh Hồng Nghiệp chột dạ không nhìn hắn, hỏi người trước mắt: “Thật không thể thương lượng một chút sao?”

“Người đưa đầu ra cho Lão Tử lấy gạch đập một cái rồi thương lượng!” Đầu trọc kêu gào. Sau đó từ phía sau hắn có người nói một câu: “Họ Trịnh, người rút chân khỏi giang hồ, không phải là vì tên mặt trắng phía sau chứ? Ta không nhớ được vị này a?”

“Chán quá nên đổi khẩu vị!”

“Nói không chừng ‘làm’ nam nhân một hồi thì nghiện luôn, tao nghe nói nam nhân cũng dâm dăng không kém nữ nhân đâu a!” Đầu trọc nói xong cùng hai tiểu đệ phía sau cười khà ồ.

Trịnh Hồng Nghiệp trong lòng có chút chột dạ, không dám quay đầu nhìn lại mặt Kha Vũ.

Không muốn cùng địch nhân tiếp tục nói nhảm nữa, bưng đầu trọc lấy ra vũ khí đã sớm chuẩn bị sẵn, mỗi người cầm trên tay một thanh nhôm dài, “Khuông khuông” hai cái.

Chung quanh vốn vẫn còn vài người đi đường đứng xem náo nhiệt, vừa thấy trận chiến sắp diễn ra toàn bộ liền bị dọa chạy mất.

Trịnh Hồng Nghiệp hiểu rõ bọn họ lúc này muốn chạy đã không còn kịp nữa rồi, liền bắt đầu cân nhắc tình thế, đối phương có ba người, so với mình nhiều hơn. Hắn nghĩ thầm một chặp hai luôn cũng không thành vấn đề, nhưng Kha Vũ cũng có bản lĩnh, hắn đã được tận tay lãnh giáo qua trong lần đầu tiên gặp mặt rồi.

Đang lúc hắn nghĩ, đối phương có người đã giơ gậy xông lại. Trịnh Hồng Nghiệp liền hướng bên cạnh nhanh chóng tránh đi, nhưng vừa quay đầu lại phía sau thấy Kha Vũ giống như mọc đầu nhân đứng yên tại chỗ, cũng xem như không biết có người đang xách gậy muốn đập mình, hắn theo bản năng nhào tới, trên bả vai bị đập một cái.

“Úi da, con mẹ nó chứ!” Trịnh Hồng Nghiệp kêu một tiếng.

Kha Vũ ngẩn ra, giơ chân lên hướng tên đánh Trịnh Hồng Nghiệp đá tới, người nọ hoàn toàn không nghĩ một cước này mạnh như vậy, hét thảm một tiếng, bay ra sau, rơi xuống đất cả người thành hình chữ đại nằm bất động.

“Không sao chứ?” Kha Vũ đỡ lấy Trịnh Hồng Nghiệp hỏi.

“Con mẹ nó ngươi làm sao không chịu trốn?” Trịnh vừa tức vừa đau mắt, “Đừng có nói với ta là ngay cả đánh lộn như thế nào ngươi cũng quên nga! Lần trước lúc đánh ta ngươi cũng không nương tay mà!”

Kha Vũ nhăn mày lại, “Ta đánh ngươi?”

Trịnh Hồng Nghiệp cảm thấy giống như chỉ có mình đang bị đũa đánh, nhưng hiện tại cũng không phải thời điểm tranh luận chuyện này.

“Con mẹ nó các người còn ở đó mà tâm tình sao?” Nhóm đầu trọc tiến lên, trừ tên đang gục trên mặt đất kia, thì cả hai cùng nhau lao đến.

Bả vai mặc dù đau, nhưng Trịnh Hồng Nghiệp cảm thấy một chọi một không thành vấn đề, cắn răng bày ra tư thế chuẩn bị cùng tên đầu trọc đang cầm cây gậy nhôm kia quyết tử chiến một trận, đột nhiên trước mắt tối sầm, Kha Vũ đã trước một bước che ở trước mặt hắn.

Trơ mắt nhìn cây nhôm đánh xuống trên đầu Kha Vũ, vậy mà tên gốc tử kia cứ như người máy cũng không tránh qua —— Trịnh Hồng Nghiệp tỉnh lại, trong lòng đột nhiên nảy lên một trận chua xót. Hắn nghĩ, lời Kha Vũ nói có thể là thật, chỉ sợ không phải một chút, mà chính hắn, có lẽ cũng đã sớm không còn một chút nữa rồi.

Vài giây sau, đợi Trịnh Hồng Nghiệp lấy lại tinh thần, không chỉ tên cầm đầu, mà cả tên đàn em còn lại cũng bị Kha Vũ đánh gục trên đất.

Kha Vũ cầm lấy gậy nhôm của đối phương hướng trên người tên đầu trọc ra sức đánh, tên kia bị đánh đến ôm đầu khóc thét kêu cha gọi mẹ.

Nhìn máu trên trán Kha Vũ, Trịnh Hồng Nghiệp cả kinh, rốt cục cũng phản ứng kịp xông lên kéo hắn ra.

“Đủ rồi! Đừng đánh! Đánh nữa thì không chỉ là chuyện đầu tóc không đâu!” Hắn kéo tay Kha Vũ lui về sau mấy bước.

Nhưng mà dù đã dừng lại rồi, nhưng Kha Vũ giống như không nghe thấy lời hắn nói, về mặt tối tăm ngó chừng tên thanh niên trọc đầu đang nằm trên mặt đất nước mắt nước mũi tèm nhem.

Trịnh Hồng Nghiệp bị dọa sợ, “Kha Vũ?” Nhưng liên tiếp kêu mấy tiếng, nam nhân đều không có phản ứng.

“Làm càn a! Vết thương cũ chưa lành lại muốn lĩnh sẹo nữa sao, chẳng lẽ bị đánh cho thành thằng gỗ luôn rồi sao?” Trịnh Hồng Nghiệp gấp đến độ xoay vòng quanh Kha Vũ, muốn tìm chỗ không ổn lại nhìn đến đồng tử của hắn.

Đang chuẩn bị lôi kéo hắn đến bệnh viện, đột nhiên Kha Vũ lấy lại tinh thần, mặt không đổi sắc nhìn hắn nói: “Ta không sao.”

Trịnh Hồng Nghiệp nhú chặt mi nhìn hắn, “Thật không có chuyện gì?”

Kha Vũ gạt đầu, sau đó giống như để cho hắn an tâm liền cười cười, giây tiếp theo đã bị Trịnh Hồng Nghiệp ôm cổ.

“Con mẹ nó ngươi làm ta sợ muốn chết!” Hai tay hắn gắt gao ghì chặt Kha Vũ, nghiêng răng nghiêng lợi mắng.

Kha Vũ ngậy ngẩn cả người, rồi mới kịp phản ứng, giống như để trấn an dùng tay vỗ nhẹ vào trên lưng đối phương.

“Ngươi tưởng đầu mình là trái dưa hấu sao! Còn chui bên dưới cây nhôm!” Trịnh Hồng Nghiệp chột buông hắn ra, rống lên một tiếng, “Con mẹ nó ngươi muốn liều mạng hả?” So với hắn năm đó còn liều hơn.

Kha Vũ nhìn hắn một chút, sau đó khẽ mỉm cười, vỗ vỗ bờ vai của hắn nói: “Tốt lắm, ta đây không có chuyện gì a.”

“Mặt máu me tùm lum mà nói không có chuyện gì sao!” Trịnh Hồng Nghiệp cũng không biết nên khóc hay cười, bất quá nhìn bộ dạng Kha Vũ có vẻ không nghiêm trọng lắm, hắn thở phào nhẹ nhõm, nói câu “Tóm lại không có chuyện gì là tốt rồi”, liền lôi kéo Kha Vũ rời khỏi hiện trường, oán giận hắn làm loạn quá đáng.

“Người khác đỡ bằng tay, tiểu tử ngươi lại dùng đầu a!”

Kha Vũ đi theo phía sau hắn, nhìn bóng lưng Trịnh Hồng Nghiệp, lại liếc nhìn bàn tay hai người đang nắm lại cùng một chỗ, nhất thời như có điều suy nghĩ.

Trịnh Hồng Nghiệp vẫn còn tiếp tục nhắc đi nhắc lại, “May mà đó chỉ là gậy nhôm, vạn nhất đó là một cây dao bổ dưa hấu thì sao...”

“Ngươi lo lắng cho ta sao?” Kha Vũ đột nhiên hỏi một câu.

Trịnh Hồng Nghiệp thân thể khẽ cứng, chột xoay người hất tay hắn ra.

“Ta lo lắng đầu người nở hoa, bắt ta phải giải quyết hậu quả!”

Nhìn hấn vẻ mặt không được tự nhiên, Kha Vũ nhếch lên khóe miệng cười cười, tiếp theo sờ sờ phần bị đánh rách da nơi thái dương, cúi đầu nhìn ngón tay dính máu.

Vết thương này cũng không tính là nghiêm trọng quá, hơn nữa, hấn còn phải cảm tạ lần bị đánh này.

7. Chương 7

Không hiểu sao mình mất trí nhớ, cũng không hiểu sao tự nhiên lại khôi phục.

Kha Vũ cảm thấy đây chính là trò đùa của lão thiên gia, chẳng qua khi trò chơi kết thúc, làm sao thu dọn cục diện mới chính là vấn đề.

Trí nhớ khôi phục, hấn đối với những chuyện mình đã làm lúc trước bắt đầu có chút mờ mịt, tỷ như Trịnh Hồng Nghiệp đang ở trước mắt hấn, từ một người xa lạ biến thành một người thân quen, điều này làm cho hấn không kịp ứng phó.

Cả hai đều mang thương tích, Trịnh Hồng Nghiệp mua mấy quả trứng gà, luộc chín rồi bọc lại trong miếng vải để Kha Vũ giúp hấn lặn ở vai, còn trán Kha Vũ chỉ bị đánh rách một miếng da nên vết thương cũng không tính là trầm trọng, nhưng vai Trịnh Hồng Nghiệp lại bị nguyên cây gậy đập vào nên dĩ nhiên nặng hơn nhiều.

“Aaa —— nhẹ chút, nhẹ chút!” Trịnh Hồng Nghiệp ngồi trên giường đưa lưng về phía Kha Vũ, đau muốn nổ đom đóm mắt.

Kha Vũ nhìn vết bầm to tướng trên vai đối phương, lực đạo tự nhiên nhẹ lại. Người này vì hấn mà bị đánh như vậy, hấn có chút ngoài ý muốn, bởi quan hệ của cả hai một ngày trước khi hấn bị mất trí còn sắc mùi thuốc súng.

Cúi đầu quan sát nam nhân trước mắt, mặc dù đã cùng đối phương sống chung đã nhiều ngày, nhưng hiện tại hấn mới là một “Kha Vũ chân chính” mà quan sát Trịnh Hồng Nghiệp. Bất quá, cũng thật không tìm được điểm tốt gì của đối phương.

“Này! Người đừng có chườm mãi ở một chỗ, muốn làm bỏng chết ta à!” Trịnh Hồng Nghiệp quay đầu nhìn hấn nhe răng nói.

Kha Vũ ở trong lòng đánh cái thở dài, thật là một người thô tục, toàn thân cao thấp tìm không ra được ưu điểm gì, cố gắng mà nói, thì chỉ có cái mỏng không tệ!

Trí nhớ bị mất trước kia đã được khôi phục, mà những chuyện sau khi đã bị mất trí nhớ hấn cũng không có quên, nhớ bộ dạng Trịnh Hồng Nghiệp lúc nằm lỳ ở trên giường lắc lắc quơ quơ cái mỏng, Kha Vũ liền nuốt nuốt nước miếng.

Vừa nghĩ đến nam nhân tao hóa này, vừa lo lắng kế tiếp phải làm gì bây giờ, hấn cũng cảm thấy mình càng ngày càng hoang dã vô độ. Giúp Trịnh Hồng Nghiệp xử lý tốt vết thương trên vai xong, liền chủ động nói muốn đi mua bữa tối.

Ra bên ngoài, trước tiên hấn đi mua gói thuốc, không có Trịnh Hồng Nghiệp ở bên, mới có thể nghiêm túc mà nghĩ thử xem kế tiếp sẽ làm gì.

Thật ra đáp án cũng đơn giản thôi, chỉ có: một nói thật, hai là nói dối.

Nếu như bây giờ trở về nói hết cho Trịnh Hồng Nghiệp những gì hấn đang nghĩ, không cần đoán cũng có thể tưởng tượng ra phản ứng của người kia.

Chuyện có thể đoán trước kết quả rất không có ý nghĩa, cho nên, hấn lựa cách thứ hai đi.

Sau đó hấn đi đến buồng điện thoại công cộng gọi về công ty, bởi vì lịch sử hấn đột nhiên biến mất chạy đi du lịch diễn ra rất nhiều lần, nên các đồng nghiệp cũng tập mãi thành thói quen, chẳng qua lần này không liên lạc lâu như vậy, làm cho người kia thiếu chút gọi điện báo cảnh sát, đối phương giống như trước mừng hấn một trận, sau đó liên tục nguyên rửa lần sau chết bên ngoài luôn đi!

Kha Vũ cảm thấy người kia mắng rất đúng, lúc này hắn coi như đang nhận giáo huấn.

Nói chuyện điện thoại xong, thì đi siêu thị mua chút thức ăn và một tá bia. Mấy ngày qua chỉ ăn toàn mì trộn tỏi Trịnh Hồng Nghiệp làm, vị giác đã muốn tê liệt.

Mua đồ xong, rất tự nhiên đi về chỗ Trịnh Hồng Nghiệp. Thói quen thật đáng sợ, chỉ qua có mấy ngày, hắn đã cảm thấy về nhà của Trịnh Hồng Nghiệp còn có cảm giác thân thiết hơn cả nhà mình.

Vừa tới cửa, đã thấy ai kia chỉ mặc độc cái quần tà lỏn sắc sỡ kinh điển, chạy nhanh tới đoạt lấy cái túi trên tay Kha Vũ mở ra nhìn.

“Người mua nhiều như vậy làm cái gì? Đây là cái gì đây?” Nhìn cái hóa đơn dài ngoằng kia, mà lòng hắn như đang rỉ máu. “Sao lại mắc như vậy a? Người đứng là cái đồ bại gia chi tử mà...” Sau đó lục ra được một hộp bao cao su!

“Người mua cái này làm gì a?” Từ trong túi lôi ra một hộp mũ siêu mỏng, hắn giơ lên, xoay người hỏi Kha Vũ đang ngồi trên ghế salon.

“Dùng a.” Kha Vũ cười trả lời, sau đó dùng vẻ mặt bình tĩnh đại ngộ nói: “Đúng rồi, người không thích mang mũ khi làm, vậy đợi ta chuẩn bị cho chỗ đó của người nói lỏng ra là được rồi!”

Trịnh Hồng Nghiệp thiếu chút nữa phun ra một búng máu, đem hộp mũ ném vào đối phương. “Khốn kiếp!”

Kha Vũ bật cười lớn. Quả nhiên, như vậy tương đối thú vị hơn nhiều.

Những ngày tiếp theo, Trịnh Hồng Nghiệp hoàn toàn không phát hiện chuyện Kha Vũ đã khôi phục trí nhớ, vẫn giống như trước kia sai bảo hắn đủ chuyện nào là châm thuốc, xuống lầu bỏ rác hay là bưng nước rửa chân vân vân.

Ngược lại, Kha Vũ giống như đang hưởng thụ sự nhọc từ những “Việc nặng nhọc” này hơn trước kia.

Chờ Kha Vũ mang rác bỏ trở về Trịnh Hồng Nghiệp đang ngồi trước bàn, hình như đang làm thí nghiệm hóa học gì đó, bày đủ thứ chai lọ lọ lọ, mà điều chế các loại chất lỏng màu sắc khác nhau.

“Người đang làm cái gì vậy?”

“Điều chế hương liệu tinh.” Trịnh Hồng Nghiệp cũng không quay đầu lại mà trả lời, híp mắt nhìn vạch khắc trên ống nghiệm, lại nhìn bên trong cốc chịu nhiệt tựa như đang nghiên cứu một loại vi-rút nào đó. Mắt thấy hắn cầm bình chất lỏng màu xanh biếc nhỏ ba giọt vào trong bình xanh đậm, làm “Bùm” một tiếng bốc lên một mù sương xanh!

Kha Vũ thật muốn bóp chết lão nam nhân này! Mới an phận được có hai ngày, vết thương trên vai vừa tốt một chút lại bắt đầu làm bừa. Chỉ trời mới biết những thứ được gọi là “Hương liệu tinh” kia bên trong rốt cuộc là cái gì, kể từ lần đầu tiên ngửi được cái mùi quỷ dị đó, ký ức đến tận bây giờ vẫn còn như in.

Bởi có thương tích trong người, nên cả hai đều tạm nghỉ công việc chào hàng, nhưng đến hôm nay Trịnh Hồng Nghiệp cảm thấy ngứa tay, bèn chuẩn bị bổ sung chút hàng để tái khai trương.

“Lần bán trước cũng không tệ, chúng ta lại được nghỉ ngơi lâu như vậy, nhất định phải cố gắng bán nhiều một chút.” Điều chế “Hương liệu tinh” xong, Trịnh Hồng Nghiệp nghiêm túc cầm cái bình quơ quơ.

Kha Vũ muốn trợn trắng mắt, đi tới đứng bên cạnh người kia nói: “Người không thể thành thành thật thật ở nhà đợi thêm mấy bữa sao?”

“Người thì biết cái gì! Làm như tiền từ trên trời rớt xuống hả? Hơn nữa ta cũng không phải lão bà người, ở nhà giặt đồ, nấu cơm chờ người về!” Trịnh Hồng Nghiệp mắng.

Kha Vũ không khỏi tự hỏi rốt cuộc người này có điểm nào tốt chứ, ngoại trừ cái mông ra. Bất quá, câu “Giặt quần áo, nấu cơm” nghe cũng có lý.

Đột nhiên Trịnh Hồng Nghiệp ngẩng đầu nhìn hắn nói: “Nếu hôm nay buôn bán khá khẩm, tối chúng ta đi ăn món nướng đi, kêu thêm hai cái chân gà ha!” Cười đến mức nhe cả hàm răng trắng.

Nhìn về mặt đối phương đang hưng chí bừng bừng lấy lòng mình, Kha Vũ hơi giật mình, sau cũng theo bản năng mà cười theo.

Cho dù chuyện này tốt hay xấu tạm thời không cần bàn đến, ít nhất trong khoảng thời gian mất trí nhớ này, cùng Trịnh Hồng Nghiệp ở chung một chỗ làm cho hắn cảm thấy rất hạnh phúc cho dù chỉ là những chuyện đơn giản, ngay cả ăn tối cũng cảm thấy rất vui vẻ.

Buổi sáng ngày thứ hai, Trịnh Hồng Nghiệp nói muốn đi nhập hàng, bảo Kha Vũ giữ nhà, chuẩn bị buổi tối bắt đầu làm việc.

Chờ người kia đi khỏi, Kha Vũ ra ngoài gọi điện cho một người bạn làm ăn chung, đem tình huống của Trịnh Hồng Nghiệp đơn giản kể lại, giúp hắn an bài một công việc thích hợp, thoải mái một chút, lại có đãi ngộ cao, bất quá đừng cho Trịnh Hồng Nghiệp biết đây là ý của hắn. Người kia sáng khoái đáp ứng, còn hỏi đối phương là ai mà lại được hắn tận tình như vậy?

Kha Vũ cười cười, không nói gì.

Lúc tối, khi Trịnh Hồng Nghiệp trở lại, nói rằng buổi trưa có cuộc gọi bảo hắn đến công ty phỏng vấn, mặc dù không nhớ mình có hưởng ứng lệnh chiêu mộ ở công ty đó hay không, nhưng dù sao cũng tiện đường nên cũng đi thử.

Kết quả như thế nào Kha Vũ tự nhiên đã sớm đoán được, rất thành tâm nói chúc mừng Trịnh Hồng Nghiệp, hắn còn đề nghị ăn mừng một phen, chẳng qua nghĩa của chữ “Ăn mừng” mà hắn nói lại khác quá xa so với nghĩa mà Trịnh Hồng Nghiệp hiểu được —

Ngồi trong lòng Kha Vũ đưa lưng về phía đối phương, Trịnh Hồng Nghiệp mở rộng hai chân, ngẩng đầu ra sau thở hổn hển.

Kha Vũ dùng cái tay hạ lưu của hắn mà xoa nắn ngọn nguồn sưng lớn của đối phương, từ đỉnh một dòng chất lỏng trong suốt chảy xuống, như tổ cáo chủ nhân đã lâu không...

Cuối cùng Trịnh Hồng Nghiệp gầm nhẹ một tiếng trong cổ họng rồi bắn ra, tiếp theo cả người không còn chút khí lực mà ngồi trong lòng người kia mà nằng nề thở dốc.

Từ sau hôm Kha Vũ bị thương, hắn quyết định đối xử tốt với đối phương hơn, hiện tại hai người đang sống cùng nhau cũng không có cái gì không tốt, tuy rằng hắn cũng không phải ôn nhu như nước, nhưng có thể cạo đến trên giường, cũng coi như hắn đã “Nhẫn nhịn” lắm rồi.

“Thao con mẹ nó! Nhẹ chút! Đau —” đang suy nghĩ lung tung, đột nhiên cảm giác được ngón tay Kha Vũ đang đưa vào từ phía sau, Trịnh Hồng Nghiệp đỏ mặt, hai chân căng thẳng, cục huyết phía sau co rút lại.

Trong khi đó phía trên Kha Vũ đang gặm cắn cổ của hắn, nhưng động tác trên tay tuyệt không trì hoãn. Khuếch trương một hồi, cảm thấy cửa huyết mềm mại nóng ẩm đã có chút ẩm ướt, hắn rút ngón tay ra, kéo khóa cầm lấy dục vọng đã sớm vận sức chờ phát động.

Phân thân thô to trong nháy mắt được đưa đến trước lối vào giữa đùi Trịnh Hồng Nghiệp, khiến hắn cảm thấy như có một cây thương đang hướng thẳng về phía cửa sau của chính mình.

“Không được!”

“Thả lỏng.” Kha Vũ một tay cố định đầu Trịnh Hồng Nghiệp về phía sau, hôn hắn để đối phương không thể thốt lên lời cự tuyệt, một tay cầm tính khí của chính mình đâm mạnh vào bên trong.

“Ahh! Không được! Lát nữa ta còn muốn đi ăn ngoài, còn cùng chủ quán nói chuyện.” Trịnh Hồng Nghiệp giãy giụa.

Kha Vũ cau mày, “Nơi này của ta làm sao đây?”

“Ách...” Cúi đầu liếc nhìn nam nhân đang chống đỡ huynh đệ giữa hai chân, Trịnh Hồng Nghiệp sắc mặt nặng nề, giống như bác sĩ đang nói cùng với người nhà bệnh nhân bị bệnh nan y đưa ra đề nghị, “Người vào toilet tự giải quyết đi, ta đợi.”

Kha Vũ nhú mào, nheo mắt theo dõi hần. Ăn no liền mắng đầu bếp, xem ra mình đối với lão nam nhân này đã quá khách khí.

Bị hần nhìn đến da đầu đều run lên, Trịnh Hồng Nghiệp ý thức được mình có điểm không được phúc hậu cho lắm, nên thử thăm dò hỏi: “Nếu không, ta giúp người chuẩn bị?”

Câu trả lời của Kha Vũ chính là đặt hần nằm úp sấp trên ghế sa lon mà mãnh liệt sấp, Trịnh Hồng Nghiệp đầu tiên mắng chửi liên hồi, cuối cùng chỉ có thể bấu chặt mười ngón tay và thành ghế mà rầm rì.

Hộp bao cao su mua ngày hôm trước lúc này đang phát huy công dụng, cảm thấy thời gian không sai biệt lắm, Kha Vũ rút phân thân ra, xé một cái mũ rồi mang vào.

“Người, con mẹ nó người sớm đã lên kế hoạch trước rồi phải không?” Trịnh Hồng Nghiệp hai chân run lên, cảm giác được chất bôi trơn đang ở nơi đó, theo bản năng nhong lên cái mông muốn trốn.

Kha Vũ chế trụ hông hần, chợt hướng phía trước đẩy mạnh một cái!

“A!” Trịnh Hồng Nghiệp kêu một tiếng, thấy bản thân giống như đang bị xuyên qua, cả người run rẩy, liền bắn ra, gục trên ghế salon bất động.

Phía sau Kha Vũ thở một cái thật dài, hưởng thụ cảm giác bị bao vây mất hồn này, một tay vuốt ve mông Trịnh Hồng Nghiệp giúp đối phương thanh tĩnh lại, sau đó cúi người ghé vào lỗ tai hần, cắn cắn vành tai vừa hồng vừa nóng nói: “Ta thật muốn hung hăng mà thao người.”

Sau khi khôi phục ký ức, hần so với thời điểm trước khi mất trí nhớ còn muốn khát vọng thân thể Trịnh Hồng Nghiệp hơn.

Sau cao triều hai lần, hiện tại Trịnh Hồng Nghiệp chỉ có thở dốc, tùy ý nam nhân phía sau làm xằng làm bậy.

Sau khi chấm dứt, Kha Vũ gục ở trên lưng Trịnh Hồng Nghiệp nghỉ ngơi một hồi mới rút ra, gỡ mũ ném xuống, lại giúp Trịnh Hồng Nghiệp lau sơ một chút rồi mặc quần lên, lúc này mới mở miệng.

“Còn đi được không? Hay là gọi món tới nhà?”

“Cút!” Trịnh Hồng Nghiệp rống lên một tiếng.

Kha Vũ cười gật đầu. Xem ra còn khí lực, thể lực rất tốt.

Hai người làm bữa một trận, lúc ra khỏi cửa trời đã tối sầm, so với thời gian Trịnh Hồng Nghiệp hẹn cùng chủ quán đã trễ hơn một tiếng. Cũng may thời điểm hai người tới cũng không đông khách lắm, vẫn còn chỗ trống.

Ngồi vào bàn xong, lão bản đem bia cùng chút thức ăn đưa lên, còn trêu chọc sắc mặt Trịnh Hồng Nghiệp rất hồng hào giống như vừa mới hút tinh khí xong, có phải có chuyện vui hay không?

Trịnh Hồng Nghiệp cười cứng ngắt, Kha Vũ ở một bên không nhịn được cúi đầu cười.

Bất quá thấy món ăn đã dọn lên, Trịnh Hồng Nghiệp cũng không còn tâm tư nghĩ đến chuyện khác, đợt vận động vừa rồi tiêu hao thể lực quá lớn, hiện tại cần bổ sung năng lượng. Một phen lang thôn hổ yết xong, hần giờ đùa vừa muốn gấp một cái chân giò hầm, thế nhưng Kha Vũ lại nhanh tay gấp bỏ miếng ớt đi.

Dùng đùa trước không trung, Trịnh Hồng Nghiệp ngẩng đầu nhìn Kha Vũ, đối với loại chăm sóc ân cần thể này có chút không quen, nhưng cũng không nói gì, cúi đầu tiếp tục mãnh liệt ăn.

Kha Vũ cũng không ngờ mình có lúc lại săn sóc người khác đến như vậy, chẳng qua hần chỉ cười cười, rồi tiếp tục gấp từng miếng ớt được xắt nhỏ ra.

“Buổi phỏng vấn hôm nay của người như thế nào?”

Trịnh Hồng Nghiệp ngẩng đầu, “Là một công ty thiết kế, hình như sẽ để ta làm công việc nội bộ, đãi ngộ cũng được.” Vừa nói thì cười hai tiếng, “Sau này ban ngày đi làm, buổi tối trở ra bán ít đồ, cũng không ảnh hưởng đến việc nào!”

“Người bây giờ đã có việc làm? Còn ra ngoài bán vào buổi tối để làm gì?” Hấn nhờ người giúp Trịnh Hồng Nghiệp an bài công việc chính là vì không muốn người này vào ban đêm đi bán mấy món đồ hổ lốn nữa.

Không nói gì, Trịnh Hồng Nghiệp ngẩng đầu nhìn Kha Vũ, trong lòng đột nhiên có loại cảm giác kỳ quái, thật giống như trong lúc nhất thời không biết cái gì nên nói cái gì không nên nói.

Cuối cùng, hấn khôi phục bộ dạng bình thường, nhếch môi cười nói: “Bây giờ có thể kiếm càng nhiều tiền thì càng tốt chứ sao, mẹ ta nói khi bà còn sống không để lại cho ta tiền để cưới vợ, cho nên ta muốn từ bây giờ để dành chút tiền để trong tương lai còn mua nhà, cho con học đại học...”

Mấy câu sau Trịnh Hồng Nghiệp nói cái gì Kha Vũ đã không còn nghe nữa, sự chú ý của hấn hoàn toàn tập trung vào ba chữ “Để cưới vợ”. Nhấp một hộp bia, giống như tùy ý hỏi: “Người muốn kết hôn?”

“Cái này sao, người nam nhân nào không muốn cưới lão bà a! Ha ha ha!” Trịnh Hồng Nghiệp ngây ngô cười, trên mặt còn có chút biểu cảm ngưng ngưng của “Mối tình đầu”. [Baoabo: Khổ thân anh rồi, cũng khổ thân em nữa T^T 5555][Clover: cố lên đc, ta trừ sẵn máu cho đc nè :-*)

Kha Vũ bất động thanh sắc gắp chút thức ăn, trong lòng có loại cảm giác vô cùng khó chịu do bị người ta đùa bỡn. Cảm giác tựa như hấn nuôi một tiểu cẩu, tận tâm tận lực chiếu cố mấy ngày nay, kết quả thoảng cái bị người ta dắt đi mất, vậy mà con cẩu kia còn phe phẩy cái đuôi đi cùng người kia. (-_-///)

Hấn không chắc cái loại cảm giác này có phải là dục vọng chiếm hữu hay không, nhưng hiện tại, hấn không muốn nghe Trịnh Hồng Nghiệp nói ra cái loại suy nghĩ này. Mới vừa rời khỏi giường với hấn đã nói muốn dành tiền cưới lão bà, buồn cười ở chỗ công việc kia là do hấn giới thiệu, Kha Vũ cảm giác mình tự đem một tảng đá đập chân chính mình.

Mà đừng phải chuyện sủng vật rời nhà trốn đi như vậy, biện pháp tốt nhất chính là bắt hấn trở về, sau đó cho hấn biết chủ nhân của hấn rốt cuộc là người nào.

Trịnh Hồng Nghiệp không chú ý tới tâm tình người trước mặt, bởi hấn đang suy nghĩ chuyện khác, một bữa cơm cứ như vậy kết thúc trong không khí quỷ dị, sau khi thanh toán, hai người một trước một sau trở về nhà, cả hai ăn ý mà không nói lời nào.

Lấy chìa khóa ra mở cửa, Trịnh Hồng Nghiệp vừa mới bước một bước vào nhà, chưa kịp xoay người lại đã cảm thấy trước mắt nhoáng một cái, khi phản ứng lại đã bị Kha Vũ đè trên mặt đất.

“Làm cái gì... A!”

Kha Vũ liền cúi đầu cắn môi của hấn, Trịnh Hồng Nghiệp bị ăn đau tính mở miệng phản kháng, liền bị Kha Vũ thừa cơ vói lưỡi vào.

Thật ra thì cũng không cần hỏi, đối phương muốn làm gì đã quá rõ rồi!

Đến khi Trịnh Hồng Nghiệp sắp thở không nổi, Kha Vũ mới buông hấn ra, theo cổ của hấn một đường đi xuống vừa gặm vừa cắn.

Động tác đầy sắc tình này để lại cảm giác hơi đau trên da làm hô hấp Trịnh Hồng Nghiệp nhịn không được mà tăng nhanh, nhưng vẫn bất mãn sao nam nhân này đột nhiên lại cầu hoan nên đưa tay muốn đẩy người kia ra. “Không phải mới vừa làm hồi nãy rồi sao?” [Baoabo: *gật đầu* đúng a, em làm chứng]

“Không có bắn ở bên trong người, nên không tính là đã làm.” Kha Vũ thuận thực cởi đồ đối phương ném ra phía sau, rồi đứng dậy bế Trịnh Hồng Nghiệp lên.

Cho tới bây giờ cũng chưa hưởng qua loại đãi ngộ này, Trịnh Hồng Nghiệp nhìn nam nhân trước mặt vẻ mặt giống như sói đói đang ăn thịt, theo bản năng nuốt một ngụm nước bọt.

Kha Vũ đem người ném trên giường rồi đè lên, hai người theo giường nệm búng lên hai cái, tiếp theo là một trận mưa hôn ẩm ướt, Kha Vũ tựa hồ đem toàn bộ bản lĩnh xuất ra. Trịnh Hồng Nghiệp bị đầu lưỡi của hấn quấy đến chân cũng muốn mềm nhũn, không ngăn được nước từ khóe miệng chảy ra, đầu lưỡi Kha Vũ lại tiếp tục càng quấy xương quai xanh của đối phương, tìm Trịnh Hồng Nghiệp như muốn nổ tung, rất không có tiền đồ muốn bắn ra.

Cũng may Kha Vũ cuối cùng cũng bỏ qua cho hắn, sau đó khi Trịnh Hồng Nghiệp còn chưa hoàn hồn há mồm thở dốc, đem hắn lật lại bắt đầu cởi quần dài lẫn quần tứ giác bên trong xuống, cái mông bóng loáng mượt mà lập tức hiện ra, Kha Vũ không chút khách khí cuối đầu cắn một cái.

“Ngao ô!” Trịnh Hồng Nghiệp la đau một tiếng, suýt chút nữa đã rơi lệ nam nhi, kết quả nước mắt vẫn chưa chảy ra mà cái kia đã run rẩy ngóc đầu muốn đứng dậy.

Nhìn dấu răng còn mới in trên cái mông trắng nõn, giống như ấn ký thuộc quyền sở hữu của mình, cảm giác cực kỳ tình thú trước giờ chưa từng có, Kha Vũ nhếch khóe miệng, liếm liếm môi.

“!@#%\$@, họ Kha kia, ta thao ngươi, thao cho ngươi chết, ngươi...” Trịnh Hồng Nghiệp bắt đầu nghĩ chẳng lẽ đầu óc tên này bị đập hư rồi sao.

“Thao ta?” Kha Vũ cười áp đến trên người hắn, một tay đưa đến phía trước vuốt vuốt chỗ kia vì đau mà ngẩng đầu dậy của đối phương, trêu chọc hỏi, “Ngươi muốn bắt nó thao ta?”

Trịnh Hồng Nghiệp cực kỳ hối hận sao lại không chịu cường hãn lúc mới đưa về. Tên này không thèm đếm xỉa gì đến nhân cách đã trở lại làm cầm thú rồi! [Baoabo: (-_-///) Tiểu Hồng, anh làm chứ ai]

Đáng tiếc “Nhược điểm” đang trong tay người ta, hắn tuy giận nhưng cũng không dám nói gì, không bao lâu sau, chỉ có thể nắm lấy ga trải giường mà thở dốc.

Cảm thấy đã đủ, Kha Vũ buông tay, đột nhiên không được an ủi, Trịnh Hồng Nghiệp không nhịn được mà vịn vịn uốn éo cái eo, đem dục vọng ở trên giường chà sát xuống.

Vô ý thức bày ra bộ dáng câu dẫn, Kha Vũ cười cười, ở trên cặp mông săn chắc vỗ một cái. “Tao thành như vậy rồi sao, đợi không kịp đi?”

“Con mẹ ng... A!” Còn chưa kịp mắng, ở phía sau Kha Vũ động thất lưng đẩy mạnh vào bên trong tiểu huyết, bắt quá hắn chỉ động vài cái lại rút ra.

Đem người còn đang thở gấp lẫn hít thở không thông kia lật lại nằm ngửa trên giường, Kha Vũ quỳ gối giữa hai chân, một tay vịn bụng chân của hắn ra, tay kia cầm tiểu đệ của mình đặt trước lối vào bí huyết.

Tình dục bị khơi mào, Trịnh Hồng Nghiệp nhắm mắt, hô hấp dồn dập chờ đợi nam nhân cắm vào, cảm giác được lửa nóng ngay tại lối vào, vừa muốn đi vào ——

“Trịnh ca! Chúng ta đến thăm ngươi đây!”

Ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng người gọi, hai người trên giường nhìn lẫn nhau ngây dại, nhưng ngay sau đó là một trận tiếng bước chân lộn xộn càng ngày càng gần, tiếp theo có người nói một câu, “Di? Sao không đóng cửa?”

Trịnh Hồng Nghiệp lúc này mới nhớ tới vừa rồi bọn họ không có khóa cửa, thoáng cái bị làm cho sợ đến cơ hồ mềm nhũn ra.

“Trịnh ca?”

Tiếng cửa mở vang lên trong nháy mắt, Kha Vũ phản ứng nhanh, duỗi tay ra thật nhanh thay hai người kéo chắn trùm lại, sau đó chui vào, cả người gục trên người Trịnh Hồng Nghiệp.

“Trịnh ca ngươi đang ở đây à?” Bốn, năm người vừa vào cửa, thì thấy Trịnh Hồng Nghiệp đang nửa nằm ở trên giường, ở trần đắp chăn ngang eo, vẻ mặt như bị táo bón.

Trịnh Hồng Nghiệp mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, ngoài cười nhưng trong không cười hỏi: “Các người sao lại tới đây?”

“Sao ngươi không đóng cửa?”

Trịnh Hồng Nghiệp sững sốt một chút, sau đó xấu hổ cười, “Ta quên.”

Có người lại hỏi hắn, “Ngươi ngủ sớm vậy?”

“Ta có chút nhức đầu, cho nên...”

“Không phải chứ? Cơ thể người luôn rất khỏe mạnh mà?” Một người vừa nói như muốn tới gần xem thử.

“Có chuyện gì sao?”

“Không có chuyện gì!” Trịnh Hồng Nghiệp vội vàng nói: “Các người ngồi đi! Cứ tự nhiên, trong tủ lạnh còn có bia đó.”

“A? Trịnh ca sao hôm nay người hào phóng vậy?” Có người trêu hấn.

Trịnh Hồng Nghiệp cũng cười khan theo.

Vì cố hết sức che giấu Kha Vũ, hai chân hắn phải tách ra hết cỡ, để Kha Vũ cả người gục giữa chân hắn, đầu tựa lên phía trên bụng.

Nửa người dưới đang trống trơn, nên mỗi lần Kha Vũ hô hấp, khiến hắn ngứa muốn chết mà không dám động. So với việc đối mặt với những người kia, hắn cảm thấy tên đang ở trong mền mới khó giải quyết nhất a!

Mà Kha Vũ lúc này như nổi hứng đùa giỡn, hắn đưa tay sờ sờ đám cỏ trước người của đối phương, sau đó rất nhanh nhổ xuống một cây. [Clover: chơi ác trời ==))=))=))]

Aaa! Trịnh Hồng Nghiệp cả người run lên, đầu đến độ mắt rướm rướm nước, thừa dịp mấy tiểu đệ không chú ý, dùng sức đập một quyền trên lưng Kha Vũ, nam nhân lúc này mới đành hoảng lại.

“Trịnh ca người làm sao vậy?”

“Không sao! Cái kia, các người có chuyện gì sao?”

“Các huynh đệ muốn rủ người cùng đi bar chơi, anh em chúng ta đã lâu không nhậu cùng nhau, nghe nói có vài em mới tới, cũng ngon lắm. Bữa nay chúng ta mời!” Người đang nói chớp mắt với hắn, cười đến đậm đăng. “Bao toàn bộ phục vụ!”

Toàn bộ phục vụ là có ý gì mọi người trong lòng biết rõ, nếu là bình thường, Trịnh Hồng Nghiệp khẳng định nhanh chóng nhảy xuống giường theo chân bọn họ đi, nhưng hôm nay, không nói đến trong chăn hắn còn đang cất giấu một người, cho dù có đi, hắn có thể cũng không còn tinh lực cùng mấy em lêu lổng nữa.

“Hôm nay... Hôm nay coi như xong đi!” Hắn cười cười, “Đầu của ta còn đau, cả người cũng không được thoải mái.”

“Xem ra người bệnh rất lợi hại a, bình thường Trịnh ca nghe được người khác mời khách đã sớm sinh long hoạt hổ, đừng nói bị cảm, cho dù chân bị chắt đứt cũng có thể cùng các em chơi cười nha, ha ha ha!”

Nói xong những người khác cũng cười rộ lên.

“Trịnh ca sợ sau khi lên giường thì lực bất tòng tâm a!”

Mồ hôi Trịnh Hồng Nghiệp rơi như mưa rồi, bởi hắn cảm giác được người bên dưới chân hô hấp rõ ràng đang tăng thêm, thoỉ tới chỗ tiểu huynh đệ của hắn, giống như tùy thời có thể một ngụm cắn xuống, khấn trương nắm chặt cái chăn cơ hồ muốn tùy thời bung ra.

Cũng may nhóm “Huynh đệ” kia nhìn sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, rốt cục cũng còn chút lương tâm không cùng hắn nói đùa nữa.

“Được rồi, vậy hôm nay coi như xong, Trịnh ca người nghỉ ngơi tốt đi! Hôm nào chúng ta tái tụ.”

Thiếu chút nhảy xuống giường cuối lay, Trịnh Hồng Nghiệp ngàn tạ ơn vạn tạ ơn, đem gương mặt cười cứng ngắt đưa mắt nhìn người ra cửa.

Chỉ một giây sau tiếng đóng cửa vang lên, chấn “Phản phật” một tiếng bị tung lên, trên giường hai người như bị điện giật nhảy dựng.

Trịnh Hồng Nghiệp là muốn trốn, nhưng mũi chân còn chưa kịp động đã bị Kha Vũ nắm lấy kéo trở về.

“Lực bất tòng tâm?” Kha Vũ nhìn hắn cười hai tiếng, vẻ mặt như muốn ăn thịt người. “Người thích chơi cười?”

“Bọn họ nói mò —— “

Kha Vũ cúi đầu ngăn cái miệng của hắn, không chút lưu tình mà giày xéo bờ môi, vừa cắn vừa gặm, không được mấy cái trong lòng Trịnh Hồng Nghiệp cũng bốc hỏa, không cam lòng yếu thế đáp lễ đi qua.

Hai người giống như muốn đem đối phương cắn chết điên cuồng mà hôn, nhiều lần thiếu chút nữa từ trên giường té xuống, vừa hôn vừa sờ hồi lâu, chỗ nào đó cũng cứng lên phát đau rồi, Kha Vũ bật ngồi dậy kéo Trịnh Hồng Nghiệp ngồi vào ngang hông, âm hiểm cười, xoa hông hắn ra lệnh, “Tự mình cầm vào!”

Biết hắn còn đang sinh khí vụ “Cười”, Trịnh Hồng Nghiệp chỉ vào mũi của hắn mắng, “Con mẹ nó nguời ít ra oai đi! Nguời cùng nguời khác đùa hoa hái liễu còn ít sao!” Sau đó lão Hán nào đó lôi chuyện xưa ra kể, chẳng khác thuốc súng bùng lên là bao, đem các loại hình xem được từ phim cấp ba cùng báo lá cải gì gì đó toàn bộ đều báo ra.

“Được!” Hai ngón tay Kha Vũ đã men theo cửa huyết len vào xoa nắn, cười đến lộ ra hàm răng trắng bóng. “Công bằng khởi kiến, chúng ta sẽ từ từ đem các tư thế nguời mới nói thử từng cái một, hôm nay ta sẽ toàn tâm toàn ý phục vụ nguời!”

Cho nên, Trịnh Hồng Nghiệp im lặng, biết điều một chút mà chấp nhận chơi cười, vịn cái kia của đối phương nhắm ngay cửa huyết của chính mình, chậm rãi ngồi xuống.

“A ——” bộ dáng mặc dù hơi khó coi chút, nhưng không thể phủ nhận cái tư thế này tiến vào rất sâu, rất có cảm giác. Trịnh Hồng Nghiệp ngẩng đầu lên ngừng thở, cảm giác cái đại côn thịt kia từng chút từng chút tiến vào cơ thể.

Nhìn hắn vẻ mặt ần ần, Kha Vũ vung lên khoe miệng, đưa tay vuốt vuốt cái đang cao cao nhếch lên giữa hai chân đối phương.

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Cho đến khi toàn bộ đã đi vào, cảm giác được bộ mao cứng của đối phương đâm vào giữa đùi, Trịnh Hồng Nghiệp cả người mới thanh tĩnh lại, thở hổn hển một hơi, cúi đầu nhìn Kha Vũ, đang ôm ngang hông hắn bằng cả hai tay chậm rãi vuốt ve.

“Ngoan, tự mình mình động.”

Trịnh Hồng Nghiệp hai tay chống trên ngực Kha Vũ, bắt đầu lúc lên lúc xuống mà phun ra nuốt vào, hắn vừa động, Kha Vũ dùng những lời xấu xa mà kích thích hắn, cho dù da dày như Trịnh Hồng Nghiệp cũng không nhịn được mà đỏ bừng cả khuôn mặt, hết lần này tới lần khác không có biện pháp dừng lại, dần dần tìm được nơi làm cho mình thoải mái, hắn không chế tính khí cầm vào nơi khiến mình rên rỉ càng lúc càng lớn, động càng ngày càng lợi hại.

Đợt đầu tiên này chỉ kết thúc khi Trịnh Hồng Nghiệp nhận ra cục huyết đã bị bắn đầy tràn ra, mà bản thân cũng bắn đầy ngực Kha Vũ, toàn thân không có khí lực, xụi lơ gục trong lòng nam nhân.

Lúc này Kha Vũ lôi kéo một tay của hắn tới chỗ hai người kết hợp.

“Sờ sờ xem.” Kha Vũ mê hoặc nói.

Đầu ngón tay chạm vào chỗ được trơn trượt làm hai bên tai Trịnh Hồng Nghiệp đều đỏ, “Đồ biến thái nhà nguời!”

Kha Vũ cười vui, cũng không rút ra, ôm Trịnh Hồng Nghiệp tiếp tục hôn, cho đến khi cái kia kia tự động mềm nhũn do trơn mà trượt ra ngoài.

Hai người nghỉ ngơi một hồi, Kha Vũ vỗ vỗ hông Trịnh Hồng Nghiệp ý bảo hắn tiếp tục.

Thân thể còn mẫn cảm, cho nên, coi như là cá tính muốn điên nguời Trịnh Hồng Nghiệp bỏ dậy tiếp tục “Cối ngựa”.

Ở trên người Kha Vũ đứng đưa thân thể, hắn có loại lỗi giác mình đang không chế nam nhân này.

8. Chương 8

Sau đó, mỗi khi hắn chịu không được những xao động trong cơ thể mà dừng lại, Kha Vũ đều vỗ một cái vào mông hắn.

“Tiếp tục!”

Mấy lần như vậy, Trịnh Hồng Nghiệp mơ hồ có một cặp đào.

Hắn biết mình đã sai rồi, Kha Vũ không phải là con ngựa, mà mình chính là một con lừa a, bị tên kia cầm “Roi” bắt buộc lao động.

Cho đến khi lão cục hoa phía sau tràn quá nhiều dịch thể khiến tính khí của Kha Vũ không cẩn thận bị trượt ra, Trịnh Hồng Nghiệp ngã úp sấp xuống, không thể động đậy.

Hắn mệt muốn chết, mà cũng không nghĩ ra cái tên nào văn vẻ chút để đặt cho cái kiểu chết này, dù thế nào cũng là do lao lực quá độ mà chết trên giường cả.

Kha Vũ chậm rãi ngồi dậy, hôn lên khuôn mặt vẫn đang chảy đầy mồ hôi của Trịnh Hồng Nghiệp, sau ghé vào lỗ tai ác liệt thuyết: “Người nhìn bộ dáng hiện tại của người xem.” Vừa nói đưa tay dè đầu đối phương xuống.

Tiểu huynh đệ đáng thương mềm nhũn gục giữa hai chân, bạch dịch vương vãi khắp đùi hắn và Kha Vũ, thật là một cảnh ẩm ướt và dâm mỹ.

Trịnh Hồng Nghiệp tròng to hai mắt, cảm thấy được một dòng chất lỏng đang chảy ra từ giữa đùi.

Kha Vũ nâng chân Trịnh Hồng Nghiệp kéo ra bên ngoài, lại đưa tay xoa nắn giữa đùi đối phương, cắn lỗ tai của hắn nói: “Nếu như bộ dạng này của người bị nhìn thấy, có người phụ nữ nào mà nguyện ý cùng với người chứ? Người nào lại có thể phóng túng thành bộ dạng như vậy chứ?”

Lần đầu tiên bị tình trạng của mình kích thích đến vậy, Trịnh Hồng Nghiệp nói không ra lời. Sống trên đời này nhiều năm như thế, cuối cùng hắn cũng hiểu được cái gì gọi là “Trò chơi lãng nhục” rồi, rất con mẹ nó

“Người buông ra!” Hắn muốn khép chân lại rời khỏi người Kha Vũ.

Mà Kha Vũ cũng buông hắn ra thật, nghĩ cuối cùng cũng tránh được một kiếp, Trịnh Hồng Nghiệp nằm dài trên giường vừa mới buông lỏng một hơi, đột nhiên có trọng lượng đè nặng trên người.

Kha Vũ giang hai chân ra ngồi trên ngực Trịnh Hồng Nghiệp, cúi đầu nhìn hắn cười cười, sau đó đem phân thân màu đỏ tím đang nhếch lên đưa đến khoe miệng đối phương.

@x%#@#! Khó trách lại sáng khoái mà buông hắn ra!

“Nuốt vào đi.”

Ta phi! Trịnh Hồng Nghiệp lắc đầu, ngậm miệng thật chặt kiên quyết không chịu mở ra.

“Nghe lời, há mồm!”

Trịnh Hồng Nghiệp tròng hấn, liều chết không từ.

Hai người mắt to tròng mắt ti hí giằng co một hồi, ai cũng không chịu lùi bước, cuối cùng đột nhiên Kha Vũ lại cười cười, tay niết dưới cằm Trịnh Hồng Nghiệp, hơi dùng sức làm cho miệng hắn há ra một đường nhỏ, sau đó nhân cơ hội đem cái kia nhét vào trong miệng hắn.

Một khối thịt lớn núc ních đút vào, con người Trịnh Hồng Nghiệp tròng lớn như sắp rơi ra, trong nháy mắt trong đầu chỉ có một cảm giác: Tanh quá!

“Ngoan, chỉ có hai người chúng ta, không cần xấu hổ.” Như đang dỗ tiểu hài tử, nói xong Kha Vũ bắt đầu ở trong miệng đối phương chậm rãi đút vào.

“Ngô...” Cảm giác được thứ đồ kia đang ở trong cổ họng của mình, Trịnh Hồng Nghiệp thật sự không có biện pháp, miệng hơi nở rộng ra một chút.

Kha Vũ một tắc lại muốn tiến một thước, đi vào càng sâu. Nhìn nam nhân há to mồm hàm chứa phân thân của mình, ngay cả mặt đều có chút biến dạng, lý trí sắp bị nồng đậm dục vọng che lấp, hắn một tay nắm nhẹ tóc người dưới thân, nghe được thanh âm “Ồ ô” phát ra trong miệng đối phương, dùng âm thanh trầm thấp hấp dẫn ra lệnh: “Ngậm toàn bộ vào, từ từ hút, dùng đầu lưỡi hảo hảo liếm.”

Trịnh Hồng Nghiệp chưa từng làm chuyện như vậy cho người khác, cảm thấy như có một vật vướng trong cổ họng, toàn bộ khứu giác đều bị bao trùm mùi vị nồng đậm của nam nhân, hắn cảm thấy trái tim già nhà mình sắp vượt qua sông Nại Hà rồi, cái gì mà nói cao trào đến sướng muốn chết chứ, hắn cùng Kha Vũ làm thế này phải là xấu hổ đến chết a!

Này con mẹ nó không phải ân ái, mà là liều mạng mà! Da mặt không đủ dày nên căn bản chống đỡ tới cuối cùng không được!

Tiếp theo dưới sự chỉ đạo của Kha Vũ, Trịnh Hồng Nghiệp vừa mút vừa liếm cực tởm cũng làm cho nam nhân bắn ra. Kha Vũ coi như cũng còn chút lương tâm, hắn rút ra xuất tại ngực đối phương, chẳng qua sau khi ra xong, vừa tiếc vừa hận bổ sung một câu: “Lần sau xuất trong miệng người”.

Trịnh Hồng nghiệp đã không còn chút khí lực để phản bác lời nói đùa đòi truy của tên kia, tung mình nường đến bên giường nhắm mắt lại ngủ.

Kha Vũ ngồi bên giường nghỉ ngơi trong chốc lát, rút một liều thuốc, sau đó xuống giường đi lấy khăn ướt lại, trước tiên đem huyết phía sau Trịnh Hồng Nghiệp dọn dẹp sạch sẽ, rồi giúp người kia lau mình hai bên, còn đổi ra giường mới. Trịnh Hồng Nghiệp thật sự quá mệt mỏi, mặc người loay hoay thế nào cũng không tỉnh lại, ngủ thẳng căng chẳng biết trời đất gì.

Toàn bộ xử lý hoàn tất, Kha Vũ ngồi ở trên giường nhìn nam nhân đang ngủ say. Hắn bị mình hành quá mức rồi.

Kha Vũ thừa nhận, hôm nay bản thân có chút quá phận, hắn chưa bao giờ kích tình kịch liệt như vậy bao giờ, điên cuồng chứng minh cái gì đó, thật ra chính hắn cũng có chút mờ mịt.

Sờ sờ mặt Trịnh Hồng Nghiệp. Gương mặt này thấy thế nào đều chỉ có thể dùng từ tục tĩu để hình dung, nói dễ nghe chút là rất nam tính, mặc dù hắn thích nam nhân, nhưng nảy sinh cảm giác với mẫu đàn ông như vậy đây là lần đầu tiên.

Đúng, hắn đã có cảm giác với Trịnh Hồng Nghiệp, hắn vẫn cho rằng “Cảm giác” của mình tới rất dễ dàng, giống như cùng những tình nhân trước kia ở chung một chỗ là bởi thứ cảm giác này, nhưng hiện tại hắn đã hiểu, loại cảm giác trước kia từng có chẳng qua chỉ là không ghét chung đụng mà thôi.

Có thể không gì kỳ diệu hơn so với duyên phận trên thế giới này.

Kha Vũ đầu tiên nhú nhú mày, sau một hồi lâu, nhìn người đang chảy cả nước dãi khi ngủ, nhếch khóe miệng, nhỏ giọng nói: “Ta sao lại có khẩu vị nặng như vậy chứ...”

Bởi đã ngộ ra được vấn đề ở khẩu vị quá nặng nên hắn quyết tâm gặm hoàn toàn lão trái cây chín mọng Trịnh Hồng Nghiệp này, trước làm sâu sắc thêm tình cảm của hai người, sau đó là nước chảy thành sông.

Giữa phu thê hài hòa cần nhiều phương diện phối hợp, bất quá đối với Kha Vũ cùng Trịnh Hồng Nghiệp mà nói, tựa hồ chỉ cần sinh hoạt tình dục hài hòa đã coi như là sự khởi đầu rất tốt.

Ban ngày Trịnh Hồng Nghiệp đi làm, hắn chân trước đi không bao lâu, Kha Vũ cũng trở về đến công ty của mình. Buổi tối khi Trịnh Hồng Nghiệp trở về, Kha Vũ đã làm cơm xong, cũng bởi đối phương lúc đầu cố ý lừa gạt mình rằng không biết nấu cơm nên đã bị Trịnh Hồng Nghiệp chế nhạo một trận.

Bất kể nói thế nào, cũng thật có chút ý vị sống cùng với nhau.

Buổi sáng chủ nhật, khi Trịnh Hồng Nghiệp còn đang trong giấc mộng. Mấy ngày qua đi sớm về trễ, cuộc sống làm việc và nghỉ ngơi còn có chút chưa điều chỉnh kịp.

Mơ mơ màng màng, bị vây ở trạng thái nửa mê nửa tỉnh, một loại cảm giác kỳ quái khiến hắn nhú chặt mí, hơn nữa dần dần thanh tỉnh, thật cũng không phải không thoải mái —— chờ hắn mở mắt ra, phát hiện Kha Vũ đang ôm hắn từ phía sau, tay nắm chỗ kia của hắn mà vuốt vuốt.

“Người đang làm cái gì đó?” Hấn rống lên một tiếng.

“Rèn luyện buổi sáng a.”

“Buông tay! Cái đồ biến thái nhà ngươi!” Có người nào mới sáng sớm lại rèn luyện cái kiểu chơi đùa này a!

Kha Vũ không những không buông tay, ngược lại càng làm hăng say hơn, không bao lâu, Trịnh Hồng Nghiệp đã không nói ra lời, nằm trong ngực Kha Vũ tùy ý hấn xoa nắn, dù sao nam nhân nào cũng đặc biệt nhạy cảm lúc mới thức dậy.

Đợi đến lúc không sai biệt lắm, Kha Vũ buông tay ra, áp lên trên người Trịnh Hồng Nghiệp, tách hai chân của hấn ra, đem phân thân đã bộc phát từ lâu đi vào thật sâu, sau đó gục bên tai Trịnh Hồng Nghiệp cười nói: “Hiện tại mới thật sự là rèn luyện.”

Sau khi bị hung hăng hành hạ từ trong ra ngoài một phen, Trịnh Hồng Nghiệp nằm lỳ ở trên giường thở dốc, hấn phát hiện mình mới thật là người cần rèn luyện, luôn luôn chẳng thể nhấc nổi ngón tay sau khi xong, mà hông của hấn đều có chút chịu không được.

“Người tiếp tục nằm đi.” Kha Vũ thay đồ xong, cúi người dùng sức hôn một cái thật mạnh trên mặt người kia. “Ta đi mua bữa sáng, ngươi muốn ăn cái gì?”

Ngoài mẹ ra, Trịnh Hồng Nghiệp lớn như vậy nhưng chưa từng được đối xử ôn nhu, có chút ngượng ngùng kéo chăn trùm kín đầu, lẩm bẩm một tiếng, “Cháo của Lý lão đầu lâu lâu dưới bán mùi vị cũng không tệ.”

Kha Vũ cười hai tiếng, “Ta đi mua cho ngươi.” Sau đó xoay người đi đến kệ tủ lấy cà phê đi mua cháo rang.

Trịnh Hồng Nghiệp nhìn bóng lưng Kha Vũ, nghĩ đến tình cảnh của bọn họ trước kia, nằm mơ cũng không ngờ bây giờ cả hai lại đang sống chung một căn phòng, mà người kia còn đi mua cháo rang cho hấn. Nam nhân đứng trước cái bàn đơn sơ kia thật không tương xứng chút nào, có cảm giác không thực. Tim đột nhiên hẫng một nhịp, Trịnh Hồng Nghiệp chợt nhớ ra, Kha Vũ căn bản không thuộc về nơi này.

Nhớ đến căn biệt thự cao cấp kia, còn có chiếc xe thể thao đắt tiền bị hấn phá hư, lần bức tranh người đàn ông khổng lồ treo trong phòng khách, Kha Vũ cùng hấn hoàn toàn là người của hai thế giới khác nhau.

Trước đây, hấn cũng muốn có người để theo đuổi, ngoại hình không cần đẹp lắm, chỉ cần tính tình tốt là được, ban ngày hấn ra ngoài làm việc, buổi tối trở về hai người cùng nhau ăn cơm, coi TV, ngủ, hoặc là cùng nhau nằm ở trong chăn trò chuyện.

Nhớ được có một lần hấn hỏi Kha Vũ tại sao không nhớ lại chuyện trước kia, lại không lo lắng chút nào vậy? Kha Vũ trả lời rằng, không phải không lo lắng, chẳng qua là hấn cái gì cũng không nhớ được đồng thời những phiền não trước kia cũng biến mất, giống như đang bắt đầu lại từ đầu.

Buồn cười chính là, người bị mất ký ức rõ ràng là Kha Vũ nhưng sao ngay cả hấn cũng giống như đang bị cùng bệnh?

Tối đó, hai người cơm nước xong, Trịnh Hồng Nghiệp do dự thật lâu, mới mở miệng nói với Kha Vũ đang đứng rửa chén: “Ta cảm thấy nên đưa ngươi trở về nhà.”

Hơi sửng sốt, Kha Vũ để chén xuống, xoay người nhìn hấn hỏi: “Người muốn đuổi ta đi?”

Ánh mắt của hấn khiến Trịnh Hồng Nghiệp dâng lên mặc cảm tội lỗi, nhưng mà không thể không nói.

“Cái gì gọi là ta đuổi ngươi đi? Ngươi vốn không phải ở chỗ này!”

Kha Vũ nhìn hấn vài giây, tay vẫn dính đầy nước, hướng hấn đi tới.

“Nhưng ta không nhớ rõ ta sống ở đâu.” Nhượng mày thở dài, vẻ mặt bi thiết đứng trước mặt Trịnh Hồng Nghiệp nói. “Người muốn cho ta một thân một mình ở bên ngoài tự sinh tự diệt?”

Trên thực tế, Trịnh Hồng Nghiệp cảm thấy dù có như thế hấn cũng tuyệt đối không chết được, cho dù kiếm đại con đường nào đó ngồi xuống, chắc chắn sẽ có một người phụ nữ nguyện ý nhặt hấn về nhà.

“Ta sẽ đưa ngươi trở về —— “

“Ta mới vừa ở trên giường thỏa mãn ngươi, ngươi liền vất bỏ ta?”

Lời này nghe thật sự quá không được tự nhiên, Trịnh Hồng Nghiệp muốn cùng Kha Vũ thương lượng, bọn họ không nói cái này có được hay không?

Thật ra thì cùng nhau sống nhiều ngày như vậy, nếu như Kha Vũ đột nhiên rời đi, quả thật hẳn có chút không nỡ, nhất là Kha Vũ còn giúp hắn buôn bán kiếm lời không ít tiền. Một người hầu miễn phí lớn lên có ngoại hình dễ nhìn như vậy cũng không phải dễ tìm, hơn nữa, có thể cùng hắn ở chung một chỗ giống như vậy, cùng hắn xem ti vi, lại là một bạn nhậu tốt như thế. Nhưng, dù sao người kia cũng không phải là một “Kha Vũ” chân chính!

Trịnh Hồng Nghiệp đang giãy giụa, Kha Vũ giật giật khóe miệng, đột nhiên tiến tới trước mặt hắn, cúi người xuống, chậm rãi kéo cổ áo sơ mi ra, như ẩn như hiện đưa lên thân thể hoạt sắc sinh hương rất dụ dỗ của hắn.

“Còn có thân thể của ta, ngươi không muốn sao?” (_ ” _ ///)

Con mẹ nó rốt cuộc là ai muốn ai a?

Đem hắn nói thành một tên hôn quân hoang dâm vô đạo đang sống sờ sờ ra đó!

Nhưng khi thấy vóc người manly kia, nghĩ đến trận rèn luyện buổi sáng, hắn vẫn cảm thấy có chút miệng đắng lưỡi khô.

Xong, hắn lúc nào trở nên dâm đẳng như vậy rồi chứ!

“Ngươi...”

Trịnh Hồng Nghiệp mới vừa mở miệng, lời còn chưa nói hết, cằm đã bị nắm được. Kha Vũ giống như là một nam diễn viên tiêu sái anh tuấn trong phim, cường thế hôn xuống, Trịnh Hồng Nghiệp mặc dù không phải là một nữ diễn viên mỹ lệ, nhưng cũng không còn sức chống đỡ, bị Kha Vũ một dùng sức áp đảo trên mặt đất.

Trịnh Hồng Nghiệp nhũn cả người rơi phịch ra đằng sau, vẫn bị chế phục, mà thở hồng hộc nhìn chằm chằm Kha Vũ.

Hai người chớp mũi đối chớp mũi, Kha Vũ nắm cằm đối phương hạ thân có chút tàn bạo đè hắn hạ xuống, hỏi: “Chúng ta cũng đã như vậy, ngươi còn muốn ta đi?”

Trịnh Hồng Nghiệp nghĩ thầm chính là biến thành như vậy mới muốn để ngươi đi a! Trong mắt hắn, Kha Vũ hiện tại căn bản không phải là Kha Vũ chân chính, vạn nhất ngày nào đó người kia nhớ ra —— nếu hiện tại Kha Vũ đột nhiên tỉnh lại, vậy hắn chết chắc.

Cho dù Kha Vũ ép hỏi thế nào, Trịnh Hồng Nghiệp vẫn cắn răng nhất quyết không nói.

Cuối cùng, khi dùng hết biện pháp, Kha Vũ liền đè ép Trịnh Hồng Nghiệp làm xằng làm bậy một phen, nguyên ngày chủ nhật hôm đó hai người cơ hồ đều vượt qua ở trên giường, chuyện “Trở về nhà”, cũng không giải quyết được gì.

Buổi sáng thứ hai hôm sau, Trịnh Hồng Nghiệp vẫn đi làm sớm. Nửa giờ sau, Kha Vũ cũng xuống lầu, về nhà mình lấy ít tài liệu, sau đến công ty đem những chuyện cần xử lý đều làm gọn. Mặc dù có cảm giác lên lút lút, nhưng trước khi thăng thần nói ra cùng Trịnh Hồng Nghiệp, đây là biện pháp duy nhất.

Xem phần bản thảo thiết kế lần cuối, Kha Vũ tắt computer, cả người ngã về phía sau ghế làm việc.

Nghĩ đến ngày đó Trịnh Hồng Nghiệp nói muốn đưa hắn về nhà, hắn bắt đầu suy nghĩ đây có phải thời điểm nói sự thật với Trịnh Hồng Nghiệp.

Mấy ngày hôm trước hai người vừa đi đến bệnh viện một chuyến, bác sĩ nói thân thể của hắn đã hoàn toàn bình phục, không cần tái khám. Mà Trịnh Hồng Nghiệp thì vẫn hỏi lúc nào người kia mới nhớ mọi thứ.

Bác sĩ nói chuyện như vậy không có cách nào đoán trước, cuối cùng bị hỏi đến có chút không nhịn được, mở miệng cười gượng nói “Nếu không ngươi gõ lên đầu hắn một cái, xem có thể gõ tỉnh hắn hay không?”

Trịnh Hồng Nghiệp nghe vậy nhìn hắn một hồi.

Kha Vũ nghĩ thầm có phải bắt đầu hoài nghi rồi hay không?

Có một số việc, thẳng thắn tự thú so với bị vạch trần thì tốt hơn nhiều. Kha Vũ đang tưởng tượng ra bộ dáng Trịnh Hồng Nghiệp sau khi biết sự thật sẽ có phản ứng gì, đột nhiên điện thoại trên bàn vang lên.

“Nhĩ hảo, ta là Kha Vũ.” Cầm lấy tai nghe, Kha Vũ máy móc nói.

Đầu bên kia điện thoại vang lên tiếng cười, đó chính là bạn hợp tác làm ăn với Kha Vũ, cũng chính là ông chủ hiện nay của Trịnh Hồng Nghiệp.

Lúc nghỉ trưa, Kha Vũ cúi đầu đứng trước cửa chính của công ty, không lâu sau một chiếc xe màu đen chậm rãi dừng ở trước mặt hắn. Cửa sau xe mở ra, nam nhân bên trong hướng hắn huyết sắc.

Kha Vũ nở nụ cười, ngồi vào trong xe.

“Thấy sao? Xe này nhìn được chứ?” Mới vừa đóng cửa xe, nam nhân liền vội vã “Khoe của”.

Kha Vũ gật đầu, “Không tệ, sao người mua được?”

“Xe này theo phong cách cổ điển, chạy êm như lướt, không có cảm giác gì.” Nam nhân kéo kéo caravat.

“Phá của!” Kha Vũ liếc hắn một cái.

“Được rồi, đừng nói ta! Người gần đây chết đi đâu vậy? Người cũng tìm không được.”

“Có chút việc cần xử lý.”

“Người còn có thể có chuyện gì?” Nam nhân khinh thường liếc hắn một cái, sau đó lại đem khuỷu tay huých huých Kha Vũ. “Không phải vẫn bị ám ảnh lần bị đội nón xanh chứ? Hắc hắc, có cái rắc gì lớn a, để trong lòng làm chi? Người cũng không phải không tìm được đàn ông, khuya hôm nay đi theo ta, huynh đệ giới thiệu mấy người không tệ cho người, yếm sâu hoàn phỉ tùy người lựa chọn!”

“Người đổi nghề dần mỗi bao giờ vậy?”

“Ta thay người kéo da non còn chưa đủ sao?” Nam nhân vươn tay cánh tay ôm vai hắn, cười hì hì hỏi: “Tiểu tử người có phải lại có mục tiêu mới rồi không?”

Bình thường, Kha Vũ sẽ thừa nhận hoặc là phủ nhận, nhưng hôm nay hắn không nói gì, chỉ cười cười mà không nói. Này ngược lại càng thêm câu khởi tâm hiếu kỳ của nam nhân, liên tục hỏi tới, Kha Vũ mới “Ừ” một tiếng.

“Xem như thế đi.”

Nam nhân tiếp tục hăng hái truy vấn, để đối phương tiếp tục khai báo.

“Người kích động như vậy làm gì?” Kha Vũ liếc hắn một cái, quay đầu nhìn ngoài cửa sổ.

“Ta đây là quan tâm người! Nói đi, là hạng người gì a?”

Bị hắn mài đến không nhịn được, Kha Vũ suy nghĩ một chút, mới nói một câu, “Rất bình thường, tuổi cũng không nhỏ.”

“Không phải chứ?” Nghe hắn hình dung, ngay cả tưởng tượng cũng không ra, nam nhân chất vấn: “Vậy người bị hấp dẫn ở chỗ nào?”

Kha Vũ cười cười, bởi vì thả lỏng, bộ dạng trước kia hay cùng đám hồ bằng cầu hữu nói đùa bất tri bất giác lộ ra. Hắn hướng nam nhân trừng mắt nhìn, “Trên giường đặc biệt hăng hái!”

“Không thể nào! Người là cái đồ sắc lang!” Thấy đối phương rốt cuộc đã khôi phục bản tính, nam nhân cười đánh một cái vào ngực hắn, lại hỏi: “Các người quen nhau lúc nào?” Bạn đang ?

Nghĩ đến buổi tối hôm đó khi lần đầu tiên gặp Trịnh Hồng Nghiệp, Kha Vũ nhin được vung lên khóe miệng, “Khoảng hơn một tháng trước.”

Vừa dứt lời, xe vẫn đang vũng vằng chạy đột nhiên ngừng lại, “Chi ——” một tiếng, tiếng lốp xe ma sát mặt đường vang lên làm cho lòng người kinh hãi, hai người ngồi phía sau suýt chút nữa chúi nhủi tới kính chắn gió phía trước.

“Có chuyện gì vậy?” Nam nhân ngồi thẳng nhìn xung quanh, cho là đã xảy ra tai nạn xe cộ, nhưng xe đang dừng lại ngay ngắn ven đường, không hề có chuyện gì xảy ra.

Kha Vũ cũng ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, còn chưa hiểu phát sinh chuyện gì, đã nghe đến một đạo thanh âm quen thuộc ——

“Tên khốn khiếp họ Kha kia!”

Giọng điệu âm trầm như đang nguyên rửa người, Kha Vũ bị điểm danh đến cả người run lên, bật thốt lên: “Trịnh Hồng Nghiệp!”

Trên ghế lái, Trịnh Hồng Nghiệp hung hăng đập một cái lên tay lái, sau đó mở cửa xuống xe.

Kha Vũ vội vàng đi theo, vừa xuống xe, Trịnh Hồng Nghiệp đứng trước mặt theo dõi hắn, rõ ràng đang đè nén lửa giận.

“Người đã nhớ hết?”

Hắn lo lắng nhất chính là chuyện đang xảy ra, nhìn vẻ mặt nghi hoặc của nam nhân trước mặt, Kha Vũ có cảm giác đã mất hết hy vọng.

“Người hãy nghe ta nói —— “

“Ta chỉ hỏi người, có phải đã sớm nhớ ra hay không!” Trịnh Hồng Nghiệp vừa rống lên một tiếng, dẫn tới vô số ánh mắt của những người đi ngang qua.

Kha Vũ nhìn hắn, cuối cùng thở dài, “Đúng, nhưng mà ta...” Lời còn chưa nói hết, đã bị tiếng Trịnh Hồng Nghiệp rống giận dữ cắt đứt.

“Khốn kiếp! Giả ngốc hay quá phải không? Người xem ta là thằng ngốc sao? Suốt ngày hầu hạ người, nấu cơm cho người, giặt quần áo còn giúp đỡ cả chuyện trên giường, so sánh với bảo mẫu còn con mẹ nó chuyên nghiệp hơn!”

“Người nói bậy gì đó!” Kha Vũ quát một tiếng.

Trịnh Hồng Nghiệp nhìn chằm chằm hắn, ánh mắt đỏ lên.

Ý thức được khẩu khí bản thân không tốt, Kha Vũ nhắm mắt, sau thật tình nhìn hắn nói: “Ta không phải cố ý muốn gạt người.”

“Vậy thì thế nào?” Trịnh Hồng Nghiệp mặt không thay đổi nhìn hắn.

“Người không tin ta?”

Trả lời hắn là một tiếng cười lạnh tràn đầy tràn đầy khinh thường.

Kha Vũ chưa từng thấy biểu tình Trịnh Hồng Nghiệp như vậy, không biết tại sao một cỗ tức giận khó nói lên lời dần dần dâng lên. Hít sâu một hơi, hắn hỏi: “Vậy người nói cho ta biết, ban đầu tại sao đem ta mang về nhà người?”

Trịnh Hồng Nghiệp giật giật khóe miệng, không nói chuyện.

Hai người cãi vã khiến cho một nhóm người vây xem, mà bên trong xe một người khác đang cùng những người kia trợn mắt há hốc mồm mà nhìn bọn họ.

“Nói cho ta biết, tại sao không đưa ta về nhà?” Kha Vũ tiếp tục hỏi.

Trịnh Hồng Nghiệp vẫn không nói, nhưng nắm tay đã siết chặt.

Kha Vũ không buông tha tiếp tục truy vấn.

“Người cảm thấy ta lừa người, chẳng lẽ người chưa từng gạt ta?”

Kha Vũ nói tới đây, lửa giận vẫn đang nhen của Trịnh Hồng Nghiệp rốt cục cũng bộc phát.

“Cút mẹ ngươi tên hỗn đản kia!” Tiếng gầm giận dữ dọa người chung quanh nhảy dựng, hấn chỉ vào mũi Kha Vũ, “Ngươi cho rằng mình là thứ tốt đẹp gì đó sao! Toàn thân trên dưới trừ bỏ chỗ kia lớn một chút, con mẹ nó ngươi còn có cái gì? Đầu óc tất cả đều là tinh dịch, suốt ngày không biết liêm sỉ mà làm chuyện kia! Lão tử ban đầu nên đem ngươi ném vào phòng trọ quan hệ xã hội làm con vịt (trao bao) đi!”

Tiếng mắng người vừa dứt, Kha Vũ ngậy ngậy ngấn cả người.

Trịnh Hồng Nghiệp thở hổn hển trợn mắt nhìn hấn một hồi, cuối cùng xoay người một cái, bỏ đi.

Còn lại Kha Vũ đứng nguyên tại chỗ nhìn hấn biến mất giữa đám người, trong lúc nhất thời không kịp phản ứng, hai chân bước tới trước một bước, nhưng vẫn không đuổi theo.

Cho đến khi người xung quanh bàn luận xôn xao từ từ tản đi, hấn xoay người, nghiêng răng nghiêng lợi nhìn chằm chằm nam nhân đang mang vẻ mặt xem kịch vui phía sau.

“Sao ngươi không nói cho ta biết hấn là tài xế của ngươi?”

Nam nhân vẻ mặt vô tội thuyết: “Do ngươi nói để ta hoàn toàn an bài công việc dễ dàng cho hấn, đãi ngộ và chức vụ tốt chút a! Hấn chỉ biết lái xe, không để cho hấn làm tài xế, chẳng lẽ làm vệ sĩ của ta?”

Kha Vũ trừng mắt liếc hấn một cái, cuối cùng thở dài, lui về sau hai bước, dựa vào xe không nói thêm gì nữa.

“Này? Ngươi sẽ không nghiêm túc chứ?” Nam nhân bát quái hỏi. Quan hệ giữa Kha Vũ cùng Trịnh Hồng Nghiệp có chút ngoài dự tính của hấn.

“Ta nhớ loại ngươi thích không phải như vậy mà, ít nhất tuổi cũng không lớn thế.”

Kha Vũ không trả lời hấn, nhưng suy nghĩ một chút, lại cảm thấy sự thật đúng là như thế, Trịnh Hồng Nghiệp từ đầu tới đuôi đều không hợp khẩu vị của hấn, hấn phải suy nghĩ lại về mối quan hệ giữa bản thân và Trịnh Hồng Nghiệp, mặc dù bây giờ đối với người kia sinh ra hứng thú, bất quá nghĩ kỹ, có lẽ cũng chỉ là bị tình nhân trước kia cấm sự kích thích mà thôi.

Ngẩng đầu, lần nữa nhìn phương hướng Trịnh Hồng Nghiệp ly khai, tâm tình Kha Vũ trầm xuống.

9. Chương 9

Cho tới bây giờ, luôn có một vấn đề làm Trịnh Hồng Nghiệp phiền não, đó chính là nỗi sợ hãi sau khi Kha Vũ nhớ lại sẽ trách mình đem hấn làm hầu tử mà đùa bỡn, mặc dù hấn vốn có ý kia thật. Nhưng sự thật sáng tỏ, lo lắng của hấn hóa ra dư thừa, bởi hấn mới chính là con hầu tử kia, vẫn bị người ta xoay vòng vòng.

Mình đúng là càng già càng tha hóa mà, mới có vài ngày tận hưởng cuộc sống thoải mái đã lằng lằng, mất cả bản lĩnh đàn ông. Lúc trước khi Kha Vũ không nhớ gì hấn còn kiêu ngạo nói với bản thân rằng người kia không phải là một Kha Vũ chân chính, nhưng cuối cùng bị tên kia lừa xoay vòng tròn.

Nhớ tới những hành động lằng lằng chết tiệt của mình lúc trên giường, Trịnh Hồng Nghiệp hận không thể đập đầu vào tường tèo luôn cho rồi, cái sự kiện ở nhà cầu lần đó, hấn còn phản kháng trong vô lực, nhưng bây giờ bản thân lại chủ động vẽ cái móng lên chờ người ta tới thưởng, đây không phải nháo lên cho thiên hạ nhìn vào mà chê cười sao?

Vậy mà còn muốn đem tên kia trở về nhà, thậm chí còn đưa đi bệnh viện khám nữa chứ, sớm biết sự việc như vậy trực tiếp đẩy thẳng tên khốn kiếp kia vào nhà xác luôn cho rồi!

Tóm lại, bản thân không những quá ngu mà còn quá dâm dăng.

Trừ những thứ đáng ghét đang quán quýt trong lòng, hấn còn cần phải đối mặt một vấn đề, chính là, hấn lại thất nghiệp.

Nhưng Trịnh Hồng Nghiệp cũng không để trong lòng, cùng lắm là trở về bán tắm che nắng, dù sao mệnh của hắn luôn làm hồng việc, không làm lưu manh nữa, mà phải đi buôn bán thôi.

Nhưng vẫn nhin không được oán thăm một câu, kể từ khi đụng trúng tên Kha Vũ kia, sự nghiệp hắn luôn xúi quẩy như vậy, làm cái gì là hồng cái đó!

Cũng tốt thôi, sớm chút cùng tên tai tinh kia vạch rõ ranh giới, cái này gọi là “Hồi đầu thị ngạn”! [Hồi đầu thị ngạn = Quay đầu là bờ]

Bất quá nghĩ là nghĩ vậy, khi Trịnh Hồng Nghiệp đi ngủ, hắn vẫn ở trong mộng mà tổn hơi thừa lời với người nào đó.

Một tuần lễ sau, hắn tìm được công việc mới, cũng là do người khác giới thiệu, làm vệ sinh ở một câu lạc bộ cao cấp. Đừng xem thường công việc này tuy tương đối vất vả, nhưng mà tiền lương không tệ đâu.

Làm được ba ngày, tất cả coi như cũng thuận lợi. Trịnh Hồng Nghiệp vốn là người cao lớn khỏe mạnh, mấy việc vận chuyển và quét dọn này sao làm khó được hắn, lại tuân thủ nguyên tắc “Làm nhiều ít nói”, cùng những người khác chung đụng coi như hòa hợp, thậm chí mấy đại thẩm hùng tâm tráng chí sau khi biết hắn chưa kết hôn, đều muốn giúp hắn giới thiệu đối tượng, mỗi lần vậy đều bị hắn hỉ hả cười cười cho qua.

Tóm lại, đây là một khởi đầu tốt đẹp, tinh thần được nâng lên đáng kể, Trịnh Hồng Nghiệp quyết định bắt đầu cuộc sống mới, mục tiêu đầu năm nay: ăn no sống tự tại mới là trọng yếu nhất!

Màn đêm buông xuống, tại bể bơi lộ thiên của câu lạc bộ đang mở party đồ tắm, tất cả mọi người đều ăn bận vô cùng mát mẻ, một đám nữ nhân vận bikini giống như nhân ngư bơi qua bơi lại, cùng mấy nam nhân chơi đùa trong nước. Bốn phía trên cây treo đầy những bóng đèn màu bạc, tựa như những bông tuyết tản ra ánh sáng nhu hòa.

Trịnh Hồng Nghiệp mặc nguyên bộ đồng phục đầu bếp màu trắng, ngang hông buộc tạp dề lưng màu đen, đứng trước bàn thức ăn, thỉnh thoảng thay khách cắt miếng thịt, rót nước trái cây. Vốn công việc này không tới phiên hắn, nhưng buổi party không đủ người, nên bị gọi tới.

Dù sao việc cũng không bận rộn, lúc không có người, hắn chán đến chết đánh giá bốn phía, mấy người con gái mặc bikini không ngừng tới lui qua lại, theo lý thuyết, thế nào cũng có thể coi như cảnh đẹp ý vui, nhưng rất nhanh hắn liền ý thức được một vấn đề đặc biệt nghiêm trọng.

Trước kia hắn mặc dù không tới trình độ nhìn thấy con gái là chảy nước miếng, nhưng nhiều người đẹp ăn mặc hở hênh như vậy lướt qua lướt lại trước mắt, vậy mà hắn một chút vọng động cũng không có.

“Cho ta một miếng thịt nướng, phần không có mỡ nga!” Một người con gái mặc bộ áo tắm màu vàng đi tới nháy mắt một cái với hắn, mỹ nữ hắn mới từ bể bơi đi ra, trên người còn dính những hạt nước, dưới ánh đèn trắng bạc chiếu vào, quả thực muốn nhanh chóng làm lóa mắt Trịnh Hồng Nghiệp.

Nhưng cũng vãn vãn như thế mà thôi.

Không nhìn ánh mắt mỹ nữ trêu chọc, hắn hướng về phía thịt nướng giơ dao lên, tay chém xuống, cắt một miếng thịt để trên đĩa sứ men trắng rồi đưa cho nàng, đối phương thế nhưng không đưa tay đón.

“Miếng to như vậy, người ta ăn không hết ~” Nữ nhân dung đưa bộ ngực làm nũng.

Trịnh Hồng Nghiệp chỉ muốn trợn trắng mắt. Chỉ lớn nửa lòng bàn tay, độ dày còn chưa bằng một đồng tiền xu, còn ngại lớn sao!

Mím môi đem trong miếng thịt cắt một nửa, mỹ nữ mới cười meo meo nhận lấy rồi đi, trước đó còn vút lại cho hắn một cái mị nhãn, chẳng qua lúc đó Trịnh Hồng Nghiệp đang cuối đầu mài dao nên không phát hiện.

“A Hồng, giúp ta đem khay trái cây này đưa đến bể bơi đi!” Có người kêu hắn một tiếng.

“Được!” Trịnh Hồng Nghiệp nhận lấy khay trái cây cùng đồ nguội, đối phương dặn hắn một câu “Đi phải cẩn thận, khay này rất đắt đó”

Thê là, Trịnh Hồng Nghiệp cẩn cẩn dực dực bê khay hoa quả và món nguội xuyên qua đám đông. Thật vất vả mới đi tới bên hồ, vừa đem đồ trong tay đặt xuống, một tràng âm thanh nghịch nước làm hắn ngẩng đầu nhìn thoáng qua, khi thấy rõ người trong hồ, thiếu chút nữa hắn trượt chân rớt xuống bể bơi.

Ở trong đó, một đám con gái vây xung quanh Kha Vũ đang dựa vào trên tấm phao di động, nghiêm nhiên một bộ dáng quốc vương. Cầm trong tay một chén rượu, chung quanh là những nữ nhân ăn mặc thiếu thốn, rất có phong thái “Ao rượu rừng thối”.

Cừu nhân gặp nhau “Âu yếm” ngấm ngứa, nhưng Kha Vũ chỉ quét Trịnh Hồng Nghiệp một cái, sau đó đem tầm mắt dời đi.

Một nữ nhân bên cạnh đem nho đã bỏ hột dứt đến miệng Kha Vũ, hắn liền ăn hết, đồng thời còn liếm tay nàng một chút, làm người kia thẹn thùng một trận.

Trịnh Hồng Nghiệp đứng đó chịu đựng ý nghĩ muốn nôn tại chỗ, nghĩ thầm, bộ dạng lang thang bụi đời của người lúc mất trí nhớ đầu phải lão tử chưa từng thấy qua, mới ngâm mình trong bể bơi chút mà đã bắt đầu trang mô tác dạng rồi!

Lúc này một nữ nhân bơi tới, từ trong nước đi ra, gục ở bên cạnh hồ hỏi Trịnh Hồng Nghiệp, “Có bận không?”

“Có.” Trịnh Hồng Nghiệp chỉ chỉ mấy miếng bận được cắt thành hình con thỏ.

“Có thể giúp cầm đi qua bên kia không?” Nữ nhân chỉ chỉ vị trí Kha Vũ.

Hắn chậm rãi cau mày, “Tiểu thư, mấy miếng bận mà người cũng muốn ta cầm giúp sao?” Hơn nữa hắn đang mặc đồng phục, chẳng lẽ bắt hắn cởi hết chỉ mặc quần lót xuống nước?

“Không phải! Bận là ta muốn ăn, trái cây khác là hắn muốn ăn.” Nữ nhân nói xin lỗi với hắn rồi cười một tiếng, hơi bĩu bĩu môi, chỉ Kha Vũ, “Hắn nói đem cả cái khay trái cây cầm qua đi.”

Trịnh Hồng Nghiệp không nói một lời nhìn người trong ao, Kha Vũ đang cùng nữ nhân bên cạnh nói chuyện, chốc lát lại liếc hắn. Chỉ nhìn thấy cái liếc kia, hắn liền hiểu đây là cố ý.

“Không được sao?” Nữ nhân có chút làm khó hỏi.

“Không ——” Trịnh Hồng Nghiệp đột nhiên kéo khóe miệng, sau đó đứng lên đem tạp dề cởi xuống, động tác của hắn khiến cho người ở bốn phía chú ý, rồi rít nhìn qua.

Nhìn hắn đem tạp dề ném qua một bên, Kha Vũ trong ánh mắt nhiều hơn một tia ngoạn vị, thậm chí có thể sử dụng rạng rỡ sinh quang để hình dung.

Cởi đồng phục trên người xuống, Trịnh Hồng Nghiệp không chút xấu hổ đem y phục ném qua một bên, cả người để trần phần ngực, vóc dáng tinh trắng chịu những ánh mắt khảo nghiệm chung quanh. Đang lúc Kha Vũ cùng những người khác đoán xem hắn có cởi quần không, hắn cúi người đi vào trong bể, sau đó cả người chìm trong nước đi tới.

Thật ra bể bơi cũng không sâu lắm, cũng chỉ đến ngang ngực hắn, Lúc này Trịnh Hồng Nghiệp đang cầm khay trái cây chậm rãi đi về phía trước, nhìn người kia cách mình càng ngày càng gần, Kha Vũ nhếch khóe miệng, ngay cả ánh mắt cũng khó nén hưng phấn.

Chờ Trịnh Hồng Nghiệp tới trước mặt hắn, hai người một ở trên mặt nước, một ở trong nước, nhìn nhau vài giây, Kha Vũ vừa muốn mở miệng, Trịnh Hồng Nghiệp đột nhiên nhếch mép cười cười với hắn.

“Muốn ăn trái cây đúng không?”

Khi Kha Vũ còn chưa kịp phản ứng, Trịnh Hồng Nghiệp tay đã nhấc, trong tiếng kinh hô của mọi người, toàn bộ khay trái cây đã đổ ập lên trên đầu Kha Vũ.

“Phanh”, khay đồ sứ đập vào đỉnh đầu nam nhân, sau đó “Tùm” một tiếng rơi vào trong nước.

“YAA.A.A...!” Những nữ nhân bên cạnh hét lên chói tai, đưa tới nhiều sự chú ý hơn, hầu như tất cả đều đi đến bên bể bơi xem trò hay.

Trong ao, Kha Vũ trên đầu treo trang sức bằng vỏ trái cây cùng hoa lan, trên mặt dính đủ các loại trái cây đầy màu sắc, từng miếng, có chút dính lại trên ngực hần, sau đó chậm rãi tuột xuống.

Trịnh Hồng Nghiệp đứng trong nước, chung quanh trôi nổi đủ loại trái cây, làm nước hồ nên đổi tên thành “Chảo nhuộm”.

“Lần sau còn diễn loại xiếc hạ lưu như thế, lão tử trực tiếp đem sào riêng nhét vào trong mông của người!” Hần hướng về mặt mờ mịt của Kha Vũ giơ ngón giữa lên, sau đó xoay người bơi đến bên cạnh ao.

Bơi một hơi đến chỗ cầu thang rồi leo lên bờ, Trịnh Hồng Nghiệp đưa tay hất mái tóc ướt nước ra sau, khom lưng cầm lấy đồng phục cùng tạp dề vắt lên trên vai, không để ý tới ánh mắt của người chung quanh, rời đi.

Sau khi sự việc kia xảy ra, Trịnh Hồng Nghiệp nghĩ muốn được tiêu sái một lần trong đời.

Trịnh Hồng Nghiệp đi rồi, để lại một màn hí kịch đầy kịch tính cho Kha Vũ. Tất cả ánh mắt đều tập trung vào trên người hần, nhưng diễn viên chính hoàn toàn không thèm để ý, một mạch ngo về phương hướng Trịnh Hồng Nghiệp ly khai.

“Tiên sinh! Người không sao chứ?” Chợt nghe quản lý câu lạc bộ đứng bên cạnh hồ hô hoán.

Chỉ chốc lát sau, Kha Vũ đưa tay gạt xuống mấy miếng trái cây trên người, từ đầu tới cuối hần cũng không nói một câu nào rốt cục không nhận được cất tiếng cười to.

Được rồi, hơn nửa tháng qua, hần không có biện pháp quên Trịnh Hồng Nghiệp. Vô luận hần chơi như thế nào, diễn ra sao, cũng cảm thấy trong lòng trống rỗng, đợi đến khi một mình yên tĩnh, sẽ nhớ tới thời điểm cùng Trịnh Hồng Nghiệp chen chúc trong căn phòng trọ, trên chiếc giường nhỏ hẹp, hai người tựa vào nhau...

Hần biết, hần đã thật tâm với Trịnh Hồng Nghiệp.

Một đĩa hoa quả và các món nguội coi như cũng đủ để Trịnh Hồng Nghiệp xả oán khí trong lòng, thay quần áo đi ra khỏi câu lạc bộ, đứng ở lối vào thở ra thật dài. Nhìn bộ dạng đó cũng đủ hiểu công việc này cũng đã xong rồi, bất quá có thể cho tên Kha Vũ khôn kiếp kia một trận cũng đáng.

Một đường chạy như điên về đến nhà, lửa giận cùng oán khí trong lòng Trịnh Hồng Nghiệp cũng tiêu tan không ít. Tỉnh táo lại, hần vọt vào tắm, mặc độc cái quần tứ giác in hoa, cầm lon bia, ngồi trên ghế sa lon bắt đầu uống.

Gặp lại Kha Vũ, nói trong lòng không tưởng niệm là gạt người. Chẳng qua loại tâm tình này có chút khó nói nên lời, dù sao quan hệ giữa hai người, muốn làm đối phương bình tĩnh là rất khó.

Nếu bảo Kha Vũ là tên đàn ông phụ bạc, thì cũng không tới trình độ đó, nói hần lừa gạt tình cảm, lại càng không đúng.

Vốn chỉ định uống một lon, kết quả không để ý cho liền cạn mấy lon xuống bụng, Trịnh Hồng Nghiệp đánh ợ một cái, cuối cùng hần cũng hình dung được mình cùng Kha Vũ chính là hai tên ăn no chóng tỉnh trùng lên não!

Nếu như hỏi Trịnh Hồng Nghiệp có hối hận không? Đáp án hần là hối hận. Hần hối hận ban đầu không chịu chụp hình nude của Kha Vũ, nếu không bây giờ đã có thể lên đại một trang website “Khiêu dâm” nào đó, có thể miễn phí post lên, cũng coi như chấm dứt ân oán giữa bọn họ!

Trịnh Hồng Nghiệp đang mượn rượu giải sầu, chuông cửa đột nhiên vang lên. Lúc này mà còn có người tới sao, có thể là mấy tiểu đệ tìm hần để thầu đêm. Đặt bia xuống, hần đứng lên đi mở cửa, đi hai bước phát hiện dưới chân giống như đạp bông mềm, lằng lằng đến cửa, uống hơi nhiều, mắt cũng không tốt, nhìn xuyên qua lỗ mắt mèo cả nửa ngày cũng không thấy rõ bên ngoài là nam hay nữ.

Hần một bên mở cửa một bên hỏi: “Ai đó?”

Kết quả còn chưa thấy rõ mặt, đối phương thoáng cái xông lên đem hần ôm lấy, hơn nữa ôm cứng ngắt.

Trịnh Hồng Nghiệp hoảng hồn, “Người, người là ai a? Buông ra!”

“Là ta...” Nam nhân nhẹ nhàng nói bên tai hần.

##\$###! Trịnh Hồng Nghiệp trong nháy mắt xụ mặt, đẩy người kia ra, chỉ vào mũi đối phương quát: “Người nổi điên cái gì!”

Kha Vũ lui về phía sau một bước, mặt mỉm cười nhìn hắn.

Vốn là đoạn kịch kinh điển giữa nam và nữ diễn viên, đổi thành Kha Vũ cùng Trịnh Hồng Nghiệp, không khỏi liền có hơn một cổ mùi vị kinh thế hãi tục.

“Sinh khí?” Kha Vũ vừa đi lên vừa hỏi.

Trịnh Hồng Nghiệp kinh hồn chưa định, đè nén lửa giận trong lòng đang từ từ bốc lên, nhìn chằm chằm hắn nói: “Con mẹ nó người giả thần giả quỷ cũng phải nhìn thời gian cùng đối tượng chứ!”

Ai ngờ Kha Vũ thu hồi khuôn mặt tươi cười, rất chân thành nói với hắn một câu, “Ta không phải tới để gỡ trò.” Nói xong khẽ cong eo, cầm lên một cái túi màu trắng đặt cạnh cửa đưa tới trước mặt Trịnh Hồng Nghiệp.

?

“Cái gì đó?” Trịnh Hồng Nghiệp ngẩn ra, cho là người kia lấy ra vũ khí gì, kết quả đột nhiên ngửi thấy một mùi quý dị. Nhìn kỹ lại —— sầu riêng? Từng mùi từng mùi được sắp xếp ngay ngắn!

“Người không phải nói nếu ta còn chọc giận người, người sẽ đem sầu riêng nhét vào mông của ta sao?” Kha Vũ cười nói, vẻ mặt cùng lời của hắn hoàn toàn bất đồng. “Cho nên ta mang sầu riêng tới cho người.”

Vị nhân huynh này điên rồi sao?

Trịnh Hồng Nghiệp nhìn chằm chằm hắn một hồi, xác định người trước mắt là Kha Vũ, nhưng khí lực để phát hỏa cũng không có. Bất đắc dĩ vò đầu, hắn hữu khí vô lực hỏi: “Người nổi điên gì nữa đây? Đầu óc lại bị đập hỏng?” Hắn mới vừa dùng khay trái cây nên lực sát thương chắc cũng không lớn như vậy chứ?

“Ta tới để xin lỗi người.”

Không nghĩ tới hắn trực tiếp như vậy, Trịnh Hồng Nghiệp ngược lại có chút phản ứng không kịp. Kha Vũ trong ấn tượng của hắn, tuyệt đối không phải là cái loại có thể dễ dàng xin lỗi người khác, tình huống này làm cho hắn hoài nghi có phải mình hạ thủ quá nặng.

“Ta nói người có thể dùng giống kiểu này được không? Chuyện giữa chúng ta rốt cuộc tới khi nào mới chấm dứt đây?”

“Không được.” Kha Vũ không chút do dự nói, đem túi sầu riêng trong tay đưa lên, làm cho mấy múi màu hoàng kim kia tản ra một cổ “Mùi thơm” xông thẳng vào mũi.

“Người muốn sao mới đáp ứng lời xin lỗi của ta, cầm lấy sầu riêng, sau đó ——” Kha Vũ dừng lại, nhìn Trịnh Hồng Nghiệp mỉm cười, lưu lại nguyên vẹn không gian tưởng tượng cho hắn. Chẳng qua nụ cười kia thấy thế nào cũng có chút đắc ý cùng uy hiếp.

Trịnh Hồng Nghiệp trợn mắt hốc mồm, hắn hoài nghi nếu như hôm nay không đem chuyện này nói rõ ràng, có khi nào lần tới Kha Vũ mang nguyên quả bom đến nhà hắn.

Nam nhân này rốt cuộc có ý gì? So với hắn lúc còn làm lưu manh còn lưu manh hơn.

Cuối cùng bị sầu riêng hun đến hoa mắt váng đầu, Trịnh Hồng Nghiệp đành thỏa hiệp, đưa tay nhận lấy bịch sầu riêng, hắn hướng Kha Vũ gật đầu.

“Sầu riêng ta nhận, coi như giữa chúng ta đã xong. Saiyonara!” Nói xong xoay người vào nhà, chân sau móc lấy cửa đóng “Rầm” một tiếng lại, thế giới nhất thời thanh tĩnh.

*** mẹ mày nói xin lỗi! Ông đây cóc cần!

Cầm sầu riêng thấy lên bàn, Trịnh Hồng Nghiệp trở lại trên ghế sa lon ngồi xuống, chuẩn bị mổ sầu riêng làm đồ ăn khuya. Trong mắt hắn, lời xin lỗi của Kha Vũ xem ra còn không bằng những múi sầu riêng ngọt ngào.

Chỉ là không đợi hấn nghĩ kỹ nên hạ thủ từ chỗ nào, ngoài cửa đột nhiên truyền đến một tiếng vang, sừng sốt một lát, lúc này mới nhớ ra trong tay Kha Vũ vẫn còn chìa khóa dự phòng!

Hấn “Vụt” từ trên ghế salon nhảy dựng lên, nhanh như chớp bay ra, bấp chân đụng vào bàn chân, dép rớt cũng không kịp nhặt, hướng phía cửa chính liều mạng chạy tới. Nhưng cũng không kịp, người kia đã mở cửa đi vào, Trịnh Hồng Nghiệp suýt nữa dừng không kịp tông thẳng đầu vào ngực người ta.

Đối với biểu hiện “Yêu thương nhớ nhung” như thế, khiến cho Kha Vũ đầu tiên là kinh ngạc sau mừng ra mặt, giang hai tay hơn hở mở ra chuẩn bị ôm.

“Ta biết người không nữ mà!”

Trịnh Hồng Nghiệp bị những lời buồn nôn kích thích cả người run lên, vội vàng từ trong lòng ngực đối phương nhảy ra. “Người ở đó mà con mẹ nó tự mình đa tình đi! Đem cái chìa khóa trả lại cho ta!”

Cười cười, Kha Vũ giơ tay cầm chùm chìa khóa quơ “Đình đình đương đương” trước mặt hấn. “Chúng ta vẫn chưa chia tay, người liền đòi lại chìa khóa rồi sao?”

Hai chữ “Chia tay” làm cho Trịnh Hồng Nghiệp ngẩn ngơ. Điều kiện tiên quyết để chia tay chính là hai người phải ở chung một chỗ không phải sao? Nhưng mối quan hệ giữa hấn và Kha Vũ nói là pháo hữu cũng còn khá miễn cưỡng a?

“Người rút cuộc muốn thế nào?” Trịnh Hồng Nghiệp nhượng mảy nặng nề thở dài, cảm thấy Kha Vũ đang khiêu chiến sự chịu đựng của hấn.

Kha Vũ không nói gì, chỉ nhìn hấn lom lom. Về mặt kia rất chuyên chú, giống như có lời muốn nói lại không thể nói nên lời, nội tâm quần quýt, giấy dựa đều ở trong cặp mắt hiện ra vô cùng nhuần nhuyễn.

Trịnh Hồng Nghiệp lần đầu tiên bị người ta dùng loại ánh mắt này nhìn chăm chú, cảm thấy có chỗ không đúng lắm, dường như lấp lánh hữu thần lại tựa như có thể xuyên thấu hấn, thậm chí còn có chút tình ý trong đó, cho dù mặt hấn có dày tựa tường thành cũng khó chịu được.

Song đang lúc Trịnh Hồng Nghiệp cho là Kha Vũ có thể nói ra những lời buồn nôn ghê tởm gì, nam nhân phun ra một câu, “Người còn chưa bồi thường tiền sửa xe cho ta.”

Quả nhiên, thật là ghê tởm! Trịnh Hồng Nghiệp nổi gân xanh đầy trán.

“Bao nhiêu?” Cho dù hấn phải đập nôi bán sắt cũng đền cho tên khốn kiếp này!

Kha Vũ khoe miệng khe khẽ, tiến lên một bước ôm lấy eo Trịnh Hồng Nghiệp, hai cái tay vừa vịn đặt trên hông đối phương, hạ lưu thuần thực.

“Nếu một ngày làm một lần, ít nhất phải ba, năm năm sau mới có thể trả hết nợ!”

Trịnh Hồng Nghiệp bị những lời này làm cho giận suýt tắc thở. Hấn đã hiểu, do hấn đập khay trái cây lên đầu tên đó, nên hấn mới tới trả thù đây mà. Hơn nữa còn tình vi hơn, không cần động thủ, nói chuyện không thôi cũng đã muốn lấy mạng hấn.

Nghĩ tới đây, Trịnh Hồng Nghiệp trở nên bình tĩnh. Hấn đẩy Kha Vũ ra lui về phía sau một bước, để cho hai người giữ vững khoảng cách bình thường, sau đó đột nhiên nhìn Kha Vũ cười.

“Thì ra sau khi khôi phục trí nhớ cũng rất tốt, ngay cả tính nợ cũng rất rõ ràng rành mạch.”

Nghe ra đối phương châm chọc, Kha Vũ không những không tức giận, ngược lại còn cười.

Trịnh Hồng Nghiệp cảm giác mình sắp chống đỡ sắp hết nổi rồi, nhìn nam nhân hạ lưu biến thái trước mặt rõ ràng rất quen nhưng tính tình lại hảo như vậy có chút dọa người.

“Tốt lắm, người đánh cũng đánh, mắng cũng mắng.” Kha Vũ hai tay vịn khung cửa, nhìn Trịnh Hồng Nghiệp, “Cho ta cơ hội, chúng ta hảo hảo nói chuyện một chút.”

Khó có được vẻ mặt thật tình, Trịnh Hồng Nghiệp nhìn chăm chú, có lẽ nếu hôm nay không nói cho rõ, đối phương chắc chắn sẽ không rời đi.

“Được.” Hấn nhún vai tỏ vẻ không sao cả.

Kha Vũ chậm rãi nhếch khóe miệng.

“Nói gì thì nói đi.” Đàm phán cũng không phải là tỏ tình, hấn còn sợ cái gì chứ?

Trịnh Hồng Nghiệp để Kha Vũ vào nhà. Xoay người vào mới phát hiện bịch sần riêng để trên bàn bị hấn đụng lúc nãy đang nằm chống đỡ trên mặt đất, những mũi sần riêng chín mọng rơi đầy trên sàn nhà, chỉ mấy phút đồng hồ đã “Tỏa hương khắp phòng”.

Khóe miệng hấn giãn ra. Với cái mùi lảng vảng này, nói chuyện cũng chả còn không với khí gì nữa.

Phía sau Kha Vũ đi tới liếc nhìn sần riêng trên mặt đất, đầu tiên là giờ giờ khóe miệng, sau đó trang mô tác dụng thở dài.

“Trước dọn sơ qua, mở cửa sổ cho thoáng khí. Sau đó chúng ta ra ngoài tìm một chỗ nói chuyện.”

Kha Vũ nói rất thành khẩn, mà nhìn tình huống trước mắt, đây cũng là một chủ ý không tệ. Trịnh Hồng Nghiệp không nói, coi như là đáp ứng.

Đợi đến khi đem thứ trên sàn dọn sạch, Trịnh Hồng Nghiệp tùy tiện chụp một cái áo T-shirt vốn là hàng tặng kèm lúc làm công nhân, vẫn mặc cái quần đùi đi biển in hoa sắc sỡ, nhìn toàn cảnh mang tới một cảm giác của một ông chú già. Cùng Kha Vũ một trước một sau xuống cầu thang, hấn nhìn bóng lưng đối phương, nghĩ thầm mình lúc nào lại là người tốt tính để nói chuyện chứ?

Lấy tính tình của hấn, mặc dù sẽ không đem sần riêng nhét vào mông Kha Vũ thật, nhưng tuyệt đối sẽ ném vào mặt hấn, chứ không phải hảo hảo nói chuyện. Nhăn nhăn nhí nhí, mẹ nó quá không sáng khoái rồi!

Trịnh Hồng Nghiệp có loại cảm giác, hấn và Kha Vũ làm gì cũng đảo lộn thứ tự so với người bình thường, người ta thì nói trước rồi làm, bọn họ làm cũng làm rồi, đến hiện tại mới bắt đầu nói chuyện, lại nói về chuyện trước đó, hấn tự giấu cười vài tiếng, nhưng nhứu mày lại, làm thế nào cũng không thả lỏng được.

Xuống lầu dưới, bốn bề vắng lặng, ánh đèn đường u ám lúc sáng lúc tối, ngoại trừ thỉnh thoảng vang lên mấy tiếng côn trùng kêu, đêm khuya vắng người, cũng là khoảng thời gian thích hợp để đàm phán.

Ai ngờ Kha Vũ còn không hài lòng, chỉ chỉ hướng cách đó không xa, một chiếc xe thể thao bánh bao, Trịnh Hồng Nghiệp vô cùng quen thuộc. “Chúng ta vào trong xe hấn nói.”

Trịnh Hồng Nghiệp có chút ám ảnh, mắng một tiếng, “Người đừng có đánh rắm nhiều như vậy!”

“Người sợ?”

Trịnh Hồng Nghiệp bóp bóp nắm tay, “Lão tử nhần người đã lâu.” Hấn cảm giác mình vẫn giống như đang hống con nít, mà tên Kha Vũ xui xẻo này thật sự là một đứa trẻ khó bị dụ!

“Yên tâm đi! Cũng không làm gì người ở trong xe đâu.” Kha Vũ kéo hấn hướng xe đi tới.

Không nghe ra hàm ý khác trong lời nói của đối phương, Trịnh Hồng Nghiệp hùng hùng hổ hổ muốn rút tay về nhưng không thành công, Kha Vũ cũng không để cho hấn có “Cơ hội sống”, lôi kéo Trịnh Hồng Nghiệp đi tới bên cạnh xe, mở cửa ghế phụ đem người ném vào.

Chờ Kha Vũ cũng lên xe, “Phanh” một tiếng đóng cửa, Trịnh Hồng Nghiệp nghe âm thanh chìa khóa, nghĩ thầm tiểu tử này không phải là muốn bắt cóc đó chứ?

Lúc này xe vừa nổ máy, trong lòng hấn có dâng lên dự cảm bất hảo, nhìn Kha Vũ lớn tiếng hỏi: “Người muốn làm gì?”

Kha Vũ quay đầu, nhìn đối phương hừ cười hai tiếng, phảng phất vào giờ khắc này lộ ra bản chất thật, vẻ mặt nổi bật nhờ ánh đèn chiếu vào, lộ ra mấy phần âm trầm cùng dâm dăng.

“Tiền dâm —— hậu sát!”

Bất quá Trịnh Hồng Nghiệp hiểu rõ Kha Vũ, những lời này chỉ cần tin nửa vế đầu là đủ rồi.

10. Chương 10

Trên lý thuyết, khi nói đến tiền dâm hậu sát, hẳn nên tìm một địa phương thừa thớt hoang vu nào đó, nhưng Kha Vũ lại đem Trịnh Hồng Nghiệp về nhà hẳn, khi người kia mang xe để vào ga-ra, Trịnh Hồng Nghiệp như thoáng nghĩ thấy có mùi vị vụng trộm đâu đây.

Lần thứ hai tới nhà Kha Vũ, ấn tượng lần trước đại khái vẫn còn, nhưng lần này tâm trạng không còn bất an, nên trừ bỏ bài trí đơn giản bên ngoài, thì bức ảnh khỏa thân trên tường cũng làm cho ký ức hẳn tái hiện như mới.

Chẳng qua bức tranh vẫn như cũ, nhưng khuôn mặt người được vẽ hình như đã thay đổi không ít.

Trịnh Hồng Nghiệp đứng trong phòng khách ngửa đầu nhìn bức họa, càng xem càng cảm thấy có cái gì đó không đúng. Hẳn nhớ người mẫu nam kia không có cao như vậy, hơn nữa khuôn mặt càng xem càng quen mắt — Đelmm! Đây không phải là hẳn sao?

Rốt cục cũng phát hiện chỗ quái dị, Trịnh Hồng Nghiệp thiếu chút nữa tức muốn nổ phổi. Đầu của mình cứ nhiên lại bị gắn vào trên cổ một tráng nam ngoại quốc, nhìn như một thằng hề!

“Xảy ra chuyện gì với bức tranh vậy?” Hẳn chỉ vào bức tranh khỏa thân trên tường, nhìn chằm chằm tên nam nhân đang đứng một bên mà cười đến dâm dăng. Hẳn còn chưa kịp phát tán ảnh nude của tên kia, bản thân đã trở thành “Diễn viên chính”. Động tác của Kha Vũ vĩnh viễn nhanh hơn hẳn!

“Đầu của hẳn sao lại biến thành đầu ta?”

Tựa hồ đối với kiệt tác của mình hết sức hài lòng, Kha Vũ nhìn hẳn thâm tình chân thành thuyết: “Nhìn vật nhớ người.”

Thì ra bản thân là người không hiểu nghệ thuật sao, Trịnh Hồng Nghiệp thường thức không được loại kiệt tác này, chỉ cảm thấy trong dạ dày một trận phiên giang đảo hải. Trước kia hẳn chỉ biết Kha Vũ ở trên giường có chút mãnh liệt, có chút hạ lưu, hiện tại mới biết được người này hạ lưu không phân trường hợp.

“Ta nói con mẹ ngươi, ngươi có thể đừng làm ta ghê tởm nữa được hay không? Có lời cứ nói có rắm cứ phóng, đừng có lãng phí thời gian, trong lòng ngươi đang thoải mái thống khoái lắm có phải hay không!” Trịnh Hồng Nghiệp vẽ mặt chán ghét nói.

Kha Vũ nhú nhú mày, đi về phía trước mấy bước tới đối diện đối phương. Thật ra hẳn thấp hơn Trịnh Hồng Nghiệp nửa cái đầu, nhưng Trịnh Hồng Nghiệp có ảo giác, Kha Vũ cứ như người khổng lồ. Mặc dù việc này không tính là một đả kích nghiêm trọng, nhưng cũng làm cho hẳn rất khó quên.

“Ta phát hiện đối phó ngươi chỉ có một chiêu hữu dụng.” Về mặt có chút bất đắc dĩ nhìn hẳn vài giây sau, Kha Vũ chậm rãi vung lên khoe miệng, lộ ra mỉm cười tà ác. “Đó chính là quăng ngươi lên trên giường hung hăng thao đến khi kêu không nổi!”

Nếu như nói Kha Vũ mất trí nhớ trước kia và Kha Vũ vừa rồi có gì khác nhau, thì có thể bảo rằng vào giờ khắc này, hẳn rốt cục cũng lộ ra bộ mặt thực giấu diếm lâu nay. Mà Trịnh Hồng Nghiệp bị ai phát hiện thế nhưng mình lại thờ phào nhẹ nhõm, cảm thấy Kha Vũ trước mắt mới là người hẳn quen.

Nhưng lời này trăm triệu lần không thể gạt bừa. Bất quá Trịnh Hồng Nghiệp đã có kinh nghiệm, đối phó với những người như tên đang đứng trước mặt mình, đá chọi đá không phải là biện pháp, muốn đối phó với lưu manh, thì phải lưu manh hơn hẳn. Nhưng, Trịnh Hồng Nghiệp hẳn là ai chứ? Là lưu manh chính hiệu a!

“Ngại thật, nhưng thứ đồ chơi kia của ngươi nhỏ quá.” Hẳn bĩu môi, nhìn nhìn hạ thân Kha Vũ một lượt. “Sao so sánh được với gậy mát xa điện được chứ, người ta còn khuyến mãi cả mũ bơi trơn.”

Kha Vũ nhú mi, nhưng sau đó vừa cười vừa hỏi: “Gậy mát xa điện có thể khiến ngươi thoải mái sao?”

“Yên tâm, gậy mát xa cắm điện trực tiếp, động so với ngươi còn mau hơn!” Trịnh Hồng Nghiệp cắn răng cười, bất cứ giá nào cũng phải làm cho cái mặt mo này dày hết cỡ. “Còn... kéo dài!”

Khiêu khích rốt cục có một chút hiệu quả, Kha Vũ mặt liền biến sắc, nhìn hẩn một hồi, hỏi: “Hiện tại muốn thử một chút sao?”

Đclmm! Hẩn cùng tên kia càng ngày càng không có tiếng nói chung.

“Người tự đi mà mua gây mất xa thử đi!” Rống lên một tiếng, Trịnh Hồng Nghiệp cảm thấy hôm nay cùng Kha Vũ đi ra ngoài “Hảo hảo nói chuyện một chút” căn bản là sai lầm, còn không bằng ở nhà ăn sầu riêng. Nhưng mà hiện tại đi cũng không tính muộn, nghĩ là làm, hẩn có thể sẽ càng ngày càng hoài niệm lúc Kha Vũ mất trí nhớ, rất rất nghe lời!

“Hai chúng ta coi như đã thanh toán xong! Sau này đường ai nấy đi, có lỡ đụng mặt thì ngàn vạn lần cũng đừng có quay đầu lại, nhìn mặt nhau chỉ tổ phá hư tâm trạng!”

Nói xong hẩn quay đầu hướng cửa bước đi, chỉ mới hai bước, cánh tay đã bị túm lấy.

Kha Vũ một tay nắm hẩn giật trở lại, nhìn Trịnh Hồng Nghiệp rồi hừ cười hai tiếng, hỏi: “Tối tính sổ đúng không? Thanh toán xong?” Lại dữ tợn cười một tiếng, hẩn tự tay nắm cằm nam nhân nói: “Người mới vừa ở trong hồ bơi đánh ta một trận, hại ta bị nhiều người chê cười như vậy, khoản nợ này tính như thế nào đây?”

“Tính cái rắm! Có bản lãnh hiện tại người đánh ta đi, Lão Tử phụng bồi đến cùng!” Trịnh Hồng Nghiệp gương mặt lên, thà chết chứ không chịu khuất phục.

Kha Vũ cười meo meo hỏi: “Người đánh thắng được ta sao?” Không đợi Trịnh Hồng Nghiệp phản bác, còn nói: “Bất quá người mặc dù đánh không lại ta, nhưng công phu câu dẫn cũng không tệ, lần trước ở nhà vệ sinh, người trờng mắt nhìn ta hay là đang câu dẫn ta đây?”

Hẩn chậm rãi nhích tới gần, cơ hồ đem hô hấp phun đến trên mặt Trịnh Hồng Nghiệp. “Người vừa khó chịu vừa dâm dăng, bình thường ngược ngùng ngược ngạo, khi lên giường muốn bao nhiêu tao có bấy nhiêu tao a.”

Trịnh Hồng Nghiệp giận đến khoe miệng nhếch thẳng lên, chỉ có mười mấy phút đồng hồ, hẩn cảm giác tôn nghiêm bản thân đã bị đả phá thành từng mảnh nhỏ. Hẩn không ngừng ở trong lòng tự nhủ đừng nóng đừng nóng, không nên cùng tên kia chấp nhất!

“Lão Tử khó chịu hay dâm dăng, không quan hệ tới người!”

“Người sai rồi.” Về mặt trêu chọc biến mất trong nháy mắt, ngay cả giọng cũng nghiêm chỉnh lại, “Người chỉ có thể ở trước mặt của ta khó chịu và dâm dăng, dám ở trước mặt người khác...”

Trên miệng hung hăng bị bấm một cái, Trịnh Hồng Nghiệp đau đến nhe răng, vừa muốn mở miệng mắng chửi người, Kha Vũ rồi lại cực kỳ ôn nhu bắt đầu vuốt ve cái chỗ kia.

Hẩn dùng đôi môi ở bên tai Trịnh Hồng Nghiệp nhẹ nhàng mơn trớn, rồi đột nhiên cắn xuống, Trịnh Hồng Nghiệp bị loại thủ đoạn “Đánh một roi lại cho viên đường” này làm cho có chút khản trương. Mất thấy tay Kha Vũ đã đưa vào bên trong cái quần đi biển của mình, cuối cùng Trịnh Hồng Nghiệp cũng từ trong sương mù tỉnh lại, vừa muốn giãy dụa, lại nghe đối phương nói: “Nếu không, chúng ta hiện tại lại bắt đầu hẹn hò đi?”

Trịnh Hồng Nghiệp cho rằng mình nghe lầm, bởi vì giọng nói của Kha Vũ tựa như đề nghị bọn họ hôm nay ăn mỳ đi.

“Ta không nói cho người ta đã khôi phục trí nhớ, là do không muốn người đuổi ta đi.” Kha Vũ còn nói: “Ta vẫn chưa nhớ ra cái gì cho tới khi người lập kế hoạch đuổi ta đi, nếu không phải ta hy sinh mình uy người ăn no, người đã sớm vứt ta tới trên đường cái!”

“Người thú vị lắm!” Trịnh Hồng Nghiệp không nhịn được. Bất kể lúc trước nói cái gì mà yêu với chả thương, nhân cách đã bị vũ nhục thì không nhịn được.

“Ta chán cái bộ dạng tiểu nhân bỉ ổi trang đức hạnh của người lắm rồi!” Đẩy hẩn ra, chỉ vào mũi Kha Vũ mắng. “Sớm biết người là tên vong ân phụ nghĩa, lúc ban đầu đã không đem người từ đồn cảnh sát mang về, Đclmm!”

“Vậy người đem ta mang về là vì cái gì?”

Tuy rằng chuyện đến mức này cũng không nghĩ đến báo thù hay cái gì nữa, nhưng Trịnh Hồng Nghiệp không muốn cho Kha Vũ vừa lòng đẹp dạ, nên nghe hần hỏi như thế, cà lơ phất phơ cười một tiếng, “Người nói tại sao? Cũng không phải là vì cái phía dưới của người sao!”

Ai biết Kha Vũ không chút nào tức giận, ngược lại cười đến tâm hoa nộ phóng, “Ta chính là chờ đáp án này.” Vừa nói liền tiến lên cúi đầu hôn Trịnh Hồng Nghiệp, không để cho đối phương có cơ hội giãy giụa cự tuyệt.

Này da mặt cũng quá con mẹ nó dày! Trịnh Hồng Nghiệp cam bái hạ phong. Song trong lòng hần vốn có mấy tảng băng thiên tuyết, hiện tại không còn được một mẩu nhỏ mà đã thay bằng sóng nhiệt ngập trời, rằng môi dây dưa mấy hiệp, sóng nhiệt rốt cục cũng hòa tan sạch sành sanh băng tuyết.

Hần thở hồng hộc tựa vào trên người Kha Vũ, chau mày cắn môi, Kha Vũ đưa lưỡi khê liếm môi mình mấy lượt, một tay ở bên trong quần tứ giác đi biển của Trịnh Hồng Nghiệp vuốt ve, vuốt vuốt đến độ bên dưới hần đã cương lên phân nửa, trêu chọc ham muốn của hai người.

Được rồi, có lẽ tính cách của Kha Vũ đến một chút ưu điểm cũng không có, nhưng ít ra trên phương diện này, bất kể mất trí nhớ hay không có mất trí nhớ cũng là một cao thủ, đồ chơi cũng dễ nhìn, Trịnh Hồng Nghiệp có chút ảm ức nghĩ.

Kha Vũ chậm rãi kéo xuống cái phòng tuyến duy nhất bên dưới của đối phương, mà phân thân của Trịnh Hồng Nghiệp tựa như cây thương đang nâng cao ló mặt.

Liếm liếm môi, Kha Vũ cong khoe miệng tiến tới bên tai hần hỏi: “Muốn hạ xuống phải không, hôm nay ta lại hi sinh một lần nữa, hảo hảo báo đáp người một lần?”

Đây chính là điển hình của việc được tiện nghi còn khoe mẽ, Trịnh Hồng Nghiệp mặc dù phía dưới đầy máu, nhưng đầu óc vẫn cố gắng gượng, mắt thấy vụ nói chuyện thẳng thắn vẫn còn chưa nói đã trực tiếp làm, nghĩ thầm hiện tại giả bộ rụt rè cũng không còn ý nghĩa, không bằng đơn giản hỏi cho rõ ràng minh bạch.

Hần níu lấy áo Kha Vũ, nhú mày nhìn đối phương hỏi: “Con mẹ nó cuối cùng người có ý gì? Đùa bỡn người cũng không phải kiểu như vậy, người nếu chỉ muốn tìm người lên giường thì cứ việc nói thẳng, không cần đi theo ta làm những thứ loạn thất bát tao kia, ta không phải nữ nhân, không cần người phải phụng trong lòng bàn tay, hay dỗ dành!”

Không phải hần không dám chơi trò đó với tên kia, chẳng qua là không muốn chơi, cho dù một giây sau hần và Kha Vũ không còn bất cứ quan hệ nào, ít nhất về điểm này cũng không nên phá hư, để sau này thỉnh thoảng khi mọi việc đã trở về như lúc ban đầu. Cũng còn chút gì đó để nhớ lại, hần cũng không hy vọng thứ cuối cùng này cũng bị phá hư.

Kha Vũ không trả lời, mà nhìn chăm chú hần, nhìn sâu vào bên trong ánh mắt chất vấn của Trịnh Hồng Nghiệp, kéo tay của hần từ từ để vào khoe miệng mình, nhẹ nhàng hôn một cái.

So với những chuyện hoang đường trước kia mà hai người đã làm, động tác này quả thực thuần tình đến ầu trĩ. Nhưng khiến Trịnh Hồng Nghiệp sững sốt, thế nhưng không nhận được đồ mặt.

Sống đến từng tuổi này, vẫn chưa từng cùng ai nói qua chuyện yêu đương, hành động trên ngược lại càng làm cho Trịnh Hồng Nghiệp chống đỡ không được thể công nhu tình mật ý này.

“Người, người có ý gì?”

Nhìn hần đồ mặt cả lăm, Kha Vũ nhịn không được cười lên, sau, hần nhìn nam nhân trước mắt nói: “Chúng ta bắt đầu lại một lần nữa đi, bây giờ bắt đầu hẹn hò.”

Bình tĩnh mà xem xét, bây giờ chính là lúc tốt nhất để bọn họ bắt đầu lại. Không hủy bỏ trước kia, cũng không buông tha cho sau này.

...

Nói tuyệt đối không động tâm là giả, nhưng rất nhanh, Trịnh Hồng Nghiệp ý thức được này hoàn toàn là một câu nói nhảm! Mới một phút trước còn tỏ tình yêu thương, phút tiếp theo đã cút ngay lên giường sao? Đây không phải là phim a!

“Không có biện pháp, nhiều ngày như vậy không có làm, ta nhịn muốn chết rồi!” Kha Vũ mặt không đỏ hơi thở không gấp vừa sờ mông Trịnh Hồng Nghiệp, vừa cởi y phục của mình.

Trên phương diện này, hai người đều đã quen thuộc lẫn nhau, ngay cả lần đầu tiên cũng làm ở nhà cầu, hiện tại càng không cần thiết làm bộ làm tịch, thời điểm máu chốt vẫn có tính hào sảng của nam nhân — hai người giống như té ngã, rất nhanh sau đó đang ở trên mặt thảm mà lăn.

Thảm tại đây so với cái giường nhỏ ở phòng trọ của Trịnh Hồng Nghiệp xem ra rộng rãi hơn nhiều, Kha Vũ ngửi được mùi thơm xà bông trầm nhân nhát mới tắm trên người đối phương — còn có chút vị sầu riêng vị nên đem người kia từ đầu đến chân đều hôn một cái, cuối cùng đem cả hai chân Trịnh Hồng Nghiệp quấn chặt ngang hông mình, hai người cùng nhau dán tại một chỗ mà đụng đụng, thiếu chút nữa chưa làm tới nơi đã bắn ra.

Đợi đến khi Kha Vũ để Trịnh Hồng Nghiệp nửa quỳ trước sô pha, từ phía sau vịn hông của hắn muốn đi vào, thế nhưng nơi đó của Trịnh Hồng Nghiệp lại ngậm quá chặt, hắn đâm mấy lần cũng không vào được.

Nghĩ đến đây là do nam nhân cố ý khiêu khích hắn, Kha Vũ cúi người, gục trên lưng Trịnh Hồng Nghiệp cắn cắn cổ hắn. “Bảo bối, mau nhả ra để ta đi vào, không vào làm sao sắp để người thoải mái a?” Vừa nói vừa dùng cái thứ ngành cứng kia ở giữa đùi đối phương cao thấp trượt.

Quay đầu lại nhìn Kha Vũ, Trịnh Hồng Nghiệp cười hắc hắc hai tiếng, “Ta cảm thấy những việc quan trọng, luôn để người hy sinh, làm ta cũng bắn khoả, hôm nay ta cũng nên hy sinh một lần mới đúng?”

Kha Vũ sững sốt một chút, trên mặt có chút do dự.

“Làm sao? Không được? Vậy coi như xong.” Trịnh Hồng Nghiệp một bộ không sao cả, làm như muốn kéo quần rời đi. Vừa muốn bò dậy đã bị Kha Vũ túm trở về.

“Đốt lửa xong muốn bỏ đi?” Kha Vũ đem hắn đặt trên ghế sa lon, đưa tay sờ tiểu đệ phía dưới của đối phương. “Huynh đệ của người nâng cao như thế người còn đi như thế nào?”

“Không cần người quan tâm, không có cái kia của người, Lão Tử cũng có thể bắn!” Trịnh Hồng Nghiệp liếc hắn một cái, trong lòng lập tức có loại hưng phấn muốn xoay mình làm chủ.

Nhìn hắn vẻ mặt dâm dăng, Kha Vũ vung lên khoe miệng nói: “Ta đây thử một chút.” Vừa nói liền lui về phía sau, cúi đầu ngậm lấy phân thân của Trịnh Hồng Nghiệp.

Là nam nhân cũng sẽ không cự tuyệt chuyện này, Kha Vũ hút chưa được hai cái, Trịnh Hồng Nghiệp đã phản xạ có điều kiện động theo hắn.

Đợi đến khi bị lộn sắp bắn ra, Trịnh Hồng Nghiệp liền đưa tay nghĩ đẩy hắn ra, nhưng Kha Vũ đã sớm chuẩn bị xong, nhanh chóng khuấy động mấy cái bất chợt khê hấp, Trịnh Hồng Nghiệp không có chút nào chống đỡ được mà tiết ra, trong đó có một nửa còn xuất tại trong miệng Kha Vũ.

Phun ra tính khí nam nhân, Kha Vũ cúi đầu lè lưỡi để dịch trong miệng trôi đi ra ngoài, một bên tà ác nhìn Trịnh Hồng Nghiệp gục trên mặt đất thở gấp, tim đập nhanh như muốn nhảy ra khỏi ngực. Tính khí sau khi giải phóng xong đang mềm nhũn ướt nhẹp thùy hạ giữa hai chân, một bộ dạng vừa bị giày xéo.

Kha Vũ ngẩng đầu, dùng ngón cái lau khoe miệng, nhìn hắn cười hỏi, “Có chút nồng, có phải đã lâu chưa làm qua không? Còn có khí lực chứ?”

Trịnh Hồng Nghiệp vừa nghe hỏa khí lại nổi lên. Tên khốn kiếp này tuyệt đối là cố ý!

Từ trên mặt đất ngồi dậy, hắn chỉ vào Kha Vũ, “Cong cái mông lên cho đại gia ta thao!” Một bộ dáng vào nhà cướp của, sau đó hướng về phía dục vọng to lớn giữa hai chân Kha Vũ mà nghiêng rầm rầm.

Kha Vũ nhướng mày, miễn cưỡng đưa tay vuốt cái đã mềm nhũn, lại dùng một ít bạch trọc khuấy động lên rừng tùng lâm đen nhánh kia hỏi: “Người nghĩ đem “Tiểu hoàng qua” này nhét vào mông ta sao?”

*Tiểu: nhỏ; hoàng: vàng; qua: dưa leo. Các nàng ghép lại òi tự hiểu nhòa.

“*** mẹ ngươi, chứ tiểu hoàng qua! Đợi lát nữa Lão Tử sẽ cho ngươi biết một chút về cái gì gọi là Đại sầu riêng !” Trịnh Hồng Nghiệp lấy tay kéo ra vũ khí ỉu xiu của mình, nhanh chóng khuấy động lên xuống.

Kha Vũ muốn cười lật ngửa. Cùng Trịnh Hồng Nghiệp ân ái, không chỉ có là tinh thần cùng thân thể đồng thời hưởng thụ, tuyệt đối là hài vô cùng a!

Mà Trịnh Hồng Nghiệp thật vất vả mới đợi được khoảnh khắc có thể đấu tranh anh dũng, anh dũng a lần nữa, như ác hổ bổ nhào vào dê béo, nhào tới trên người Kha Vũ, qua lại đấu tranh mấy lần, đang chuẩn bị xách thương ra trận, hần đột nhiên nghĩ đến cái gì, tạm thời dừng lại hỏi: “Ngươi ngày đó rốt cuộc tại sao bị xe đụng?”

Không phải là muốn sát phong cảnh, mà vấn đề này quá nhiều hần đã lâu. Nếu nghĩ tới, vậy thì đành lên tiếng hỏi.

“Ách...” Kha Vũ đầu tiên là ngẩn ra, sau đó sờ sờ mũi, không nói lời nào.

“Tại sao? Nói a! Ngươi cầm bóp da của ta để làm gì?”

“Thật ra thì...” Kha Vũ ánh mắt lóe lên nói: “Cũng không có gì, ta nhớ không rõ. Sách! Nhức đầu!” Hần nhướng mày hừ hai tiếng, sau đó hỏi: “Ngươi còn có làm hay không?”

Nguồn :

Rõ ràng là trả lời có lệ, Trịnh Hồng Nghiệp bỏ qua mới là lạ.

“Không được! Ngươi nhất định là có chuyện gạt ta, hôm nay không nói rõ ràng, chuyện này sẽ không xong đâu!”

Không khí ám muội hình như vừa bị đánh trả về lúc ban đầu. Kha Vũ trấn an nam nhân không hợp tác, đầu tiên là dùng miệng, sau đó dùng tay, cuối cùng tự thể nghiệm “Hy sinh” một lần.

Mấy giờ sau, Trịnh Hồng Nghiệp nằm ở trên giường Kha Vũ, trước cúi đầu liếc nhìn “Đại sầu riêng” của mình biến trở về “Tiểu hoàng qua”, vừa liếc nhìn nam nhân đang gục ở ngực hần mà ngủ say, nhất thời trong đầu có điểm trống rỗng.

Không biết qua bao lâu, người trên người đột nhiên giật giật, sau đó mơ hồ ghé vào lỗ tai hần nói cái gì.

Vừa bắt đầu hần không có nghe rõ, đợi đến khi phản ứng kịp, Kha Vũ đã ôm hần ngủ. Trịnh Hồng Nghiệp có chút mờ mịt nhìn trần nhà, một lúc lâu sau, thở dài một tiếng.

Một trò đùa khôi hài mà, quên đi, cái gì luyến cái gì ái, để mai tính.

Trịnh Hồng Nghiệp vẫn cho rằng Kha Vũ bởi vì mất trí nhớ mới cùng hần “Dụ dỗ” lẫn nhau, trên thực tế, ngày đó Kha Vũ vốn là muốn đi nhà Trịnh Hồng Nghiệp để đùa bỡn hần, nhưng nếu hần nói thật, hiện tại nhất định sẽ bị đá xuống giường.

Lời của nam nhân ở trên giường tuyệt đối không được tin, hần là nên thêm vào một câu —— nam nhân khi lên giường, năng lực suy nghĩ sẽ trở về mức không.

Trịnh Hồng Nghiệp đau lưng vô cùng từ từ ngồi dậy, đầu óc cũng dần thanh tỉnh, suy đi nghĩ lại cũng có cảm giác mình là người bị hố. Hần cũng không phải cứ chăm chăm vào cái vị trí trên giường mà cần nhận, chuyện đã đến nước này, thì người nào thượng người nào hạ cũng vậy thôi.

Nhưng cùng Kha Vũ biến thành loại quan hệ như hiện tại, hần thật là có chút bất ngờ.

Kha Vũ nói, bọn họ đang yêu.

Trịnh Hồng Nghiệp nghĩ muốn phun một bãi nước bọt vào mặt tên kia, có ai mà lại yêu đương như vậy sao? Hần mặc dù không cho rằng mình là mẫu người có tế bào lãng mạng, nhưng hần và Kha Vũ ngay cả quá trình hai tay thẹn thùng nắm lấy cùng đi dạo, hay hai đôi môi run rẩy lần đầu hôn nhau cũng chẳng có, toàn bộ con mẹ nó trực tiếp ở trên giường lẫn!

Hạ lưu, dâm dăng a! Coi như là hai đại nam nhân không chơi những thứ trẻ con kia, cũng không thể như vậy hù dọa hần chứ!

Cho nên, hần nghĩa chánh từ nghiêm cự tuyệt Kha Vũ lại một lần nữa “Câu dẫn”, lập trường rất kiên định.

Cho nên, Kha Vũ còn nói: “Ta đây hiện tại bắt đầu theo đuổi người.”

Từ nhỏ đến lớn, trong ấn tượng của mình, Trịnh Hồng Nghiệp chỉ có nhận được cảm giác bị ghét bỏ, cho tới bây giờ bị người theo đuổi vẫn là lần đầu tiên, nét mặt già hạp có chút tò mò.

Kết quả Kha Vũ nói được là làm được, thật đối với hần triển khai cái gọi là “Theo đuổi”.

Chạng vạng, mặt trời mau rơi xuống, Trịnh Hồng Nghiệp trên cổ treo bao bao ở ven đường qua lại du lãng, đợi đến đèn đỏ, một chiếc xe màu đen ngừng lại. Giống như con ruồi nhìn thấy thịt, hần một đường chạy nhanh tới bên cạnh xe, may mắn chính là cửa sổ xe đang mở.

Hần cúi người xuống, nhếch môi cười nói: “Trước...” Nhưng vừa thấy được người trong xe, nụ cười lập tức suy sụp.

Trong xe Kha Vũ tây trang giấy da, vẻ mặt thần thanh khí爽, cười đến ngay cả hàm răng phảng phất đều như đang sáng lên, hỏi một câu tuyệt đối thuộc về đám lưu manh đùa bỡn gái nhà lành... “Có mũ hay không?”

Hợp với vẻ mặt cùng giọng nói, Trịnh Hồng Nghiệp khóe miệng co quắp, đã không biết phải nói gì tốt, hần hiện tại coi như đã biết mình lúc ấy hỏi Kha Vũ “Có muốn mũ hay không” có bao nhiêu đáng khinh mà.

Mà vào buổi tối khi Kha Vũ giơ lên bịch sậu riêng tới gõ cửa, “Mùi thơm” nồng nặc kia trong nháy mắt làm cho Trịnh Hồng Nghiệp sinh ra một cảm giác tuyệt vọng đối với tình yêu.

“Người cố ý phải không?” Nhìn chằm chằm nam nhân ngoài cửa, hần cắn răng hỏi.

Kha Vũ vẻ mặt vô tội mỉm cười, “Người không thích sậu riêng?”

Thích sậu riêng cái rắm!

“Con mẹ nó người đùa bỡn ta phải không?”

Đây chính là cái gọi “Theo đuổi” mà Kha Vũ nói, đuổi theo hỏi người có mũ hay không, cầm sậu riêng đến nhà người la cà! Trịnh Hồng Nghiệp đánh chết cũng không tin hần đối với những người khác cũng làm như vậy.

Kha Vũ thở dài, “Ta cũng không có kinh nghiệm theo đuổi người a.”

“Đúng.” Trịnh Hồng Nghiệp cười lạnh một tiếng, âm dương quái khí thuyết, “Người chỉ có kinh nghiệm lên giường thôi!”

“Chúng ta tới đó trao đổi một chút kinh nghiệm đi?” Kha Vũ vô sỉ cười cười chen chúc vào trong.

Trịnh Hồng Nghiệp biết vị nhân huynh này chỉ cần đi vào mà không “Ăn uống no đủ” là tuyệt đối sẽ không ra, nhưng là hần liên tục ngăn chặn mắng đuổi cũng không thể ngăn cản Kha Vũ xâm lấn.

“Đclmm!” Chậm rãi khép cửa bên trong liền truyền đến tiếng Trịnh Hồng Nghiệp hét thảm, “Sậu riêng rơi vỡ rồi! Lại con mẹ nó khiến cho phòng ta một trận mùi a!”

Tiếng chửi bậy đột nhiên dừng lại, cuối cùng ngưng bật theo một khe hở khép lại, không gian bên trong thuộc về hai nam nhân đang bắt đầu thời điểm yêu thương.

—————oOo Hoàn oOo—————

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/loa-sac-sinh-huong>